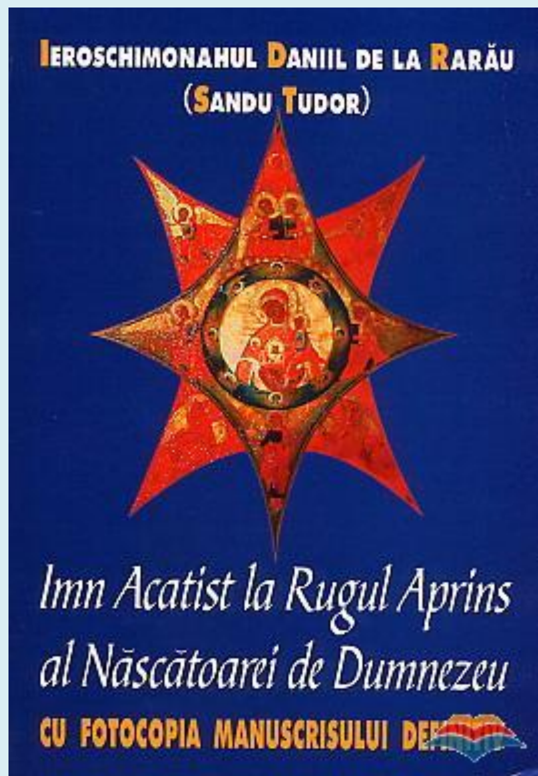
Icoana Maicii Domnului „Rugul aprins”
(4 septembrie)

Index

Imn Acatist la Rugul Aprins al Născătoarei de Dumnezeu

Arhim Andrei Coroian. Acatistul Rugului Aprins al Maicii Domnului de parintele Daniil de la Rarau:
https://www.youtube.com/watch?v=n655lo9kYso

Acatistul Maicii Domnului Rugul Aprins - Schitul Lacu Muntele Athos:
https://www.youtube.com/watch?v=o9hPQOE2C8Y

Acatistul Maicii Domnului Rugul Aprins - Manastirea Lacu M. Athos:
https://www.youtube.com/watch?v=YQS7W5Hhr04

Acatistul Rugul Aprins - Marian Moise:
https://www.youtube.com/watch?v=3Lx1sVDReeM

***

Condacul 1 - *Despătimirea - (Rugăciunea transformatoare, Maica Domnului, ipostasul rugăciunii)*
Cine este Aceasta, ca zorile de albă şi curată?
E Împărăteasa rugăciunii, e rugăciunea întrupată.
Stăpână Porfirogenetă şi Doamnă a dimineţii,

Logodnica Mângâietorului, Preschimbător al vieţii,
spre Tine noi alergăm, arşi, mistuiţi de dor!
Ia-ne şi pe noi părtaşi ai sfântului munte Tabor.
Şi fă-Te şi nouă
umbră şi rouă,
Tu, adumbrirea de har,
să-şi afle firea
noastră înnoirea
dintru plămadă de har.
Ca să-ţi strigăm cu toată făptura
într-o deplină închinăciune:
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Icosul 1 ***(Ipostasul rugăciunii, Sfânta Fecioară)***
Cincizeci veacuri, să-mplinească
prin Avraam şi prin David,
spiţa ta prooroceascā
cerurile a obosit
cu lacrimi şi plecăciune;
hărăzind neprihănit
carnea ta din rugăciune, vajnic Rug nemistuit.
Focul Sfânt în tine cântă
ca-ntr-o floare de slăvire.
Firea prin tine cuvântă
dorul ei de izbăvire.
Şi eşti Doamnă Ipostasul
laudelor suprafireşti;
încât noi prinşi de extazul
dragostei dumnezeieşti
aşa să ne sune glasul:
Bucură-te, rod învăluit cu sinaitic soroc;
Bucură-te, tu ce-ai zămislit Zălogul de foc;
Bucură-te, vohod de Scripturi al Unicului-Cuvânt;
Bucură-te, muzical organ al Duhului Sfânt;
Bucură-te, meşteşugul ceresc de mânecată mântuire;
Bucură-te, filosofia cea vie de dreaptă îndumnezeire;
Bucură-te, rug al răpirii cum altul nu se mai poate;
Bucură-te, unitate şi salbă a simboalelor toate;
Bucură-te, strună şi sunet, arcuş şi alăută;
Bucură-te, trup şi întrupare de veselie neîncăpută;

Bucură-te, încântare ce ai învins a Lumii deşertăciune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 2-lea *(Vovidenia inimii)*
Precistă prea mângâioasă,
Doamnă Pruncă cuvioasă!
Cu străina cuviinţă a cuvântului tău cald
şi chemarea cu priinţă dintru a minţii rugăciune,
cea dintâi tu ai intrat la pristolul de minune,
sfânta-sfintelor din om, locul nostru de smarald.
Cu îndrăznită înţelepciune,
Tu ai spart cercul robirii, cerc de moarte, cerc de somn
biruind blestemul firii, greul vieţii noastre domn,
prin puterea curăţiei, pentru care pururea
Celuia ce ni te-a dat să-I rostim înflăcărat: ***Aleluia!***

Icosul al 2-lea *(Muzica Ierihonului, Ieşirea din Blestem)*
Fecioară a neînseratului veac,
Sfântă Maică a Luminii!
Ascultă-ne şi pe noi cei din păcat,
netrebnicii fii ai tinii!
Preablândă, bună, PreaSfântă Fecioară
polata Domnului Iisus!
dezleagă-ne blestemul ce ne-nzăvoară
deschide-ne "calea de sus".
Ca prin aprinsă descoperire,
arcana doritului Mire
Şi noi să putem aşijderi cânta
aşa cum Moise, dezlegat de sanda,
cu faţa în văpaia de rug,
fierbinte de har ţie îţi striga
unele ca acestea-n amurg:
Bucură-te, tulpină de lumină a Rugului nemistuit;
Bucură-te, pridvorule de smirnă prin care Dumnezeu S-a ivit;
Bucură-te, inel al unui foc ce-i mai presus de cer;
Bucură-te, dezlegare care topeşti tot lăuntricul ger;
Bucură-te, toiag cu floare întru a inimii călătorie;
Bucură-te, fir de răcoare izvorât în lăuntrica pustie;
Bucură-te, parafă de jar până în suflet pătrunsă;
Bucură-te, zăpadă a minţii de nici o patimă ajunsă;

Bucură-te, măsura a opta a împărăţiei din noi;
Bucură-te, învăţătură scoasă din bucuria de apoi;
Bucură-te, mirare sărutată cu duhovnicească minune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 3-lea ***(Numele de mărire, prooroocească dăruire)***
Peste veacuri, Fecioară, eu te aud,
prin gura lui Isaia proorocul de jar.
Şi-n cerul Scripturii vorba ta sună
cu toate înălţimile de dar:
"Că, iată, prunc ni se va naşte
şi un fiu nouă s-a dat.
Pe umăr cu semnul stăpânitor
iar Numele Lui: Minunat,
Îngerul Marelui Sfat, Dumnezeul cel biruitor,
Domnul păcii depline şi Părinte al veacului viitor".
Acesta e Numele Lui,
Numele celor cinci cuvinte,
Sfânt numele Domnului
pe care Iisus îl va purta.
Suflete al meu, ia aminte,
cu toţii să putem striga: ***Aleluia!***

Icosul al 3-lea ***(Naşterea Hristosului lăuntric. Invitaţia la călătoria inimii)***
Dintr-o Maică de-a pururi Fecioară
aşa S-a zămislit, S-a întrupat,
Cel ce a păzit nevătămat
trupul Rugului de pară.
Cuvânt de rostit S-a făcut
Numele Domnului de slavă
Dumnezeul cel nevăzut
ce-n inima focului s-a ghicit,
Faţa Frumuseţii cereşti
Chipul cel nemărginit
pe Sine S-a încăput
cu măsură S-a măsurat
şi aievea Cel nenumit
aici, printre noi, S-a arătat
în biruitor smerit
călare pe o asină.

Cercaţi dar, şi voi, calea Numelui de Lumină
Călătoria cea prea înaltă.
Şi de la moarte la viaţă veţi trece
cu firea îndumnezeită,
ca toţi să cântăm laolată
limpede şi fără ispită:
Bucură-te, temeiul prin care şi în noi Dumnezeu Se încape;
Bucură-te, putere prin care plutim cu Iisus peste ape;
Bucură-te, milostivire, prin care Hristosul ni S-a dăruit;
Bucură-te, umblare prin care Aminul în noi a venit;
Bucură-te, răgazul în care Logosul în noi Se ascultă;
Bucură-te, pătrundere şi împăcare cu firea noastră tăcută;
Bucură-te, blândeţe prin care ajungem Emanuelului frate;
Bucură-te, călătorie prin care Duhul în sânge ne bate;
Bucură-te, însingurare în care Cerul din inimă izbucneşte;
Bucură-te, limpezime în care îngerul în trup ni se urzeşte;
Bucură-te, curăţie prin care Numele de slavă e în lume;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 4-lea *(Fecioara, Sfânta Apatie. Despătimirea; Rugăciunea cură-ţitoare)*
Cum să aflăm odihnă de la gânduri?
Maică Fecioară, PreaSfântă Fecioară!
Cum să ne rupem de-ale patimilor rânduri,
necovârşitele ispite ce ne-nfăşoară?
Fă-te, tu, nouă "zicerea" râvnită,
"măiestria cea bună a-nduhovnicirii".
Cu ea să ne biruim firea robită,
până în scrumul despătimirii.
Şi furaţi întru tine, "Apatie luminoasă",
să putem şi noi ridica
dintr-o laudă întreagă şi nemincinoasă
un psaltiric şi adevărat: ***Aleluia!***

Icosul al 4-lea *(Rãsuflarea)*
Aprinsă floare a necovârşitei Văpăi,
De Dumnezeu Născătoare.
Tu chip al păcii văzut în foc într-un ocol de răcoare,
apleacă-te acum, Preabună, peste noi.
Şi sub blânda ta îndurare,

darnic ne dă să putem afla,
darul cel rar al Sfântului Fior,
răsuflul cel larg al odihnitului zbor,
din pieptul Porumbiţei de argint,
pe care şi Împăratul prooroc o vedea
pe culmile Vasanului plutind.
Şi ne trece în făptură, fiecăruia în parte
acest aprins tain de bunătate
rupt chiar de la suflarea ta.
Şi ne pune pe buzele noastre întinate
măsura pâlpâirii celei curate
ca să-ţi putem învăpăiaţi cânta:
Bucură-te, salt isihast cu zbor de binecuvântare;
Bucură-te, răsuflul cel cast de paşnică înfiorare;
Bucură-te, lancie de cuvânt în cugetatul văzduh;
Bucură-te, întoarcere cu avânt a porumbiţei de duh;
Bucură-te, zare arcuită cu heruvimice aripe;
Bucură-te, vecie oprită în încăperea unei clipe;
Bucură-te, vâslă uriaşă întru suişul cel ales;
Bucură-te, sorbire a cerului, cu subţiatec înţeles;
Bucură-te, fântână acoperită cu unduiri de Apă vie;
Bucură-te, căldură iscusită crescută din Filocalie;
Bucură-te, măiestrită aflare a tâlcului de-nchinăciune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 5-lea - Iluminarea *(Stăruinţa necurmată în rugăciune. Aprinderea Duhului)*
"Foc am venit să cobor pe pământ",
zice Hristos cu arzător cuvânt.
Şi Preacurată, furtuna dragostei Lui
să ne aprindă cu tot răscolul pârjolului
şi să ne umple de lumină nemăsurat
ca pe tine, Fecioară, care L-ai purtat.
Dragostea Lui să ne fie de nelipsit
cu Numele de slavă de suflet lipit,
Şi cu fiece fir smerit de răsuflare
să se aprindă în noi a Numelui chemare,
Să ne ardem de pară în Dumnezeu
din toată dragostea Numelui Său.
Şi-nvăpăiaţi de sărbătoare în Domnul aşa

ca flăcările dragostei să strigăm: ***Aleluia!***

Icosul al 5-lea *(Puterea preschimbătoare a rugăciunii)*
De la tine înţelegem Fecioară,
Stăruinţa cea neînţeleasă,
şi puterea pomenirilor line,
din ruga smerită şi ştearsă.
Da, firea apei e moale;
a pietrei - nespus de vârtoasă.
Dar ulciorul de deasupra de piatră
cu prelingerea lui din atârnare,
prin picul boabei de apă,
găureşte piatra cea tare.
Fecioară, stăruieşte, aşadar,
şi peste a noastră împietrire.
Şi biruieşte-ne cu picurul de har,
ca să-ţi cântăm în imn de slăvire:
Bucură-te, îndrăzneala gingăşiei din "zicerea" Sfântului Nume;
Bucură-te, ulcior al picăturii cu stăruinţă anume;
Bucură-te, statornicie luminoasă din piatra albă a Domnului;
Bucură-te, fagure prea dulce a lui Iisus Fiul Omului;
Bucură-te, cuib de gând, cel al Hristosului meu;
Bucură-te, împărtăşanie de cuvânt din chemarea lui Dumnezeu;
Bucură-te, revărsare de mireasmă pe care Fiul ne-o dă;
Bucură-te, metania cea în fir a lui "miluieşte-mă";
Bucură-te, iureş ce mă răpeşte şi pe mine păcătosul;
Bucură-te, noian de pomenire care-şi sporeşte prisosul;
Bucură-te, harică depănare a unei grăiri de minune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 6-lea *(Mintea curată, cer lăuntric)*
Fecioară PreaSfântă, în faţa ta
pururi, peste veac de ruşine, se vor da
cugetarea şi ritorii înţelepciunii.
Că tu eşti sigiliul nestricăciunii,
Poartă - pentru cei isteţi - încuiată,
şi oglindă vie de trăirea minunii.
Tu cunoşti cã viaţa nu ne-a fost datã
să fie numai răstălmăcită.
Că ea se cere cu mult mai bogată

decât să fie numai trăită.
Ea e a Minţii de dincolo de gând şi de loc,
de dincolo de şirul clipelor dăinuirii.
E vădirea unui cer lăuntric de foc,
peste fântânile inimii şi-nfăptuirii.
E a Cuvântului lumii ce pentru ea se vrea
cale şi întrupare spre veşnic: ***Aleluia!***

Icosul al 6-lea *(Trezvia)*
Fecioară şi Maica noastră curată!
Tu eşti într-adevăr trezia,
voinţa frunţii, în mir adunată,
ochiul cel dinlăuntru deschis
în rotundul zărilor toate,
inimă cu centrul învins
de străvezimea stărilor curate.
Tu eşti cea mai dreaptă luare-aminte,
care uneşti în puterea agerimii, dincolo de cuvinte,
într-un fulger al minţii:
ascuţimea gândului de gheaţă,
cu arsura iureşului de viaţă,
caldul şi recele puse-n cruce,
care pe Înţelesul cel înalt Îl aduce.
Dar trezia aceasta e trezie de prunc,
clară cheie de adânc
cu repeziş iute şi străin,
ce cu nimic nu clinteşte sufletul tău cel lin;
ci, dimpotrivă, Îţi dă sfânta mare simplitate,
de care noi pururea ne uimim
şi faţă de care, pe cât se poate, ne plecăm
întreaga suflare să-ţi cântăm:
Bucură-te, cruce a înflăcărării şi agerimii alesului;
Bucură-te, osia cerului cu luceafărul înţelesului;
Bucură-te, spargerea gândurilor cu al lor zădarnic stup;
Bucură-te, oglindirea cea nevăzută, de dincolo de trup;
Bucură-te, cleştarul cel mai dinlăuntru al sufletului meu;
Bucură-te, străpungerea strălucită a pomenirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, psaltirion al inimii sub arcuş de gând;
Bucură-te, strigăt de cinci strune tot una zicând;
Bucură-te, muzică negrăită a celei de-a doua naşteri;

Bucură-te, înălţime unică a desăvârşitei cunoaşteri;
Bucură -te, logodnă la Numele cel de Înţelepciune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 7-lea ***(Binecuvântarea, Adopţia duhovnicească; Învăţătura de taină- arcana iniţierii creştine)***
La iscusinţa ta cea sfântă, Maică, noi venim,
sub palmele tale sã ne primenim.
Fiindcă la slăvita nuntă a Marelui Mire
e cerută o grijă de întreagă neprihănire.
Nu e îngăduită necurăţia ochilor şi a hainelor.
Nimeni dar, dintre cei ce sunt "ne-nvăţaţii tainelor",
de unele ca acestea să nu se atingă.
Cine va lăsa porcii din mărgăritare să se hrănească
şi în vasele sfinte câinii să lingă?
Îndemnarea ca şi primirea este numai duhovnicească,
Numai de la tine, Maica noastră cerească.
Vino, dar, suflete smerit, împăcat şi curat,
Şi aşa cu toţi laolaltă ne vom avânta
din bucuria cea curată şi întreagă a unui ***Aleluia!***

Icosul al 7-lea ***(Adopţiunea şi zestrea duhovnicească)***
Preasfântă, prea mărită, prea frumoasă,
prea filocalică Mireasă!
A nimburilor toate Împărătească!
Tu eşti Maica binevoitoare
şi dăruitoare
a tuturor celor sfinte;
zestrea cea vie a bunelor haruri,
celor din Taine, celor din daruri,
din odoare, din palme şi din cuvinte.
Eşti Marea Predanie îmbietoare
şi mult strălucitoare
a toată Iconomia de binecuvântări,
ca un policandru cu şapte lumânări
înaintea marelui Tron dumnezeiesc
pentru care toţi îngerii şi sfinţii te prea măresc:
Bucură-te, blagoslovenie pascală a împlinirilor noi;
Bucură-te, virtute patriarhală în creştet pusă peste noi;
Bucură-te, înfiere iscusită spre îndumnezeirea tuturor;

Bucură-te, scumpătate dăruită cu atingere de har curăţitor;
Bucură-te, lumină miruită peste minţile cele smerite;
Bucură-te, hărăzire cumplită de puteri sufleteşti negrăite;
Bucură-te, sporire vitează ce se dă inimilor întemeiate;
Bucură-te, unire în cuget a toate Bisericile împăcate;
Bucură-te, adevăr de safir întru simţirea noastră încrustat;
Bucură-te, sechină însufleţită ce ne dai liniştea de Sabat;
Bucură-te, voroava înveşnicită peste tăcerea de minune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 8-lea *(Harisma imnului interior)*
Împărătească, Doamnă PreaSfântă,
Maică neispitită de nuntă,
Tu eşti singura inimă de om întru care nescăzut
Numele de mărire cântă,
din tot rostul lui cel viu şi neprefăcut.
Cununa laudelor o ai pentru aceasta Preacurată
fiindcă în tine doar, ca niciodată
inima omului,
cu inima Domnului
au bătut şi bat laolaltă.
Rugăciunea ca un ornic al gândului şi al cerului
curge la lăuntrul tău
şi se-ngeamănă cu limpedea ectenie a misterului
lângă dragostea lui Dumnezeu.
O, tu, căruţă de Lumină neîntinată
ne-ntrecută, ne-nserată!
Îmbunează-ne şi pe noi cu darurile inimii, Binecuvântată!
Şi aşa înzestraţi şi vrednici,
ca unei Biserici,
din toată fiinţa ţie ne vom da
ca drept şi sfânt să putem cânta: ***Aleluia!***

Icosul al 8-lea *(Inimă de har. Inimă de piatră)*
Maică a Domnului, Inimă de Lumină,
Maică a Domnului, Inima pământului,
Maică a Domnului, Inimă fără vină,
Maică a Domnului, Inima Cuvântului!
Către tine râvnim ruşinaţi şi scăzuţi
cu sufletul apus şi genunchii frânţi,

Că de atâta pacoste de păcat,
inima ni s-a învârtoşat
cum e steiul cremenii albastre, mohorâtă nespus.
"Lăsatu-ne-a pe căile minţii noastre
Domnul să umblăm."
Ne atârnă prin pâclă gândul răpus.
Dar, iată, acum către tine ne plecăm
Maica lui Iisus,
îmbrăţişează-ne ca pe nişte pietre ale vieţii
dornice de izvoarele dimineţii
dimineţii neînserate,
şi înviază-ne cu inimi noi şi curate
ca să-ţi cântăm:
Bucură-te, arcă de alianţă a sufletului meu;
Bucură-te, cufăr ferecat cu Numele lui Dumnezeu;
Bucură-te, corabie vie ce pluteşti peste talazurile lumii;
Bucură-te, sicriaş ferit de toate zădărniciile humii;
Bucură-te, tronule pe care viaţa se întemeiază;
Bucură-te, cutie de cântec prin care sună o rază;
Bucură-te, naos cuprinzător al tuturor slujirilor de har;
Bucură-te, chivot de gând al prea duhovnicescului altar;
Bucură-te, hram al cerurilor, în care mintea-i liturghisitor;
Bucură-te, sipet de foc în pieptul nostru al tuturor;
Bucură-te, Biserică prea doritoare treimic să se cunune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 9-lea - Îndumnezeirea *(Aşezarea la rugăciune – Poziţia şi locul inimii)*

Doamne Iisuse Hristoase, Mirele inimii noastre cel blând!
Sunt şi eu din neamul Preacuratei, vlăstar înfiat de curând.
Către Tine mă aplec cu fruntea,
şi mâna mi-o pun ca Toma la locul cel sfânt.
Strâns adunat în mine, aşezat fără cuvânt
aştept ca orbu-n puntea
"Luminii din adânc cea fără înserare,
şi care-i pusă-n om ca un lăuntric soare
să lumineze întreagă în încăperea fiinţei".
Cum nu te văd de noapte, grosimea de păcate,
Te pipăi cu sfială,
cu degetul nădejdii, cu degetul credinţei,

cu deget de bănuială, cu deget de dorire şi chiar de îndoială,
Şi neajuns aş pune încă cealaltă mână;
dar inima străpunsă de fulger de arsură,
îndurerat de dulce cu răsuflarea-ngână
chemarea Ta întreagă şi fără voia mea
bătaia rugăciunii aleargă spre lumină într-un ***Aleluia!***

Icosul al 9-lea ***(Maica Domnului, meşteşugul, tehnica unică a isihiei)***
PreaSfântă Fecioară Atotfolositoare,
Tu eşti mai înalt-străvăzătoare
decât tot vârful Minţilor cereşti
şi cunoşti şi tot chipul rânduielii suprafireşti
pentru Schimbarea la Faţă cea izbăvitoare.
Tu eşti măiestria, eşti meşteşugul, eşti hărnicia,
şi toată sfânta migală omenească,
care la un loc ne face stihia
prielnică să se mântuiască.
Şi pentru care gura noastră stăruie atâta să te proslăvească:
Bucură-te, încuviinţată cunoştinţă a sfinţeniei la amănunt;
Bucură-te, sofianică ştiinţă a lucrării prin lăuntric cuvânt;
Bucură-te, dumnezeiască îndulcire a Numelui ca mirul vărsat;
Bucură-te, monahicească iscusire în cântecul de lacrimi udat;
Bucură-te, măsură de picătură pentru o serafică pruncie;
Bucură-te, asprimea cea de aur de pe rogojina din pustie;
Bucură-te, cununa de litănii din nodul mătăniilor de păr;
Bucură-te, anahoree de ungher sub al candelei sfielnic adevăr;
Bucură-te, izvod de scăunel pentru isihia rugătoare;
Bucură-te, tu zborul palmelor la răpirea cea drept în picioare;
Bucură-te, surâs de engolpion pentru a inimii uscăciune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 10-lea ***(Geneza pnevmatică)***
O! Doamna cea harică fără cusur
Fecioara cu înaripărea Marelui Vultur,
Semnul de-apocalipsă al neprihănitului pântec
Biserică născătoare a omului lăuntric!
Ajută-mă să mă zidesc în negrăita fire
din depănarea litaniei cu chemare subţire.
Şi dă-mi naşterea cea luminoasă, Duhovnica mea,
ca din măsura Învierii să strig şi eu: ***Aleluia!***

Icosul al 10-lea ***(Reîntoarcerea din cădere – Pocăinţa nesfârşită)***
Tu, darnica Maică, povăţuitoare de taină,
Doamna nădejdii, a înserării albastre,
Stăpână cu trei luceferi pe haină
şi Sfântă Arghiră a neputinţelor noastre!
Către tine din nou, iată am silit!
Răpus sunt de lume, de gânduri zdrobit.
Că după sfatul cel sfânt şi binecuvântare
părtaş m-am făcut la izbăvirea mea.
Hotărâre am pus, îndreptată şi tare,
să nevoiesc, toată clipa, în a mă ruga.
Dar idolul de ţărână, cugetul meu
nu-mi lasă răgazul să mă cuceresc,
să fac din rugăciune cristelniţa lui Dumnezeu
întru zdrobirea inimii spre care râvnesc.
Ajută-mă, dar, Ajutătoarea mea
şi dă-mi darul de lacrimi, sarea pocăinţei
ca să-mi spăl cu ele duhul neputinţei
şi învrednicit iar să îţi pot cânta:
Bucură-te, trandafirul cel plâns al întoarcerii de taină;
Bucură-te, duioşia pocăinţei ce ai lumina drept haină;
Bucură-te, bogoslovia lacrimii, dezvăluirea Înţelepciunii;
Bucură-te, discernământ potrivit la suspinele lumii;
Bucură-te, Raiule dăruit cu toate ploile izbăvirii;
Bucură-te, uimirea umezită din privirea copilăriei;
Bucură-te, porfira sudorilor împărăteşti ale Aminului;
Bucură-te, cristalul cel de har din lacrimile Spinului;
Bucură-te, bunăvoinţă de rouă ce pe credincioşi îi întăreşti;
Bucură-te, ajutorinţă, şi-n cădere a celor neduhovniceşti;
Bucură-te, omofor care te aşterni peste orice slăbiciune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 11-lea ***(Răpirea, Extazul)***
Mulţumesc ţie, prea milostivă Maică-Fecioară,
că m-ai scăpat de moartea cea de-a doua oară,
Primejdia şi ispita sunt doară spre cercare.
Şi prin chemările cele fără de încetare
ale prea luminosului Nume de putere
simţurile şi voia inimii mele
au intrat în praguri de tăcere.

Slobod de ele
aştept să mă năpădească
auzul, văzul şi graiul cel dumnezeiesc,
În mine de-acum doar acestea să se rostească.
Şi Iubitul meu Însuşi, Iisusul ceresc,
să vadă, să vorbească şi să înţeleagă
prin chiar văzul, auzul şi voia mea întreagă.
Hristos să vieţuiască aşa
prin toată vlaga mea
Ca Domnul Însuşi să strige prin mine: ***Aleluia!***

Icosul al 11-lea ***(Scara teofanică a roadelor)***
O, tu inimă şi minte şi cugete al meu!
Răneşte-te cu întrebările la Faţa lui Dumnezeu.
Oare ce semn de-adeverire au roadele cereşti?
Şi ce răspuns să auzi şi tu, în răspicări duhovniceşti:
De roureazǎ peste tine chipul Vederii nezărite,
întru lărgimea cea de aur a închipuirilor sfinţite,
adânc cu duhul tu vei fi pe strălucire adunat,
cum a fost duhul Precistei în Sfânta Sfintelor curat,
Şi-ai să ajungi atât de nalt-răsunător şi potrivit
cum e o trâmbiţă de laudă în care îngeri s-au rostit.
Şi-ntru simţiri gingaş vei fi ca floarea dreptului Iesei
care tresare-n patru zări în aşteptarea Celor Trei.
Spre acest semn flămânzi suntem şi Sfânta Doamnă să ni-l dea
ca-n mijlocirea-i milostivă toţi să-i strigăm cu un stih aşa:
Bucură-te, tu scară cu pragul în inimă ce se închină;
Bucură-te, ascetică neprihănire de rugăciune senină;
Bucură-te, căldură de har ce până în carne năpădeşti;
Bucură-te, străină lucrare ce din urzeli ne sfinţeşti;
Bucură-te, tu apă cerească izvorâtă la gene din fund;
Bucură-te, pace dezlegată de toată puzderia de gând;
Bucură-te, luminiş suitor al unei minţi deştărmurite;
Bucură-te, vedere în duh a tainelor necovârşite;
Bucură-te, ciudată străfulgerare spre capul scării negrăit;
Bucură-te, iluminarea din inimă ce eşti de nedestăinuit;
Bucură-te, nemărginirea desăvârşirii cu trup de nestricăciune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 12-lea (*Modul paradoxal al isihiei)*

Tu eşti Amma împărătească a sufletului meu.
Odihneşte-mă sub adăpostul Chipului tău;
ca sub privirile tale de auriu cărbune
să ard şi eu nemistuit,
din plămada arcanei de negrăit a trăirii de rugăciune.
Şi dintru inelul tău de răcoare,
Izvorule pecetluit,
din nou, mereu, să îmi pot împrospăta,
cu unda harului tău de nelipsit,
marea pace a odihnei săltătoare.
Şi mă încinge Sfântă Amma aşa
cu veselia cea vie a biruinţei
ca învăpăiat la alb să pot cânta
din toată isihia cunoştinţei: ***Aleluia!***

Icosul al 12-lea ***(Paza Sfintei moşteniri; Gnoza întrupată)***
Maică a Domnului, Duhovnica iubitoare a pământului!
Odrăsluitoarea predaniei de taină a Cuvântului!
Tu eşti dumnezeieşte de lină şi smerită,
dar precum vorbeşte Cântarea Cântărilor,
Tu eşti şi nespus de dreaptă şi cumplită
"ca nişte oştiri sub steagurile lor".
Eşti clară, eşti senină, eşti ascuţită
ca un paloş neîmblânzitor.
Şi ai la Ierusalimul cerului grabnici ajutători,
pe toţi cei ce sunt ai "lepădării de sine" fiii tăi sârguitori,
toţi cei ai cetelor de pustnici, de anahoreţi,
spiţa ta toată de duhovnici înţelepţi,
ce au în grija lor comori de binecuvântare,
toate cele lămuritoare, curăţitoare şi îndreptătoare
ale neprihănirii şi milostivirii tale neţărmuite,
toate cele ce la un loc sunt numite
"Gnoza cea curată" sau Moştenirea Sfinţilor
şi pe care ni le pui la îndemână vădite
prin slovele, palmele şi vorbele Părinţilor,
pentru care de-a pururi nu vom şti a te lăuda
a te cinsti, a te prea mări decât numai cântându-ţi aşa:
Bucură-te, spadă oblăduitoare a predaniei isihaste;
Bucură-te, garantă nemuritoare a înfierilor noastre;
Bucură-te, năstrapă unde odihneşte binecuvântarea Domnului;

Bucură-te, zadă care străjuieşti sfânta prefacere a omului;
Bucură-te, destoinică lucrătoare a măiestriilor tăcute;
Bucură-te, arhistrategă cea mare a războaielor nevăzute;
Bucură-te, ochi care ocroteşti dintru dulcea asprime;
Bucură-te, canon care rânduieşti cu ascuţită agerime;
Bucură-te, pavăză ce păzeşti pământul celor vii;
Bucură-te, portal care opreşti tot chipul de necurăţii;
Bucură-te, roată de spulberare a duhului de urâciune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul al 13-lea (de trei ori) ***(Cele XXIV de alăute şi potire)***
O! Maică a Domnului, de-a pururi curată
şi Maică a Omului binecuvântată!
Ca douăzeci şi patru de alăute şi potire
această închinăciune a noastră să fie
în revărsarea ei neîncetată.
Şi către Preasfânta Treime, suită bucurie,
aducerea ei prea bine miresmată,
de pe palmele tale către Hristosul Mire,
să-şi treacă prinosul de dreaptă-slăvire.
Ca să putem cu Cerurile toate striga,
dintr-o îmbrăţişată necovârşire
cel mai presus: ***Aleluia!***

Se spune iarăşi:
Icosul 1 ***(Ipostasul rugăciunii, Sfânta Fecioară)***
Cincizeci veacuri, să-mplinească
prin Avraam şi prin David,
spiţa ta proorocească
cerurile a obosit
cu lacrimi şi plecăciune;
hărăzind neprihănit
carnea ta din rugăciune, vajnic Rug nemistuit.
Focul Sfânt în tine cântă
ca-ntr-o floare de slăvire.
Firea prin tine cuvântă
dorul ei de izbăvire.
Şi eşti Doamnă Ipostasul
laudelor suprafireşti;
încât noi prinşi de extazul

dragostei dumnezeieşti
aşa să ne sune glasul:
Bucură-te, rod învăluit cu sinaitic soroc;
Bucură-te, tu ce-ai zămislit Zălogul de foc;
Bucură-te, vohod de Scripturi al Unicului-Cuvânt;
Bucură-te, muzical organ al Duhului Sfânt;
Bucură-te, meşteşugul ceresc de mânecată mântuire;
Bucură-te, filosofia cea vie de dreaptă îndumnezeire;
Bucură-te, rug al răpirii cum altul nu se mai poate;
Bucură-te, unitate şi salbă a simboalelor toate;
Bucură-te, strună şi sunet, arcuş şi alăută;
Bucură-te, trup şi întrupare de veselie neîncăpută;
Bucură-te, încântare ce ai învins a Lumii deşertăciune;
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

Condacul 1 - *Despătimirea - (Rugăciunea transformatoare, Maica Domnului, ipostasul rugăciunii)*

Cine este Aceasta, ca zorile de albă şi curată?
E Împărăteasa rugăciunii, e rugăciunea întrupată.
Stăpână Porfirogenetă şi Doamnă a dimineţii,
Logodnica Mângâietorului, Preschimbător al vieţii,
spre tine noi alergăm, arşi, mistuiţi de dor!
Ia-ne şi pe noi părtaşi ai sfântului munte Tabor.
Şi fă-te şi nouă
umbră şi rouă,
Tu, adumbrirea de har,
să-şi afle firea
noastră înnoirea
dintru plămadă de har.
Ca să-ţi strigăm cu toată făptura
într-o deplină închinăciune:
Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!

[Scris de Sandu Tudor,alias ieroschimonahului Daniil sau călugărul Agaton - Sfânt martir român (†17 noiembrie 1963, Aiud)]

După citirea Acatistului spunem:

Imnul Acatist la "Rugul Aprins" al Maicii Domnului concentrează în stihurile sale dorul sfâşietor al omului după Dumnezeu, întâlnirea în darul dragostei dumne-

zeieşti a celor două inimi, a lui Dumnezeu şi a omului, încă din această lume, ca o pregătire tainică a Împărăţiei Cerurilor.

Imnul Acatist al Maicii Domnului - la Rugul Aprins

Învăţătura creştină în cea mai autentică formă a ei, deschiderea universului tainic al lumii lăuntrice, acordurile poetice ce izvorăsc dintr-o limbă românească a vechilor cazanii, toată această bogăţie a misterului creştinesc ortodox românesc se găseşte înmănuchiată într-o rugă de laudă, dedicată Maicii Domnului, în Imnul Acatist al "Rugului Aprins".

Scris în anul 1948 de poetul Sandu Tudor, care s-a călugărit la mănăstirea Antim, cu numele de monahul Agaton, Imnul Acatist al Maicii Domnului a fost corectat şi stilizat la Sfânta Mănăstire Rarău, în faţa Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, pe când poetul era stareţ şi primise marea schimă monahală, sub numele de Ieroschimonahul Daniil Tudor.

Imnul Acatist la Rugul Aprins al Maicii Domnului este un imn închinat Maicii Domnului, care prin adâncimea lui teologică întrece tot ceea ce s-a scris până acum, referitor la locul şi rolul pe care îl are Maica Domnului în efortul nostru de înduhovnicire. El nu este doar un simplu "acatist", ci "Imn Acatist", ceea ce este mai mult decât o cântare.

Imnul este ceea ce defineşte o naţiune. Un popor are multe cântece, dar un singur Imn. Imnul este ceea ce defineşte o naţiune. Acest acatist merită cu prisosinţă a se numi IMN, pentru că el este singurul care, prin înlănţuirea sufletească la care a fost scris, depăşeşte în conţinut, limbaj şi formă pe toate celelalte.
În imnul Acatist al Rugului Aprins, Maica Domnului, Împărăteasa Cerului şi a Pământului este numită: Împărăteasa Rugăciunii, Rugăciunea Întrupată, urzitoare de nesfârşită rugăciune, cheie şi scară menită să ne deschidă porţile iluminării, să ne înduhovnicească şi să ne ridice de pe pământ la Cer.

Părintele Daniil, cu toate că era slujitorul unui altar văzut, într-o biserică văzută, predica intrarea omului într-o biserică Vie, slujirea la un altar nevăzut. El spunea credincioşilor: "Mintea creştinului este preot care trebuie să aducă lui Dumnezeu Jertfa pe altarul inimii sale, rugăciunea curată".

Sunteţi temple vii ale Duhului Sfânt, chiar dacă numai unii oameni sunt aleşi de Dumnezeu ca să slujească la Sfintele Altare din biserici, dar preoţia spirituală este dată tuturor oamenilor. Trebuie să avem candele inimile noastre arzând, asemenea

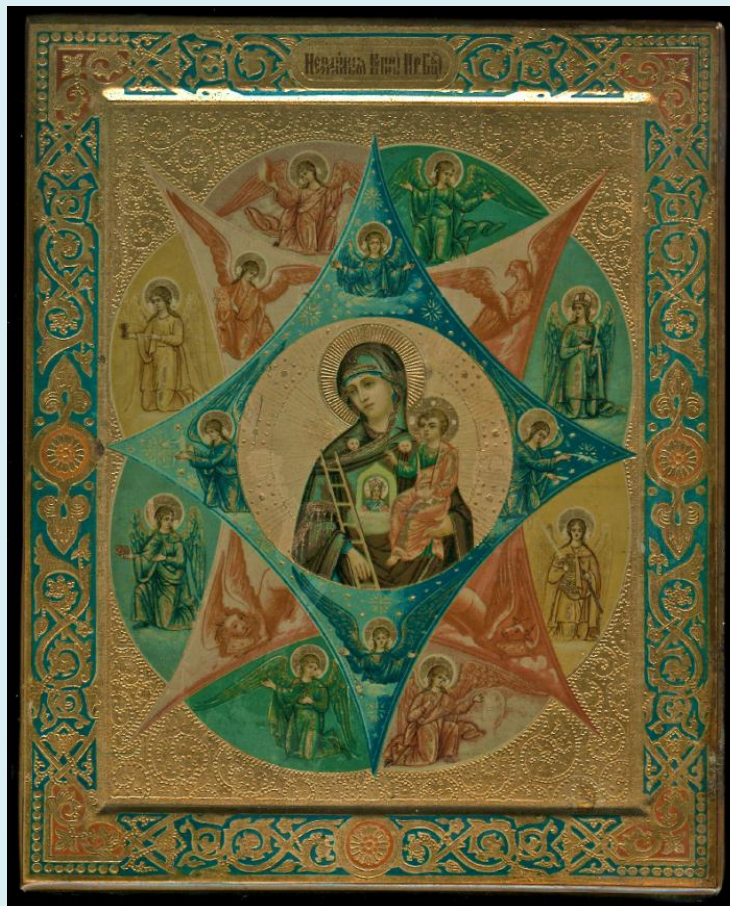
fecioarelor înţelepte din pilda Sfintei Evanghelii, alfel vom fi azvârliţi în întunericul cel mai din afară al iadului.

Fiecare suflet este chemat la nunta cea de taină, unde se va întâlni cu Mirele Ceresc, Hristos Mântuitorul lumii. Intraţi în cămara cea mai dinlăuntru a inimii voastre şi acolo vă veţi întâlni cu Mântuitorul, Iisus Hristos, Lumina Lumii, care ne-a spus: "Împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru" şi "Foc am venit să aduc pe pământ şi cât de mult doresc să se fi aprins în inimile voastre".

Mântuirea înseamnă sfinţirea noastră şi îndumnezeirea, ca să ajungem candele arzătoare, vii, care să ardă în harul dragostei dumnezeieşti.
Prima poruncă a decalogului ne spune: "să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Iată ce ne cere Dumnezeu: Dragostea! El vrea însă ca să nu fim căldicei, ci fierbinţi.

Cine se va ruga citind Acatistul la Rugul Aprins, va simţi fiorul celui rănit de dragostea lui Hristos, va cunoaşte, prin experienţă, că adevărul iese la iveală în baia suferinţei şi se va strădui să nu schimbe lumea, ci să se sfinţească, sfinţind astfel şi lumea.

Acatist la icoana făcătoare de minuni Rugul aprins a Maicii Domnului

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Apoi, se zice **Troparul** la cinstirea icoanei „Rugul aprins”: Înfricoşătoare este taina Rugului Aprins văzută de proorocul minunat şi numai urcând pe scara rugăciunii este contemplată de gândul curat. Veniţi să cădem cu umilinţă, plecând genunchii inimii înaintea icoanei luminate! Cu focul iubirii Tale de oameni arde Hristoase, gândurile mele cele necurate, aprinde candela sufletului meu cea stinsă, ca să văd adâncurile darurilor Tale şi să fericesc pe Ceea care în pântece Te-a purtat ca pe un foc spre a lumii luminare! Împreună cu slăvitul Tău prooroc aduc închinare cu umilinţă, Îndurate. Slavă Ţie, Focul cel nemistuit al iubirii celei mai presus de dreptate! Bucură-Te Fecioară, ceea ce lumii ai dăruit Lumina cea înfricoşătoare ochilor îngereşti! Cu ale tale neîncetate rugăciuni risipeşte întunericul nostru, ca să-ţi împletim laude cereşti!

Condac 1 [Descoperirea tainei întru uimire]
Glasul inimii întru contemplare s-a acoperit cu vălul tăcerii gânditoare;
Nu cuprinde nici un gând şi parcă toate tainele sunt înţelegătoare.
Cine este această icoană a desăvârşirii străină pământului?
Şi Îngerii se minunează şi dănţuiesc în jurul luminii Duhului.
Acesta este Rugul cel aprins de focul dulcelui Cuvânt,
Întru Acesta s-au odihnit toate darurile Duhului Sfânt,
Împărăteasa Îngerilor, covârşind zborul de foc al Serafimilor,
Altarul înţelepciunii cu totul înfricoşător apropierii Heruvimilor.
Spre asemănare îngerească am fost aşezat de înţelepciunea dumnezeiască,
Dar pe căile inimii mele încă mân oile patimilor şi încă nu am aflat cămara cerească.
Ca Ceea ee eşti Biserică vie a Cuvântului
Şi sălaş al tuturor darurilor Duhului,
Prin mijlocirea ta, ajută-mă, ca Moise să mă descalţ de sanda,
Să lepăd toată deşertăciunea patimilor şi cu darul tău mă voi lumina,
Pe tine avându-te Mijlocitoare unirii cu Hristos şi icoană a desăvârşirii,
Mă apropi cu frică şi gând smerit de rugul cel nemistuit al rugăciunii:
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului !

Icos 1 [Sfat de taină în cămara inimii: Făgăduinţa pocăinţei spre apropierea de Focul nemistuit]
Ochii îngereşti privesc cu uimire taina neapropiată,
Cum porţi în tine Focul cel veşnic de slavă netransfigurată?
Cum Cel Nevăzut întru tine Îşi zideşte icoană înţelegătoare?
Cum Împăratul slavei ia trup ca să izvorască smerenie cugetătoare?
Cum purtând în tine pe Izvorul tuturor darurilor, ne dai picăturile desăvârşirii?
Cum mintea se înalţă la vederea ta şi se uneşte cu Hristos întru gândul iubirii?
Cu focul darului tău arde toată cugetarea deşartă a minţii mele întinate,
Ca să te măresc pe tine, flacără după asemănarea Focului vederii luminate,
Stingându-mi patimile, însumi să mă fac foc înţelegător aprins de făclia rugăciunii,
Şi împreună cu Îngerii să-ţi aduc laude culese din vistieria cea ascunsă a inimii:
Bucură-te, rug al tăcerii zugrăvit în icoana inimii,
Bucură-te, cântec tainic al valurilor nepotolite ale iubirii,
Bucură-te, poartă de aur pe care a intrat Împăratul măririi,
Bucură-te, înaintemergătoare pe Taborul înţelegător al inimii,
Bucură-te, podoaba de înţelepciune a minţilor smerite,
Bucură-te, aprinderea făcliei inimilor cu iubitoare cuvinte,
Bucură-te, rază ce luminează întunericul inimii,

Bucură-te, călăuzitoare tainică pe căile sfinţirii,
Bucură-te, ploaie de foc ce curăţeşte întinăciunea sufletului,
Bucură-te, Mireasă neapropiată purtând inelul Duhului,
Bucură-te, îmbrăţişarea dulce la înfierea cea duhovnicească,
Bucură-te, poartă prin care intrăm în cămara cea împărătească,
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 2-lea [Taina Treimii: „ Dumnezeu este Iubire ! ”; Duhul iubirii]
Alergând până acum în căile patimilor, mă gătesc spre spălarea minunată,
Ajută-mă Stăpână, să mă descalţ ca Moise şi dă-mi lacrimă binecuvântată,
Ca să curăţesc întinăciunea patimilor şi cu cuget curat să vin la masa dumnezeiască,
Unde se descoperă taina Taborului întru ploaia de binecuvântare cerească.
Întru Hristos m-am îmbrăcat la Botez, dar fără grijă mergând pe căile vieţii,
Cu totul am necinstit podoaba sufletului şi m-am făcut purtător al morţii,
De aceea, alerg către tine Cămara cerească, tu să-mi deschizi porţile milostivirii,
Şi la masa Fiului tău să mă primeşti, curăţindu-mă mai întâi în baia rugăciunii.
Şi aşa să mă apropii de masa Treimii aşezată pe vârful muntelui înţelepciunii,
Să aud şi eu, cel străin, glasul iubitor al Tatălui în urechile inimii smerite,
Şi întru adierile Duhului să primesc mângâierile Cuvântului prin gânduri umilite,
Ca apoi să-mi îndrept privirea inimii spre tine, Împărăteasa rugăciunii,
Şi din adâncul sufletului să-ţi grăiesc cuvinte izvorâtoare ale înţelepciunii,
Iar lui Hristos cu mulţumire să mă închin, strigând cu glas umilit: ***Aliluia !***

Icosul al 2-lea [Gătirea pentru cina cea de taină şi primirea binecuvântării taborice]
Pe Tabor lumii s-a descoperit Treimea ca fiind Iubirea ce covârşeşte toate,
Neînţeleasă taină, dar nimeni nu vrea să întrebe, gustând descoperirile luminate,
Iubirea îmbrăţişează toate şi merge până la jertfa mai presus de minte,
Iubirea e lumină neapusă şi acoperământ al gândurilor sfinte,
Iubirea e străină de vederea oricărei umbre a răutăţii,
Dar ea se veseleşte, luând de mână cuvântul dreptăţii,
Născutu-te-ai Fecioară, pe pământ ca rod al iubirii rugătoare,
Căci Cel ce este Iubire a răspuns rugăciunii stăruitoare,
Deci, ca Ceea ce eşti adânc al iubirii închipuit mai întâi în gândul Treimii,
Destupă Preacurată, inima mea cea înfundată cu gândurile întinăciunii,
Şi din vasul darurilor tale toarnă-mi şi mie o picătură a căldurii sfinţitoare,
Ca în Duhul să iubesc zidirea mâinilor dumnezeieşti, aducându-ţi laudă prisositoare :

Bucură-te, aripă serafimică a dragostei dumnezeieşti,
Bucură-te, acoperământ minunat al păcii celei cereşti,
Bucură-te, rază a iubirii călăuzitoare spre Soarele nepătimirii,
Bucură-te, cunună a laudelor împletită de îngerii Luminii,
Bucură-te, râu pururea curgător al milostivirii,
Bucură-te, vas cu totul de aur al înţelepciunii,
Bucură-te, lumină ce izgoneşte întunericul pătimirii,
Bucură-te, icoană a iubirii sfinţind gândurile inimii,
Bucură-te, dulceaţa ce hrăneşte pe slujitorii Treimii,
Bucură-te, cămară de taină adăpostind făcliile înţelepciunii,
Bucură-te, fântână adâncă a darurilor, nemăsurată de gândul omenesc,
Bucură-te, privighetoare a păcii, vestind taina iubirii în chip dumnezeiesc,
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 3-lea [Duhul înţelepciunii]
Poartă închisă dinspre răsărit a cetăţii Ierusalimului
Te-a văzut Sfântul prooroc Iezechiil, în lumina Duhului,
Pe tine, Ceea ce descui porţile milostivirii Tatălui,
Şi deschizi inimile noastre ca să primească bogăţia darului.
Din cămara rugăciunii am ieşit şi am intrat prin porţile păcatului,
Rătăcitu-m-am pe căi primejdioase şi nu am călăuză lumina sfatului,
Dar către tine strig cu glasul inimii, ca să descui cămara inimii mele,
Şi să-mi închizi uşile simţurilor şi a minţii prin care intră gândurile rele.
Te-ai făcut Fecioară, poartă înaltă prin care a trecut Cel ce covârşeşte înălţimea cerurilor,
Şi ridici tainic porţile minţii noastre ca să intre toată înţelepciunea adevărurilor,
Deschide-mi mie uşa mântuirii ca Ceea ce ai binevoit să fi poartă cerească,
Prin care Hristos, Mântuitorul meu, intrând, a sfărâmat a iadului uşă neputincioasă.
Şi plecându-mă cu mulţumire, cu îngerii voi aduce Treimii darul de cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea [Poarta închisă dinspre răsărit- poarta mântuirii neamului omenesc]
Heruvimii cei cu ochi mulţi se înspăimântă văzându-te pe tine,
Ca fiind priveliştea sfinţeniei mai presus de a minţii închipuire,
Duhul înţelepciunii Se odihneşte peste tine cu putere ca o rază atoatevăzătoare,
Şi tot adâncul tainelor Duhului îl cercetezi cu privirea gândului cea fulgerătoare,
În pântecele tău ai purtat Focul înţelepciunii mistuitor a toată cugetarea deşartă,
Flăcările Lui să ne cuprindă şi pe noi, ca lutul să se prefacă în vas de cugetare înaltă,

Deschide-ne porţile înţelepciunii ca Ceea ce ai privit în oglinda gândului dumnezeiesc,
Şi ne fă şi pe noi văzători ai tainelor ce ne povăţuiesc la tot lucrul cel spre folos ceresc,
Să luăm trâmbiţa Duhului înţelepciunii şi să grăim cu fulger ce străbate toată înălţimea inimii,
Tu eşti Împărăteasa heruvimilor şi ţie îţi aducem laude care covârşesc înţelegerea firii :
Bucură-te, izvor nesecat al darurilor Cuvântului;
Bucură-te, adăparea celor însetaţi de apa Duhului;
Bucură-te, rouă de taină răcorind inimile smerite;
Bucură-te, priceperea tainelor nezugrăvite în cuvinte;
Bucură-te, contemplarea heruvimilor celor de raza Duhului luminaţi;
Bucură-te, palat deschis spre primirea celor de rugăciune însetaţi;
Bucură-te, potir al înţelepciunii din care ne împărtăşim cu Apa vieţii;
Bucură-te, strălucirea inimilor celor logodite cu plânsul neîncetat al dreptăţii;
Bucură-te, chemarea tuturor de pe căile rătăcirii;
Bucură-te, înţelepciunea tainică a căutătorilor Luminii;
Bucură-te, Luminarea minţilor celor curate;
Bucură-te, Vederea tainică a înţelesurilor luminate;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 4-lea [Duhul înţelegerii]
Scară de la pământ la cer patriarhul Iacov te-a văzut,
Căci prin tine ne suim la înălţimea gândului celui sfânt,
Prin tine am văzut pogorându-Se pe Împăratul măririi,
Care pe scara Crucii ne-a înălţat pe noi la limanul nepătimirii.
Coborâtu-m-am în adâncul iadului prin împovărarea cu faptele răutăţii,
Dar tinde-mi scara milostivirii tale şi mă ridică la hotarele Vieţii.
Ca o scară te întinzi în chip minunat, ca să ajungem noi la lumina mântuirii,
Şi pe Taborul cel înţelegător ne odihnim, străbătând scara rugăciunii,
Pentru aceasta cu îngerii te lăudăm, culegându-ţi florile cuvintelor,
Ce au răsărit în pământul inimii udat cu înţelepciunea gândurilor de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea [Scara de la pământ la cer- scara rugăciunii unită cu scara Crucii]
Cu înţelegeri luminate ale tainelor dumnezeieşti ai fost dăruită,
Şi blestemul neascultării Evei l-ai stricat, făcându-te oglindă sfinţită,
Întru supunerea smerită a gândului ai primit taina închipuită,
Şi întru rugăciune ţi s-a revărsat toată mireasma gândită,

Pe mine, cel cu minte pururea înşelată de cugetarea mincinoasă,
Mă curăţeşte, Preasfântă, îmbrăcându-mă întru porfiră luminoasă,
De întunericul neştiinţei fiind cuprins, rătăcesc neînţelegând rostul vieţii,
Dar ca Ceea ce eşti mijlocitoare între noi şi Cuvânt, adu-ne la limanul dreptăţii,
Şi limpede pătrunzând tainele cele arătate în voinţa dumnezeiască,
Cu tresăltări ale inimii îţi vom cânta imnul de slăvire duhovnicească:
Bucură-te, fulger ce trezeşte mintea adormită în păcat;
Bucură-te, cunoscătoarea gândului marelui Împărat;
Bucură-te, cămară întru care S-a odihnit Hristos;
Bucură-te, ancoră sfinţită a gândului luminos;
Bucură-te, risipitoarea gândurilor răutăţii;
Bucură-te, pace izvorâtă din limanul vieţii;
Bucură-te, gând ce cercetează adâncurile Duhului;
Bucură-te, împăcarea noastră cu Tatăl Cuvântului;
Bucură-te, cuprinderea tainelor cu legătura gândului smerit;
Bucură-te, izvor de lumină de nici o patimă a firii umbrit;
Bucură-te, chemarea tuturor la înţelepciunea Duhului Sfânt;
Bucură-te, pricepere ce depăşeşte hotarul omenescului gând;
Bucură-te, comoară din care ne împărtăşim cu darurile Luminii;
Bucură-te, frumuseţe nepământească zugrăvită în icoana inimii;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 5-lea [Duhul sfatului]
Tulpină din rădăcina lui Iesei ce a purtat pe Floarea Hristos,
Care a izgonit mirosul morţii cu mireasma darului îngeresc,
Te ştim Preacurată, pe tine şi ne minunăm de a ta mărire,
Căci în firavul pântece fecioresc ai încăput darul de sfinţire,
Întru tine S-a sălăşluit mireasma de nepătimire adevărată,
Iar noi cu miresmele darurilor tale împodobindu-ne inima curată,
Te lăudăm pe tine şi alături de heruvimi te înconjurăm cu gândul iubirii,
Mărturisindu-te Născătoare de Dumnezeu şi vas ceresc al înţelepciunii,
Şi la orice ceas gândul îl înălţăm spre Domnul, cu umilinţă şoptind: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea [Tulpină din rădăcina lui Iesei - Purtătoarea miresmei Vieţii]
Duhul sfatului te luminează cu putere tare, Preacurată,
Şi corabia vieţii ne-o îndreptezi la limanul de mântuire luminată,
Tu povăţuieşti pe cei ce călăuzesc sufletele la Apa înţelepciunii,
Tu citeşti în inimile noastre toate gândurile rugăciunii,
Pe tine te avem Îndrumătoare pe căile desăvârşirii,

Şi rămânem neclătinaţi de viforul cel rece al ispitirii,
Pentru aceasta ne ridicăm inimile la înălţimea măririi,
Şi grăim cele ascunse în comoara cea de aur a slavoslovirii:
Bucură-te, luminătoare cea tainică a drumului mântuirii;
Bucură-te, îndreptătoarea celor rătăciţi pe căile pătimirii;
Bucură-te, mijlocitoarea noastră cea neînfruntată la tronul Treimii;
Bucură-te, aducătoarea darurilor pentru cei ce aşteaptă raza Luminii;
Bucură-te, ploaie a gândurilor dumnezeieşti;
Bucură-te, strălucire tainică a minţilor îngereşti;
Bucură-te, cetate aşezată pe temelia înţelepciunii;
Bucură-te, mlădiţă ce împodobeşte cămara inimii;
Bucură-te, binecuvântarea celor ce pornesc pe căile desăvârşirii;
Bucură-te, darul de rugăciune făcut celor ce caută limanul nepătimirii;
Bucură-te, următoarea sfatului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, împărtăşirea darului cu nume împărătesc;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 6-lea [Duhul puterii]
Cea a cărei mărire a fost făcută mai înainte de prooroci,
Este cartea ce a purtat pe Cuvântul Evangheliei celor drepţi,
Despre tine au grăit apostolii ce s-au slujit de condeiul Duhului,
Şi au arătat tainele minunate, cele prin care ne-a strălucit lumina Cuvântului,
Pe tine te rog să ştergi zapisul greşelilor mele celor multe,
Şi mâna Cuvântului mă va scrie în cartea vieţii celei slăvite,
Înaintea ta plecând genunchii gândului smerit, te rog cu umilinţă,
Scoate-mă din întunericul patimilor şi mă întăreşte ca să-ţi cânt cu credinţă,
Şi cu minte curăţită de răutate voi striga către Stăpânul: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea [Evanghelia întru care s-a scris negrăit Taina Cuvântului]
Pe Piatra cea tare aşezată în capul unghiului lumii ai născut,
Şi prin aceasta s-a zdrobit răutatea ascunsă în al şarpelui cuvânt,
Stâncă tare aşezată la înălţimi dumnezeieşti te ştim pe tine, Preacurată,
Şi te rugăm să întăreşti mintea noastră pe a mărturisirii piatră,
Putere luând de la Cel Atotputernic toate îţi sunt ţie cu putinţă,
Însă te roagă, Maică, ca inima mea împietrită să izvorască râuri de umilinţă.
Din tine, muntele cel sfânt, s-a tăiat Piatra înţelepciunii,
Pe care lăudându-o, ţie îţi aducem imnele ştiute ale măririi:
Bucură-te, ruşinarea vrăjmaşului cu smerenia cea tare;
Bucură-te, dezlegarea Evei de întristarea cea pierzătoare;

Bucură-te, mijlocire neînfruntată înaintea Preasfintei Treimi;
Bucură-te, risipirea întunericului osânditoarei înşelăciuni;
Bucură-te, toiag al rugăciunii în călătoria minunată;
Bucură-te, izvor al înţelepciunii adăpând mintea însetată;
Bucură-te, munte din care s-a tăiat Piatra mântuirii;
Bucură-te, izbăvirea inimilor noastre din legătura împietririi;
Bucură-te, dragoste nebiruită de neputinţa omenească;
Bucură-te, solitoare neîncetată pentru cununa cerească;
Bucură-te, sprijinitoarea cetăţii sufletelor smerite;
Bucură-te, întăritoarea tuturor pe căile rânduite;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 7-lea [Duhul bunei credinţe]
Ca o Împărătească a îngerilor te veseleşti în jurul slujitorilor Vieţii,
Şi de glasul tău cel dulce se cutremură heruvimii, păzind porţile dreptăţii,
Serafimii cu făclii de rugăciuni se minunează de a ta nepătimire,
Iar Arhanghelii te întâmpină cu bucurie, aşteptând a ta dorire.
Aripile îngereşti în adierile Duhului închipuie mişcările înălţării tale,
Iar noi sub acoperământul iubirii tale aflăm odihna cea săltătoare,
Nu se pricepe mintea noastră a zugrăvi taina frumuseţii tale,
Iar îngerii ne îndeamnă la tăcere, covârşiţi de a ta luminare,
Însă glasuri smerite urcăm către tine, învăpăiaţi de focul iubirii,
Povăţuieşte-ne spre Soarele înţelepciunii, ce e sfinţitor al gândirii,
Ca să săltăm cu gândurile până la înălţimea neajunsă în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea [Împărăteasa Îngerilor]
Glasul Arhanghelului, răsunând în urechile inimii, l-ai primit pe uşa umilinţei,
Iar raza credinţei odihnindu-se în inima ta aşteptai plinirea făgăduinţei,
Prin tine ne-am învăţat a umbla pe calea bunei credinţe, avându-te acoperământ,
Căci pe Hristos, calea cea adevărată, l-ai adus nouă cu trup pe pământ,
Pe mine, cel clătinat de valurile necredinţei celei pierzătoare,
Izbăveşte-mă de alunecările cumplite în amara întristare.
Avându-te întăritoare în credinţă, plec gândul spre Cel Neapropiat,
Şi la masa duhovnicească mă aşez, măcar că sunt vrednic de lepădat,
Având sufletul întărit pe temelia credinţei, lucrat-ai mântuirea întru liniştire,
Dar glasurile inimilor noastre nu încetează a-ţi aduce ţie cuvânt de mărire:
Bucură-te, cetate nebiruită a credinţei noastre;
Bucură-te, lumină sfinţitoare a gândurilor evlavioase;
Bucură-te, poartă de scăpare a celor neputincioşi;

Bucură-te, împreună lucrătoare cu puterile cereşti;
Bucură-te, rodirea credinţei în sufletele umilite;
Bucură-te, rouă cerească ce ne cheamă la virtute;
Bucură-te, biruitoarea vrăjmaşilor nevăzuţi ai creştinilor;
Bucură-te, răspuns grabnic la marea suspinurilor;
Bucură-te, Povăţuitoarea celor de pe cărările mântuirii;
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi în groapa deznădăjduirii;
Bucură-te, întărirea turnurilor inimii spre biruinţă;
Bucură-te, izvor ce ne picură a învierii umilinţă;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 8-lea [Duhul temerii de Dumnezeu]
Îngerii slujesc glasului tău, care ca un fulger străluceşte,
Şi cei mergători peste valurile timpului duc cereasca veste,
Ca ceea ce eşti Stăpâna lumii potoleşte tunetele deznădăjduirii,
Căci în furtuna necazurilor pe tine te avem cămară înţelegătoare a iubirii,
Pe îngeri îi trimiţi să ne slujească, trezind conştiinţa noastră adormită,
Cu fulgerele gândurilor de pocăinţă ne îndreptezi spre cărarea smerită,
Cu ameninţarea ta goneşte de la noi Stăpână, pe slujitorii răutăţii,
Ca la limanul cugetării cereşti să ne aşezăm gândurile dreptăţii
Şi cu îngerii cei ce-ţi slujesc ţie să aducem ca prinos cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea [Duhurile (Îngerii) puterii şi ai fricii de Dumnezeu]
Cu frica de Dumnezeu ţi-ai acoperit inima ta,
Deşi razele iubirii străluceau cu putere ca o stea,
Adâncul gândurilor l-ai cercetat, ca răutatea să nu te cuprindă,
Şi ruşinând pe asupritor nu te-ai abătut de pe calea de credinţă,
Îngrădeşte inima mea cu stâlpii fricii de Dumnezeu celei binecuvântate,
Ca să nu pătrundă înlăuntru săgeţile celui rău, cele cu totul necurate,
Cu îndrăzneală proastă mă apropi de Cel Neapropiat, fiind eu întinat,
Căci îmi lipseşte frica care naşte smerenia aducătoare de gând curat.
Dar te rog pe tine să mă întăreşti întru frica cea curată,
Ca să-ţi cânt cu umilinţă laudă cu totul luminată:
Bucură-te, Povăţuitoare spre temerea de Dumnezeu;
Bucură-te, stingerea grabnică a gândului celui rău;
Bucură-te, Povăţuitoare spre cugetarea la moarte;
Bucură-te, milostivire ce ne povăţuieşte spre dreptate;
Bucură-te, sabie înfricoşătoare duhurilor răutăţii;
Bucură-te, cămara întru care S-a odihnit lumina Vieţii;

Bucură-te, ridicarea minunată a Evei din adâncul întristării;
Bucură-te, săltarea îngerească a lui Adam în ceasul dezlegării;
Bucură-te, îngrădirea inimilor cu smerite cuvinte;
Bucură-te, păzitoarea noastră de căderile cumplite;
Bucură-te, vistieria cea neîmpuţinată a darurilor cereşti;
Bucură-te, ploaie a milostivirii curăţind gândurile pământeşti;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 9-lea [Taina nedezlegată a pururea fecioriei Maicii Domnului]
Cei ce strălucesc ca a doua lumină din Lumina începătoare,
În jurul tău ţin aprinse flăcările cugetării lor rugătoare,
Ca un soare eşti în mijlocul îngerilor Luminii nestinse,
Şi strălucirile slavei tale le picuri şi în sufletele smerite,
Pe bolta minţii îngerii aşează stelele înţelepciunii cereşti
Culese cu grijă din cununa slavei tale celei împărăteşti,
Arată-mă şi pe mine purtător al luminilor înţelepciunii,
Ca să strălucesc cu ele icoana aşezată în cămara inimii,
Mintea mea se află sub acoperământul întunericului vădit,
Şi genunchii gândului îi plec spre tine, aproape deznădăjduit,
Ca Ceea ce de Arhanghelul Gavriil ai fost povăţuită la toate tainele înţelepciunii,
Trimite-ne nouă spre călăuzire pe îngerii cei ce strălucesc toate marginile gândirii,
Şi cu aceştia vom învăţa meşteşugul laudelor cereşti pe scara cântării de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea [Duhurile (Îngerii) înţelepciunii]
Preasfântă Împărăteasă, cele trei stele te împodobesc ca pe o Mireasă,
Pururea fecioria ta a minunat peste veacuri mintea noastră omenească,
Cum fecioară ai rămas şi stricăciune nu ai suferit nicicând ?
Nu mă pricep a lăuda minunea cu lumina nici unui gând,
Dar cu chipul sufletului strălucit de razele măririi tale,
Îndrăznesc cu gând umilit a cere a ta neîmpuţintă îndurare,
Întru fecioria minţii fă să se zămislească în inima mea cuvânt dumnezeiesc,
Ca un izvor curat şi limpede din care să se adape tot sufletul omenesc,
Spală haina cea pătată de păcate a sufletului meu întinat,
Şi cu îngerii mă primeşte în cămara dulcelui Împărat,
Ca să te laud pe tine cu podoaba gândului luminat:
Bucură-te, mireasma cea prea curată a fecioriei;
Bucură-te, vas curat în care s-a lucrat taina veşniciei;
Bucură-te, oglindă privitoare a tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, înfricoşată apropiere cetelor îngereşti;

Bucură-te, curăţie neînchipuită de minte;
Bucură-te, palat zidit din piatră de virtute;
Bucură-te, îndreptarea paşilor pe căile curăţiei;
Bucură-te, munte dumnezeiesc al Împărăţiei;
Bucură-te, cununa fecioriei celei neajunse;
Bucură-te, vistierie a tainei nepătrunse;
Bucură-te, curăţirea inimilor prin gânduri umilite;
Bucură-te, Sălaş sfinţit al cuvintelor smerite;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 10-lea [Râu nesecat al binecuvântărilor]
Evlavia întru tine se oglindeşte în curgerea ei firească,
Şi nici un gând necurat nu întunecă a ta sfântă dulceaţă,
Cu gând întinat cum voi îndrăzni să mă apropi de tine ?
Cum comoara credinţei să mă înroureze şi pe mine ?
Cu cuviinţă dumnezeiască eşti însoţită de alaiul îngeresc,
Şi împarţi daruri celor ce pentru mântuire se ostenesc,
Cu gând umilit îmi plec mintea cea întunecată,
Neîndrăznind a-mi ridica cugetul la slava minunată,
Însă glasul sfârşit al inimii îţi aduce ultima grăire,
Pomeneşte-mă înaintea Împăratului spre mântuire!
Şi nu mă lepăda pe mine, cel ce aduc tămâia de rugăciune: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea [Duhurile evlaviei]
Prin tine, Preacurată, s-a dezlegat blestemul celui căzut,
Şi izvorât-a binecuvântarea mai presus de al nostru gând,
Pe mine, cel ţinut în mrejele multor păcate cumplite,
Mă miluieşte Preacurată, cu ale tale mijlociri sfinte,
Preabinecuvântată eşti, Ceea ce reverşi tuturor râuri de milostivire,
Şi faci să rodească şi în inimile noastre gânduri tainice de-nţelepciune,
Făcându-te izvor de binecuvântări sfinţit de Cel ce a dezlegat blestemul lumii,
Şi pe mine mă binecuvântează, ca să lucrez cu smerenie faptele mântuirii,
Aducându-ţi laude îngereşti, măcar că sunt eu străin de taina slavoslovirii:
Bucură-te, Ppoaia de binecuvântare cerească;
Bucură-te, hrănirea inimii cu mana duhovnicească;
Bucură-te, surpătoarea blestemului pământenilor;
Bucură-te, încredinţarea cea tainică a adevărurilor;
Bucură-te, izbăvitoarea noastră de întristare;
Bucură-te, făclie a rugăciunii spre luminare;

Bucură-te, călăuzitoarea spre cămara Mirelui ceresc;
Bucură-te, deschizătoarea inimii cu cheia gândului îngeresc;
Bucură-te, împărtăşire din suflarea rugăciunii;
Bucură-te, topirea grabnică a patimilor firii;
Bucură-te, liman al umilinţei celei curate;
Bucură-te, vas al virtuţilor prea luminate;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 11-lea [Biserică- Corabie a Îngerilor şi a oamenilor]
Ca o Biserică aşezată pe piatra cea nesfărâmată a vieţii,
Te arăţi în privirea minţii, trăgându-ne din vârtejul morţii,
Pe marea cea învoluburată a vieţii călătorind noi, Stăpână,
Pe tine te aflăm corabie strălucindu-ne a milostivirii lumină,
În pântece ai purtat pe Cel ce a stricat blestemul morţii,
Şi la tine nădăjduind, ne facem plinitori ai cuvintelor dreptăţii,
Palat sfinţit al Împăratului celui nemuritor te-ai arătat pe pământ,
Şi în palatul ceresc al milostivirii tale primeşti pe cei de sub al tău acoperământ,
Nu mă pierde pe mine, cel rătăcit în căile păcatelor întunecătoare,
Ci sufletul meu îl luminează, gătindu-i haină de străluciri dăruitoare,
Ca să săltez de bucurie şi cu îngerii să-ţi aduc cântarea: ***Aliluia !***

Icosul al 11-lea [Capătul drumului: sfinţenia]
Biserică sfinţită te-ai arătat, purtând pe Cel Neîncăput,
Prin tine Acesta Şi-a făcut sălaş în inimile noastre de lut,
Oglindă a sfinţeniei te vedem şi de strălucirea ta ne cutremurăm,
Arată-ne şi pe noi vase ale Duhului, prin care la cele cereşti ne înălţăm,
Cetele de Sfinţi pe tine te-au urmat pe cărările sfinţitoare,
Şi răpite de frumuseţea ta s-au arătat grădini înfloritoare,
Seminţele gândurilor dumnezeieşti le aruncă şi în inima mea neroditoare,
Şi stropeşte-le cu roua rugăciunii, ca să aducă prinos de roadă sfinţitoare.
Podoaba sfinţilor eşti Preacurată, ca ceea ce ai purtat negrăit
Pe Împăratul slavei prin care toţi ne-am învăţat a te cinsti prin cuvânt:
Bucură-te, sfinţitoarea gândurilor curate;
Bucură-te, liman al cuvintelor înmiresmate;
Bucură-te, altar înţelegător la care se aduc jertfe de rugăciuni;
Bucură-te, întâmpinarea celor căzuţi în mrejele cumplitei deznădăjduiri;
Bucură-te, Călăuzitoarea cetelor de Sfinţi pe cărările Împărăţiei;
Bucură-te, pahar de taină din care gustăm băutura veşniciei;
Bucură-te, deschizătoarea porţilor înţelepciunii;

Bucură-te, înfiere a tuturor sub aripa iubirii;
Bucură-te, împărtăşire din sfinţenia Cuvântului;
Bucură-te, lucrătoarea inimii cu înţelepciunea Duhului;
Bucură-te, legătură nesfărâmată a iubirii;
Bucură-te, împodobitoarea gândurilor inimii;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 12-lea [Dobândirea darului mântuirii; ajungerea la capătul desăvârşirii]
Ceasul judecăţii se aude bătând cu putere la uşa inimii,
Negreşit Judecătorul va veni cu suflarea focul pedepsirii,
Ca Ceea ce fără ardere ai purtat întru tine Focul Dumnezeirii,
De focul cel veşnic mă izbăveşte, ca să-ţi aduc laudele mulţumirii,
Îngeri înfricoşători vor lucra porunca dreptăţii fără părtinire,
Cu ultimele curgeri ale milei scoate-mă din deznădăjduire,
Roua rugăciunilor tale să stingă focul gătit mie pentru păcate,
Şi aducând ca daruri mijlocirile Sfinţilor, să mă răscumperi din veşnica moarte.
Şi glasul trâmbiţei să-mi vestească sfârşitul chinuirii,
Şi chemarea de-a dreapta Împăratului milostivirii,
Ca să cânt Domnului cu mulţumire: ***Aliluia !***

Icosul al 12-lea [Plinirea desăvârşită a mijlocirii: Judecata]
Anevoioase sunt căile mântuirii, iar noi, neputincioşi,
Întinde-ne mâna Stăpână, ca să urcăm la cele cereşti,
Întru tine ne-am pus nădejdea de mântuire, Preacurată,
Cunoscând îndrăzneala ta către Treimea cea lăudată,
Ca Ceea ce în pântece ai purtat pe Ziditorul tău,
Pe mine mă scoate din pântecele păcatului rău,
Pe căile desăvârşirii ne eşti sprijinitoare nebiruită,
Dă-mi şi mine să ajung la înălţime cu inimă smerită,
Setea Taborului zvâcneşte în inimă prin raze de lumină,
Dar calea-i lungă şi întunecoasă, lipsită de cunună,
Crucea smereniei se duce greu şi valurile ispitelor se ridică,
Cu al tău cuvânt neauzit potoleşte toată tulburarea stârnită,
Ca întru seninătatea inimii să-ţi aduc laudă curată,
Şi glasul sufletului să-ţi şoptească, Împărătească:
Bucură-te, munte înalt al desăvârşirii;
Bucură-te, plinitoarea lucrărilor mântuirii;
Bucură-te, corabie în care ne adăpostim de mânia ispitelor;

Bucură-te, liman pe care îl contemplăm prin mijlocirea cuvintelor;
Bucură-te, solitoarea mântuirii celor deznădăjduiţi;
Bucură-te, izvorul de înţelepciune al celor smeriţi;
Bucură-te, poartă cerească a mântuirii;
Bucură-te, cununa prea lăudată a măririi;
Bucură-te, scară prin care urcăm la înălţimea desăvârşirii;
Bucură-te, liman ceresc căruia se descoperă taina Luminii;
Bucură-te, arcuşul unui gând al desăvârşirii;
Bucură-te, izgonitoarea patimilor firii;
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)
Împărătească a Luminii, focul cel nestins al slavoslovirii,
Aprinde candelele inimilor noastre stinse de viforul ispitirii,
Şi toarnă din destul untdelemnul darurilor Duhului,
Ca să ne înălţăm cu minte îndumnezeită la vederea Cuvântului,
Şi în străfulgerarea gândului să pătrundem taina rugului aprins,
Prin care şi întru noi S-a sălăşluit deplin Cuvântul cel nescris,
Pe care Îl slăvim neîncetat, iar pe tine te cinstim în cântări neîncetate de: ***Aliluia!***
După aceasta, se zice iarăşi:

Icos 1 [Sfat de taină în cămara inimii: Făgăduinţa pocăinţei spre apropierea de Focul nemistuit]
Ochii îngereşti privesc cu uimire taina neapropiată,
Cum porţi în tine Focul cel veşnic de slavă netransfigurată?
Cum Cel Nevăzut întru tine Îşi zideşte icoană înţelegătoare?
Cum Împăratul slavei ia trup ca să izvorască smerenie cugetătoare?
Cum purtând în tine pe Izvorul tuturor darurilor, ne dai picăturile desăvârşirii?
Cum mintea se înalţă la vederea ta şi se uneşte cu Hristos întru gândul iubirii?
Cu focul darului tău arde toată cugetarea deşartă a minţii mele întinate,
Ca să te măresc pe tine, flacără după asemănarea Focului vederii luminate,
Stingându-mi patimile, însumi să mă fac foc înţelegător aprins de făclia rugăciunii,
Şi împreună cu Îngerii să-ţi aduc laude culese din vistieria cea ascunsă a inimii:
Bucură-te, rug al tăcerii zugrăvit în icoana inimii,
Bucură-te, cântec tainic al valurilor nepotolite ale iubirii,
Bucură-te, poartă de aur pe care a intrat Împăratul măririi,
Bucură-te, înaintemergătoare pe Taborul înţelegător al inimii,
Bucură-te, podoaba de înţelepciune a minţilor smerite,
Bucură-te, aprinderea făcliei inimilor cu iubitoare cuvinte,

Bucură-te, rază ce luminează întunericul inimii,
Bucură-te, călăuzitoare tainică pe căile sfinţirii,
Bucură-te, ploaie de foc ce curăţeşte întinăciunea sufletului,
Bucură-te, Mireasă neapropiată purtând inelul Duhului,
Bucură-te, îmbrăţişarea dulce la înfierea cea duhovnicească,
Bucură-te, poartă prin care intrăm în cămara cea împărătească,
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului!

Condac 1 [Descoperirea tainei întru uimire]
Glasul inimii întru contemplare s-a acoperit cu vălul tăcerii gânditoare;
Nu cuprinde nici un gând şi parcă toate tainele sunt înţelegătoare.
Cine este această icoană a desăvârşirii străină pământului?
Şi Îngerii se minunează şi dănţuiesc în jurul luminii Duhului.
Acesta este Rugul cel aprins de focul dulcelui Cuvânt,
Întru Acesta s-au odihnit toate darurile Duhului Sfânt,
Împărăteasa Îngerilor, covârşind zborul de foc al Serafimilor,
Altarul înţelepciunii cu totul înfricoşător apropierii Heruvimilor.
Spre asemănare îngerească am fost aşezat de înţelepciunea dumnezeiască,
Dar pe căile inimii mele încă mân oile patimilor şi încă nu am aflat cămara cerească.
Ca Ceea ee eşti Biserică vie a Cuvântului
Şi sălaş al tuturor darurilor Duhului,
Prin mijlocirea ta, ajută-mă, ca Moise să mă descalţ de sanda,
Să lepăd toată deşertăciunea patimilor şi cu darul tău mă voi lumina,
Pe tine avându-te Mijlocitoare unirii cu Hristos şi icoană a desăvârşirii,
Mă apropi cu frică şi gând smerit de rugul cel nemistuit al rugăciunii:
Bucură-te, Mireasă a tuturor darurilor Duhului, mijlocindu-ne logodirea Cuvântului !

Apoi, se citeşte această

Rugăciune la icoana Rugul Aprins a Maicii Domnului

Preacurată Stăpână, Împărăteasa îngerilor şi cetatea cea nebiruită a pământenilor, ceea ce ai purtat în pântecele tău binecuvântat pe Focul cel nemistuit ce aprinde făcliile stinse ale inimilor noastre spre dorirea celor cereşti, scara pe care gândurile noastre urcă spre Lumina cea neapropiată, poarta cea pecetluită cu numele înfricoşător al Cuvântului şi nedeschisă de mână omenească, rugul cel pururea aprins al rugăciunii dumnezeieşti, tulpina mântuirii ce a răsărit din pământul neamului ome-

nesc, prea binecuvântată Maică a Domnului şi lauda strălucită a fecioarelor, înaintea ta plecăm genunchii inimilor noastre când pietrele necazurilor ne împiedică pe calea mântuirii şi ne rănesc sufletele cu întristarea.

Haina cea curată a Mirelui Hristos primită la Sfântul Botez am murdărit-o cu totul, tăvălindu-ne noi totdeauna în noroiul patimilor şi neascultând de poruncile Fiului tău. În locul podoabei curăţiei ne-am trezit că privim în oglinda conştiinţei un suflet plin de rănile păcatelor.

Cu ce îndrăzneală să mai privim spre Soarele dreptăţii, când toată viaţa petrecându-o în păcate ne-am făcut stâlpi ai întunericului, cu totul încremeniţi în împietrire ? Pentru aceasta, ştiindu-te pe tine, Maică a milostivirii, te rugăm, strigând din adâncul sufletului cu umilinţă: Cu dulcile tale cuvinte îmblânzeşte mânia cea dreaptă a Celui de care ne-am depărtat, alergând noi pe căile faptelor rele.

Cu focul rugăciunilor tale arde toată neghina gândurilor noastre neroditoare. Ajută-ne să ne dezleagăm încălţările păcatelor şi cu picioare curate ale sufletului spălate în baia de lacrimi a pocăinţei să ne apropiem de Focul cel veşnic.

Hristoase Dumnezeule, cel ce stai pe scaunul heruvimilor şi primeşti gândurile cele umilite ale celor din nevoi, cel ce nu-Ţi întorci prea sfânta Ta faţă dinspre ucenicii Tăi cei ce rabdă în lume povara necazurilor, ca trecând prin focul acestora să se curăţească şi să ajungă la odihna cămărilor cereşti, cel ce asculţi fiecare suspin al inimii noastre şi ca un Doctor mult milostiv şi iscusit legi rănile păcatelor noastre, cel ce nu ne închizi uşa milostivirii Tale, aşteptând pe toţi să intre în cămara pocăinţei, Dumnezeul serafimilor şi Tatăl celor necăjiţi, cel ce printre noi ai vieţuit şi din paharul smereniei ai băut, rămând nedespărţit de slava cerească de la masa Tatălui, Sfinte al Sfinţilor şi Lumina tuturor celor întunecaţi, auzi smeritele glasuri ale inimii noastre şi nu Te întoarce dinspre feţele sufletelor noastre întinate cu multe păcate.

Nu suntem vrednici să intri iarăşi sub acoperământul sufletelor noastre, de vreme ce ne-am arătat mincinoşi făgăduinţei. N-am împlinit nici până acum voia Ta şi, deşi am gustat din paharul mântuirii Tale, tot vase nelucrătoare ne-am arătat, murdărindu-ne cu noroiul răutăţilor de tot felul. Oare vei mai veni iarăşi în casa sufletelor noastre ? Pierzând îndrăzneala cea de fiu, acum ca nişte argaţi nevrednici batem la uşa milostivirii Tale şi Ţi-o aducem mijlocitoare pe Maica Ta, ca să nu Te întorci dinspre rugăciunile noastre.

Pentru ploaia milostivirii Sale picură Stăpâne, ploaie de lacrimi în pământul sufletelor noastre, îngrămădind pe cerul inimilor noastre prin mişcările line ale adierilor Duhului norii îndurărilor Tale. Să biruiască iarăşi iubirea Ta de oameni cea nemăsurată şi rugăciunile Celei ce în pântecele ei fecioresc Te-a purtat ca să ne izvorăşti nouă, tuturor, mântuire.

Trimite raza pocăinţei prin lucrarea Duhului Sfânt, ca să se curăţească sufletele noastre cele întinate în fărădelegi şi cu feţe luminate ale sufletelor să privim spre Tine, Soarele mântuirii noastre, căruia aducându-Ţi totdeauna razele faptelor bune, să ne învrednicim la trecerea din această viaţă şi de vederea luminii celei veşnice întru mângâierile Duhului şi pentru milostivirea Tatălui, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Sursa:
https://chirho88888888.wordpress.com/2019/09/04/acatist-la-icoana-facatoare-de-minuni-rugul-aprins-a-maicii-domnului/

Paraclis la Icoana Rugul aprins al Maicii Domnului

Icoana Rugului Aprins de la Sfânta Mănăstire Antim din Bucureşti

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.

7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Trecut-a umbra Legii, când darul a venit; că precum rugul cel aprins nu se mistuia, aşa şi tu, Fecioară, ai născut şi Fecioară ai rămas. În locul stâlpului de foc, a răsărit Soarele dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vezi credinţa mea, Fecioară prea curată, vezi şi dorul meu pe care îl am către Tine, vezi dragostea cea dumnezeiască a sufletului meu, şi-mi dă mie înmulţit darul Tău.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea I

Pe muntele Sinai, în rug te-a văzut Moise pe tine, Ceea ce ai „zămislit în pântecele tău pe focul Dumnezeirii, fără de ardere”. Daniil te-a văzut ”munte netăiat”; iar Isaia te-a numit ”mlădiţă odrăslită din rădăcina lui David ”.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune, ţese-mi veşmânt luminat din firele rugăciunii lui Iisus, ca să nu fie vădită nevrednicia mea în ceasul judecăţii şi sub acoperământul tău mă păzeşte totdeauna, Prea fericită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cămară însufleţită a Vieţii, dintru tine a ieşit Cel Neîncăput în ceruri, căruia deschide-I cămara inimii mele cu cheia rugăciunii tale, punându-I înainte dorirea mea de îndreptare spre dobândirea mântuirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mintea se înfricoşează în adierile line ale Duhului şi în oglinda inimii privesc rugul nemistuit al rugii pe care însăţi l-ai aprins în inima mea: Fecioară, ca un serafim dăruieşte-mi pecetea iubirii tale nestricăcioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea ta umbreşte orice cuvânt, căci pe Cuvântul vieţii născând, ai făcut să răsune în urechile inimilor noastre cuvintele dumnezeieşti din izvorul Înţelepciunii, cu care adapă setea noastră de îndumnezeire.

Cântarea a III-a

De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, Ceea ce eşti cu daruri dăruită!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o făclie sfinţită aşezată în sfeşnicul lumii toate marginile le luminezi cu rugăciunea şi cu strălucirea fecioriei tale întuneci gândurile noastre cele rele, dând minţii noastre iarăşi fecioria cea dintâi pe care Adam a pierdut-o prin ascultarea sfatului viclean.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vasul mirului nedeşertat al Cuvântului purtând în mâna ta, umple vasul inimii mele cu mirul înţelepciunii, ca să aud şi eu glasul Celui ce a fericit-o pe cea care partea bună şi-a ales şi a moştenit partea celor mântuiţi spre bucuria îngerilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gândul cel întunecat ca o sabie răneşte inima mea, dar tu, sabie a gândului smerit, în străfulgerarea rugăciunii risipeşte norii ispitelor mele şi nepriceperea mea o îndreptează spre căutarea limanurilor Înţelepciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu focul rugăciunii tale arde neghinele gândurilor mele celor rele şi pe pajiştea inimii sădeşte-mi cuvinte dumnezeieşti, ca să mă învrednicesc a aduce la vremea rânduită roadele contemplărilor cereşti.

Apoi aceste **stihiri**:

Valul patimilor acoperit-a sufletul meu, dar cu mâna ta ridică-l Preacurată, ca una ce în mâinile tale ai ţinut pe Cel ce ridică vălul neştiinţei de pe ochii sufletelor orbite de păcate.

Împărătească a tuturor darurilor Cuvântului, deschide-mi vistieriile milei dumnezeieşti şi pe mine, cel sărăcit cumplit de tâlharii patimilor, pe cărarea smeritei cugetări mă întoarce în staulul pocăinţei.

Sedealna, glas 2:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu deadinsul strigăm către tine Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Serafimi în chip tainic te înconjoară, purtând mantia laudelor tale, iar noi sub acoperământul rugăciunii tale ascunzându-ne, cerem vreme de pocăinţă.

Cântarea a IV-a

Cântarea lui Moise luând, strigă suflete: ”Ajutor şi acoperitor S-a făcut mie spre mântuire; Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El”.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Icoană însufleţită a Adevărului, cu penelul rugăciunii tale zugrăveşte în cămara inimii mele icoana Rugului aprins, ca să mă călăuzească către cărările neîncetatei rugăciuni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca una ce cu piciorul gândului smerit ai zdrobit capul şarpelui, aducând în lume pe Cel ce cu oamenii a călătorit, sfinţind cu paşii Săi cărările inimilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu eşti Mireasă nenuntită şi ceea ce ai logodit lui Hristos, Biserica spre însemnare cu mirul dumnezeieştilor daruri, cu care bine înmiresmează acum şi mintea mea cea rănită de sabia gândurilor potrivnice mântuirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu mă depărta pe mine de la milostivirea ta Stăpâna mea, ceea ce eşti limanul mântuirii păcătoşilor, ci din valurile patimilor mă scoate şi mă povăţuieşte către cele mai bune.

Cântarea a V-a

Rugul cel oarecând nears a închipuit pântecele tău, cea cu totul fără prihană; că nu l-a ars nicidecum focul Dumnezeirii. Pentru aceasta te rog pe tine, de focul cel nestins să mă izbăveşti, ca să laud fără de tăcere măririle tale, Curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din pântecele tău a ieşit Focul cel ce înfricoşează pe serafimi, pe care roagă-L să nu mă trimită pe mine în focul cel veşnic, ci să aprindă candela inimii mele cu focul iubirii dumnezeieşti, ca să slăvesc pe Hristos în veci, Prea lăudată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pământ înfricoşător te-ai arătat lumii întru care a răsărit Focul ce arde toate neghinele patimilor şi uneşte cu cerul minţile cele îndumnezeite ce se suie pe scara de foc a rugăciunii către Cel ce ne îndulceşte cu dor dumnezeiesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Să lepădăm încălţările patimilor acum şi cu frică să slujim tainei celei înfricoşătoare, căci Ceea ce S-a îmbrăcat în veşmântul cel de foc al rugăciunii aprinde inimile tuturor cu dorirea darurilor dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fântână adâncă a tuturor darurilor pe tine te vedem în adâncul sufletului tăinuită, căci Cel ce a cerut apă de la femeia cea samarineancă prin botezul pocăinţei ţi-a făcut ţie fii pe cei ce mai înainte înotau în adâncul păcatului.

Cântarea a VI-a

Cel ce în rug Te-ai arătat prin foc puitorului de Lege şi naşterea Fecioarei printr-Însul mai înainte ai închipuit-o: bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu văpaie de foc se hrănesc serafimii, pătimind de focul dorului dumnezeiesc, iar tu, Prealăudată, în pântece purtând pe Focul cel nemuritor, încălzeşti inimile tuturor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În norul gândurilor rele am intrat eu, nepriceputul şi spre adâncul întunericului privind într-o răsuflare a inimii săgetate de suspin apuc să strig către tine: Miluieşte-mă, Stăpână!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Furtuna patimilor greu tulbură temeliile sufletului meu, dar în vârtejul ispitelor cu gândul apuc de mantia rugăciunii tale şi ca Elisei mă umplu de dar, vestind minunea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sufletul meu cel acoperit cu vălul patimilor îl curăţeşte în marea rugăciunii tale şi din adâncurile păcatelor mă scoate pe mine, cel ce m-am făcut adânc a toată răutatea.

Apoi aceste **stihiri**:

Ca una ce porţi în mâinile tale toiagul rugăciunii şi stăpâneşti inimile cele ce se deschid prin rugăciune spre privirea frumuseţii tale, cu mahrama rugii tale şterge şi sufletul meu şi îndulceşte chinurile mele pe Crucea pocăinţei .

Preacurată, numai tu ai născut pe Cel de care se cutremură cerurile şi în braţe ai purtat pe Cel ce ne poartă pe noi deasupra mării păcatelor, pe care văzându-L răsărind în oglinda minţii, cântăm ţie ca poporul israelitean cântare de biruinţă.

Condacul: Rug nemistuit al rugăciunii arată inima mea, Preacurată, aprinzându-mi cărbunele minţii spre mistuirea gândurilor rele şi însăşi tămâia binecuvântării tale să se înalţe către cele de sus, ca bine plăcut să mă arăt Stăpânului tuturor.

Pomeni-voi Numele tău în tot neamul şi neamul!

Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău!

Evanghelia

Înţelepciune drepţi! Din Sfânta Evanghelie de la Sfântul Luca, citire: (I, 39-49, 56)

39.Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40.Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41.Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42.Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43.Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44.Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45.Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46.Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47.Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48.Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49.Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
56.Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Părinte, Cuvinte şi Duhule, Treime Sfântă, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi in vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihira, glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maică lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Privesc spre adâncul fărădelegilor mele şi mă cutremur, pe scara minţii neputând coborî în adâncul smeritei cugetări şi de valurile deznădăjduirii fiind tulburat; dar tu, Mângâietoarea mea, Rugul cel prea înalt al înţelepciunii, picură-mi roua rugăciunii spre stingerea văpăii patimilor mele.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]*

[Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Pe tine, Rugul cel nears, pe care te-a văzut Moise şi scară însufleţită, pe care te-a văzut Iacov şi uşă cerească, prin care a trecut Însuşi Hristos Dumnezeul nostru, cu cântări te mărim, Maică prea curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Scară însufleţită şi sfinţită de paşii Cuvântului, pe scara inimii mele urcându-te, umple cămara sufletului meu cu darurile credinţei, nădejdii şi dragostei, ca să nu mă mai tânguiesc eu pentru sărăcia mea cea multă din pricina tâlharilor patimilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Uşă înaltă prin care a trecut Împăratul slavei ştiindu-te, te rog să-mi deschizi uşa milostivirii dumnezeieşti, ca să nu fiu eu lepădat din cămara cea cerească şi numărat cu cei de-a stânga Dreptului Judecător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gândul Tatălui ai odihnit Preafericită, fiind împodobită cu toate darurile Duhului şi sfinţită ca şi cămară a Împăratului neadormit, pe care roagă-L să mă trezească pe mine din somnul păcatelor cu trâmbiţa pocăinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Minţile îngereşti se ostenesc a-ţi ţese ţie din gânduri dumnezeieşti veşmânt de laude prea luminate, iar inimile omeneşti cad întru uimire, neaflând cuvânt spre a vesti mulţimea minunilor tale, de razele cărora învredniceşte-mă şi pe mine.

Cântarea a VIII-a

Iacov, scară către cer văzându-te, Preacurată, milostivă scăpare te-a arătat nouă. Deci, întru tot Sfântă, pe mine cel cufundat în noianul păcatelor, înalţă-mă, cu solirile tale, la lăcaşurile Fiului tău, Cel Preaîndurat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Scară cuvântătoare te ştim, care întinzi credincioşilor scara rugăciunii spre izbăvire din adâncul pierzării, iar acum scara virtuţilor o sprijină de turnul sufletului meu, ca să urc cu gând smerit la înălţimile tainelor dumnezeieşti.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu focul rugăciunii tale aprinde candela inimii mele, punând totodată şi untdelemnul darurilor tale, pe care îl înmulţeşte în toată vremea, ca să nu mai însetez eu de a ta milostivire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toată lumea ai împodobit Stăpâne, cu strălucirile minunilor celei ce a şters blestemul nostru prin naşterea Sa negrăită, înflorind tuturor pe Binecuvântarea Tatălui prin lucrarea Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Blestemul nerodirii inimii mele îl dezleagă cu a ta binecuvântare de Maică prea curată, ca să mă fac eu născător de înţelepciune, luând în pântecele inimii cuvintele fricii de Dumnezeu în toată vremea.

Cântarea a IX-a

Nu se pricepe toată limba a te lăuda după vrednicie şi se întunecă şi mintea cea mai presus de lume a cânta ţie, de Dumnezeu Născătoare, însă, fii bună, primeşte credinţa, că ştii dragostea noastră cea dumnezeiască, că tu creştinilor eşti folositoare, pe tine te fericim!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fiind îmbrăcată cu toată strălucirea neprihănirii şi încinsă cu toată podoaba virtuţilor, stai înaintea Celui Nenumit şi pomeneşte-ne pe noi, cei ce am alunecat în păcat, dar voim a ne întoarce către Părintele Ceresc pe cărarea rugăciunii tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o porumbiţă dumnezeiască stăpâneşti înălţimile cele neajunse de minte omenească şi îndreptezi gândurile credincioşilor spre doririle îngereşti; deci, acoperă-mă şi pe mine cu aripile rugăciunii tale de toată suflarea viforului ispitelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Scaun prea înalt al Stăpânului lucrat din aurul virtuţilor pe tine te ştim, cei ce alergăm la scaunul rugăciunilor tale când suntem prigoniţi de cumplite ispite; fă să se odihnească pe scaunul minţii mele darul cel luminos al Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În necazuri spre tine îndreptăm toate nădejdile noastre şi cu umilinţă ne adăpostim sub acoperământul rugăciunilor tale, căci tu eşti creştinilor apărătoare tare şi ai putere a risipi toate urzelile vrăjmaşilor.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste **stihiri**, glas 8, podobie: „Ceea ce eşti mai cinstită…”.

Bucură-te, Rugul rugăciunii neîncetate înconjurat de cetele îngereşti ce se ostenesc a-Ţi aduce jertfa laudelor, podul împăcării noastre cu Mântuitorul tuturor, pe care roagă-L să aprindă şi făclia cea stinsă a inimii mele cu dorul cel dumnezeiesc.

Numai tu ai purtat în braţele tale pe Învierea tuturor, care cu braţul Său a zidit lumea şi a scos pe toţi din groapa fărădelegilor; cu a ta solire către Acesta, înviază sufletul meu cel omorât de ascuţişul gândurilor rele.

Cel ce încununează noaptea cu stele şi pune mării ca hotar nisipul, luând aminte la rugăciunile tale stăruitoare de Maică, să lumineze întunericul minţii mele şi să oprească valurile ispitelor ce necontenit lovesc corabia inimii mele.

Din pântecele tău lumea a cules pe Spicul mântuirii, iar acum dă-ne nouă prea fericită, să îţi culegem de pe pajiştea inimii florile laudelor dumnezeieşti, cu care să-ţi împletim cunună prea slăvită, ca Împărătesei lumii şi Maicii Ziditorului nostru.

Rug nemistuit te-ai arătat lumii, iar acum rugul inimii mele îl aprinde cu focul gândurilor dumnezeieşti, ca să mă slobozesc de toată dobitocia patimilor mele celor stricătoare de suflet.

De la marginile lumii auzi suspinurile rugăciunilor robilor tăi şi ajută-ne a trece marea primejdiilor şi a ne sălăşlui la limanul mântuirii lui Hristos, avându-te pe tine Corabie a rugăciunii.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Limba nu poate tâlcui minunea naşterii tale şi cetele îngereşti amuţesc în faţa strălucirii slavei tale, Stăpâna mea; primind spicele gândurilor sărăcăcioase ale inimii mele, învredniceşte-mă pe mine de împărtăşirea cu Pâinea vieţii.

Arde cu focul rugăciunii tale pe cei ce ne asupresc în toată vremea cu săgeţile de foc ale ispitelor lor şi rugăciunea ta să mi se facă mie rouă binecuvântată care să-mi curăţească mintea de toată întinăciunea gândurilor rele.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

Sursa:
https://preasfantafecioaramaria.wordpress.com/2013/09/09/paraclis-la-icoana-rugului-aprins-al-maicii-domnului-4-septembrie/

Icoana Maicii Domnului „Rugul aprins"

Prima icoană a „Rugului aprins" se presupune a fi fost pictată la mânăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai, dat fiind faptul că altarul acestei biserici este ridicat pe rădăcina rugului străvechi, unde Moise a vorbit cu Dumnezeu.

Icoana îl cuprinde pe profetul Moise, descălţat de sandale, înaintea rugului care nu se mistuia în flăcări, precum toate icoanele „Rugului aprins" („Neopalimaia Kupina") mai vechi. Data de sărbătorire din 4 septembrie, pentru icoana „Rugului aprins", existentă în sinaxarele ruse, a fost stabilită în cinstea Sfântului profet Moise, celebrat în această zi de toate Bisericile Ortodoxe, cel care s-a învrednicit să vadă rugul nears, simbol al mântuirii oamenilor prin Fiul lui Dumnezeu întrupat din pururea Fecioara Maria.

De la Sinai, tipul icoanei s-a răspândit în toată lumea ortodoxă, pe parcursul vremii devenind din ce în ce mai complex.

În prezent, o icoană făcătoare de minuni „Neopalimaia Kupina" se află la Moscova, chiar în biserica Rugului aprins (nears).

Realizarea icoanei „Rugul aprins" are la bază relatarea biblică a Vechiului Testament, despre minunea rugului în flăcări, care nu ardea: „Şi depărtându-se (Moise) odată cu turma în pustie, a ajuns până la muntele lui Dumnezeu, la Horeb; iar acolo i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieşea dintr-un rug şi a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia." (Ieşire 3, 1-2; vezi şi 3, 3-6) Din mijlocul rugului i-a vorbit Dumnezeu Însuşi, Moise acoperindu-şi faţa şi descălţându-se de sandale, în semn de respect, după cum i s-a poruncit. Moise a fost înştiinţat că îi va conduce pe evrei la izbăvirea din robia egipteană, iar Domul i-a spus numele Său: „Eu sunt Cel ce sunt". (Ieşire 3, 14)

Biserica a considerat dintotdeauna imaginea rugului nears ca prefigurare a Maicii Domnului - Theotokos, care Îl naşte pe Mântuitorul lumii, rămânând Fecioară şi după naştere. Această idee a pătruns şi în imnele bisericeşti, dar şi în iconografie. „Aşa cum rugul arde şi nu este ars, asemenea Fecioara Te-a născut pe Tine", cântă biserica noastră.

În ceea ce priveşte icoana, aceasta cuprinde o stea cu opt colţuri, în centrul căreia se află Maica Domnului cu Pruncul. Patru dintre colţurile stelei sunt roşii, sugerând focul, iar patru sunt verzi, sugerând rugul păstrat neatins de foc. Pe fiecare colţ al stelei este zugrăvit ceva: pe cele roşii, simbolurile biblice ale celor patru evanghelişti: îngerul (Sfântul evanghelist Matei), leul (Sfântul evanghelist Marcu), boul (Sfântul evanghelist Luca) şi vulturul (Sfântul evanghelist Ioan), după cum sunt indicate la Iezechiel 1, 10 şi în Apocalipsă 4, 7. Ei sunt închipuiţi în jurul Maicii Domnului, pe colţurile roşii, întrucât sunt cei care au scris despre viaţa lui Hristos, cel plămădit în pântecele „nears" de focul dumnezeiesc, al Fecioarei Maria.

În colţurile verzi ale stelei sunt reprezentaţi Sfinţi îngeri, a căror împărăteasă este Născătoarea de Dumnezeu.

Cu timpul, icoana a devenit din ce în ce mai complexă. Pe margine au apărut (în afara stelei): într-o parte,proorocul Moise, Sfinţi arhangheli şi rugul (Ieşire 3, 2); în alt colţ profetul Isaia şi serafimi cu cărbunele aprins din profeţia sa (Isaia 6, 7); în altul, profetul Iezechiel şi poarta prin care numai Domnul poate intra, profeţie a acestuia (Iezechiel 44, 2) şi în ultimul colţ, patriarhul Iacob cu scara sa (Facere 28,

12). Maica Domnului ţine, în centru, scara lui Iacob de dimensiuni micşorate, care urcă de la pământ la cer, pe cei credincioşi. În unele reprezentări iconografice ale acestui tip apare şi „mlădiţa lui Iesei" (Isaia 11, 1), mai exact arborele genealogic al Mântuitorului din care răsare „Vlăstarul" divin.

***

Se cunoaşte o istorie veche, despre un incendiu care cuprinsese mai multe clădiri din lemn. În mijlocul focului, o bătrână stătea în faţa casei sale, ţinând în mână o icoană „Rugul aprins". A doua zi, s-a văzut că doar casa femeii era neatinsă, în timp ce toate celelalte arseseră din temelii. Acest lucru explică faptul că Icoana este considerată ocrotitoare de incendii.

Există o slujbă specială în cinstea acestei icoane, la începutul căreia se menţionează: „Această slujbă este cântată la Muntele Sinai, ori de câte ori este vreme de furtună". Precizarea e motivată de faptul că icoana „Rugul aprins" ocroteşte şi de trăznete, nu numai de incendii.

“Dintr-o Maică de-a pururi Fecioară
aşa S-a zămislit, S-a întrupat,
Cel ce a păzit nevătămat!
trupul Rugului de pară.
Cuvânt de rostit S-a făcut
Numele Domnului de slavă
Dumnezeul cel nevăzut
ce-n inima focului s-a ghicit,
Faţa Frumuseţii cereşti
Chipul cel nemărginit
pe Sine S-a încăput
cu măsură S-a măsurat
şi aievea Cel nenumit
aici, printre noi S-a arătat..."

(fragment din „Imnul Acatist la rugul aprins al Maicii Domnului", ieroschimonah Daniil - Sandu Tudor)

Ierom. Antipa Burghelea - Icoana Maicii Domnului „Rugul Aprins” de la Mănăstirea Antim

06 sep, 2021

Între multele icoane ale Maicii Domnului, un model aparte care atrage atenția prin complexitate și simbolism este icoana „Rugul Aprins”. O astfel de reprezentare, de mici dimensiuni, a ajuns pentru prima dată în anii ‘40 ai secolului trecut la venerabila ctitorie a Sfântului Antim Ivireanul, Mănăstirea Antim din București. În fața acestei icoane s-au rugat multe generații de slujitori ai Bisericii și de credincioși, ea inspirând, totodată și cunoscuta mișcare isihastă „Rugul Aprins”, grupare care a întreținut focul credinței în inimile multor bucureșteni, mai ales în perioada stăpânirii comuniste.

Istoria reprezentării

Icoana păstrată la Antim a fost pictată în Rusia, probabil în secolul al 18-lea. Ea se aseamănă cu alte icoane rusești ale Rugului Aprins, acestea fiind ușor de recunoscut datorită compoziției complexe cu multe forme geometrice.

Tema icoanei face trimitere, așa cum îi spune și numele, la episodul biblic în care Moise vede în Muntele Horeb (Sinai) acel rug care ardea, dar nu se mistuia (Ieșire, cap. 3). Peste veacuri, părinții Bisericii au văzut în rugul cel nears o prefigurare a Maicii Domnului, care, cu toate că a primit în pântecele ei focul dumnezeirii, nu s-a ars.

Părintele Daniil Sandu Tudor i-a dat încă o semnificație: rug aprins este și inima omului care arde de dragostea de Dumnezeu prin rostirea neîncetată a rugăciunii lui Iisus.

De asemenea, imaginea Rugului Aprins poate fi asociată și cu acei creștini care au trecut prin focul persecuțiilor, dar au rămas neclintiți în credința lor.

La Mănăstirea Sfânta Ecaterina de pe Muntele Sinai se păstrează un mozaic din veacul al 6-lea cu profetul Moise văzând acel rug în flăcări, dar fără reprezentarea Maicii Domnului în el. Abia în secolul al 13-lea au apărut primele icoane, pictate tot la Sinai, cu reprezentarea Fecioarei Maria în rug, fie ca Oranta (Rugătoarea) sau ca Platytera (Împărăteasa cerurilor). Ulterior, iconarii ruși au îmbogățit mult compoziția, adăugând elemente de teologie și filosofie creștină. În iconografia murală românească avem două fresce deosebite cu tipul rusesc al icoanei „Rugul Aprins": în absida dreaptă din biserica Mănăstirii Sucevița (sec. 16) și pe cupola pridvorului bisericii mari de la Mănăstirea Hurezi (sec. 17).

Icoana de la Mănăstirea Antim a aparținut ieroschimonahului martir Daniil Sandu Tudor, care a scris și celebrul acatist la Rugul Aprins, adevărată capodoperă a poeziei religioase românești.

Părintele a adus icoana cu sine de la Muntele Athos în anul 1929, pe când era mirean, după ce se întorsese dintr-un pelerinaj care l-a întărit în credință și i-a aprins dragostea pentru rugăciunea lui Iisus. La arestarea sa din anul 1958, icoana a ajuns la părintele Benedict Ghiuș, el lăsând prin testament ca după moartea sa icoana să ajungă la părintele Sofian Boghiu, starețul Mănăstirii Antim.

Astfel, la mijlocul anului 1990, icoana a fost înmânată părintelui Sofian, care a așezat-o în biserica mănăstirii, în fața catapetesmei, acolo unde se află și astăzi.

A mai fost încă o icoană a Rugului Aprins care a circulat printre participanții întâlnirilor duhovnicești de la Antim din secolul trecut, de data aceasta adusă de către părintele Ioan Kulîghin, din Rusia, icoană ale cărei urme s-au pierdut astăzi (se crede a fi în custodia familiei profesorului Alexandru Mironescu). Despre această a doua icoană există mai multe mărturii cum că a scos unele sunete minunate de cântare la o întâlnire a celor de la „Rugul Aprins”, întâlnire la care a participat atunci și a ținut un cuvânt de folos însuși părintele Cleopa Ilie de la Mănăstirea Sihăstria.

Tipul rusesc al acestei teme iconografice este deosebit de încărcat, așa încât, aflându-te în fața icoanei, cu greu îți dai seama că este, în fond, o icoană a Maicii Domnului. Rugul Aprins este pictat stilizat, sub forma a două romburi, unul de culoare verde, simbolizând frunzele rugului, iar celălalt de culoare roșie, simbolizând focul. Aceste două romburi, cu o ușoară arcuire a laturilor spre interior, se suprapun, iar în centrul lor se află icoana Maicii Domnului în medalion. Fecioara Îl poartă pe Hristos cu mâna stângă, iar mâna dreaptă și-o sprijină de o mică scară, la capătul căreia se află chipul lui Hristos-Emanuel. Este o trimitere la scara pe care a văzut-o în vis patriarhul biblic Iacob (Facerea, cap. 28), tâlcuită în chip teologic ca fiind legătura dintre Dumnezeu și om, legătură pe care a mijlocit-o în mod desăvârșit Maica Domnului. Această scară poate fi interpretată și ca urcuș duhovnicesc spre Dumnezeu, așa cum este magistral pictată în fresca exterioară de la Mănăstirea Sucevița.

Pe lângă această scăriță, se mai poate vedea la pieptul Fecioarei și o bucată dintr-un munte, Maica Domnului fiind în chip duhovnicesc muntele din care s-a tăiat piatra cea din capul unghiului, Hristos (cf. Isaia cap. 28 și Daniel cap. 2). Pe acest munte se văd câteva ziduri ale unei cetăți peste care veghează Domnul Iisus-Marele Arhiereu. Acestea preînchipuie cetatea cerească - Noul Ierusalim (Apoc. cap. 21), în care viețuiește și domnește Hristos, Marele Împărat și Marele Preot. Ea mai poate închipui și acea casă despre care spune Domnul că trebuie zidită pe stâncă, și nu pe nisip, așa încât să facă față tuturor intemperiilor (Matei 7, 24-27), așa cum au făcut martirii Rugului Aprins, care au așezat cetatea cea lăuntrică a inimii lor pe Piatra-Hristos, îndeosebi prin rostirea rugăciunii inimii, reușind astfel să treacă peste cumplitele prigoane ale vremii.

Cele două romburi suprapuse formează o stea cu opt colțuri (simbol al zilei celei de-a opta, Veșnicia). În aceste colțuri sunt pictați îngeri, dar și cele patru simboluri ale evangheliștilor: vulturul (Ioan), îngerul (Matei), vițelul (Luca) și leul (Marcu). Aceste opt colțuri au între ele opt spații care au forma inimii. Probabil că iconarul sau comanditarul icoanei s-a gândit și la încărcătura deosebită pe care o are inima,

centru duhovnicesc al ființei umane, așa cum ne spune Mântuitorul (Matei 15, 18-20). În acest sens, este demn de remarcat faptul că privirea Fecioarei din icoana centrală este întoarsă spre zona inimii, acolo unde ea păstra multe taine (Luca 2, 19). În aceste spații din icoană sunt pictați îngeri având în mâini diferite obiecte: chivote, năstrape, potire, cădelnițe. Unii dintre ei țin în brațe câte un copil, care simbolizează sufletul omenesc, așa cum în icoana Adormirii Maicii Domnului sufletul Fecioarei este pictat sub forma unui prunc. Un înger ține în mâini coarnele unui plug, arătând parcă rolul lui de călăuzitor al sufletului omenesc, iar un alt înger, îmbrăcat în costum de militar, are în mână o sabie, arătând că este gata oricând să se lupte pentru salvarea sufletelor.

În cele patru colțuri ale icoanei avem pictate patru episoade biblice care fac referire la întruparea Domnului și la Sfânta Fecioară Maria. În stânga sus - Profetul Moise văzând rugul cel nears, în dreapta sus - Arborele care iese în mod simbolic din pântecele lui Iesei și care face referire la genealogia Mântuitorului, în stânga jos - viziunea profetului Iezechiel care a văzut acea ușă încuiată prin care a trecut singur Domnul, o trimitere la pururea-fecioria Maicii Domnului, iar în dreapta jos avem visul lui Iacob cu scara, relatare biblică care se citește întotdeauna la Vecerniile mari care preced praznicele Maicii Domnului.

Cinstirea icoanei în imnografie

La vechea mănăstire de la poalele Muntelui Sinai se oficiază uneori slujba paraclisului Rugului Aprins, mai ales în vremuri de amenințare a focului și a secetei, dar și atunci când sunt tunete mari și furtuni. Părinții acelei mănăstiri sunt tunși în monahism în paraclisul chinoviei, care are Altarul zidit pe locul unde se crede că a fost rugul lui Moise. Șuvițele de păr care se taie atunci sunt depuse de către starețul mănăstirii, care este și arhiepiscopul Muntelui Sinai, sub acel Altar, încredințându-i astfel pe monahii sinaiți protecției directe a Maicii Domnului.

În textul slujbei Rugului Aprins, Fecioara Maria este lăudată în minunate cuvinte: „muntele cel sfânt umblat de Domnul", „cea care izbăvește de văpaia relelor și de furtuna ispitei pe cei aflați în aprinderea păcatului", „Maica luminii, care alungă întunericul din suflete și care ne luminează calea spre Hristos". De asemenea, Fecioara este rugată să trimită rouă celor aprinși de boli, să facă leacuri din frunzele rugului, pentru a vindeca rănile sufletelor, să ne insufle la a sta cu evlavie înaintea Domnului, așa cum Moise a stat înaintea rugului, și în sfârșit să ne ajute să luptăm cu robia păcatului, așa cum Domnul l-a ajutat pe Moise să scoată poporul din robia lui Faraon.

Și tradiția rusă a dedicat acestei icoane o slujbă frumoasă, un acatist, dar și o zi de prăznuire: în 4 septembrie, odată cu pomenirea Sfântului proroc Moise. Și la sfânta Mănăstire Antim s-a săvârșit, cu binecuvântarea prea fericitului părinte patriarh Daniel, în noaptea dinaintea zilei de 4 septembrie, o priveghere deosebită, la care s-a cântat slujba Rugului Aprins, împreună cu cea a prorocului Moise, pentru ca Domnul să ne ajute să ținem mereu inima noastră aprinsă de dorul Stăpânului.

Rugul Aprins - Icoana Maicii Domnului

Rugul Aprins trimite la un eveniment din Vechiul Testament, preînchipuind însă una dintre tainele lui Dumnezeu ce aveau să se petreacă în Noul Testament. Moise vede o lucrare a lui Dumnezeu - un rug arzând şi nemistuindu-se - iar noi vedem în aceasta pe Maica Domnului, care a primit în pântecele ei pe Creatorul tuturor, pe Cel necuprins nici măcar cu mintea. Pământul a primit focul dumnezeiesc şi nu s-a risipit, omul l-a primit pe Dumnezeu şi nu s-a ars, Maica Domnului l-a zămislit pe Hristos, prin lucrarea Duhului Sfânt.

Rugul Aprins este şi numele unei icoane ce o înfăţişează pe Maica Domnului. Această icoană este prăznuită de Biserica Ortodoxă la data de 4 septembrie.

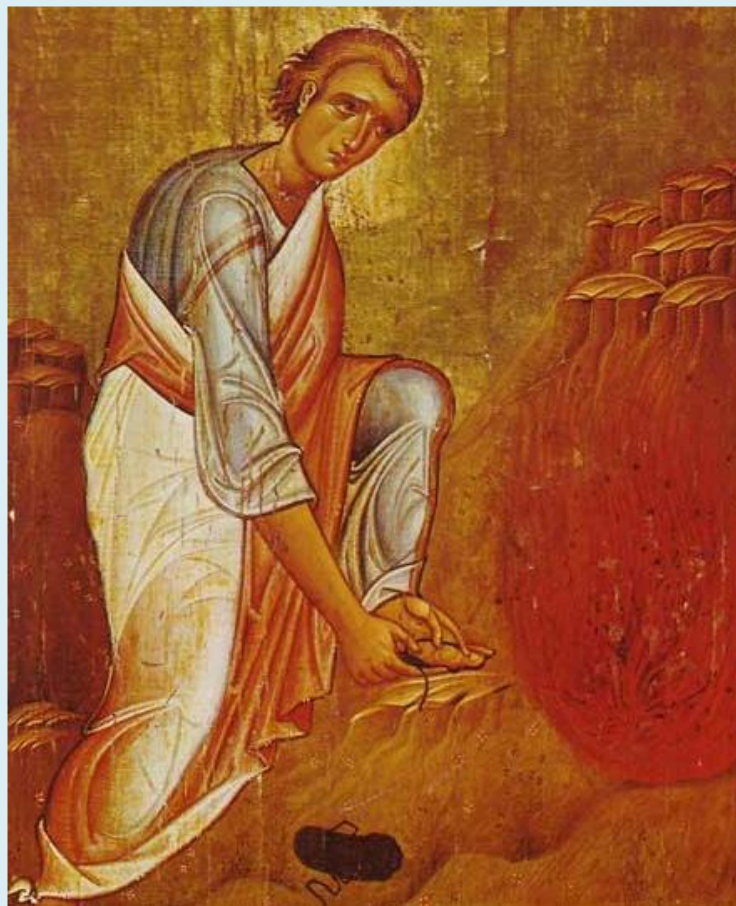
Mănăstirea Sfânta Ecaterina, de pe Muntele Sinai, păstrează o slujbă a Rugului Aprins, scrisă pe manuscris, care încă se mai săvârşeşte, la cererea pelerinilor şi la furtuni mari.

Icoana este uşor de recunoscut, ea fiind lucrată în forma unei stele cu opt colţuri. Aceste colţuri ale stelei închipuie rugul ce ardea şi nu se mistuia, pe care Moise l-a văzut pe Muntele Horeb. Există unii care mai văd în Rugul Aprins pe creştinii din primele secole, care, oricât de persecutaţi erau, nu puteau fi total nimiciţi.

Dogmatica glasului 2, de la Vecernia de sâmbătă seara, cântă: "Trecut-a umbra Legii, când Darul a venit; că precum rugul cel aprins nu se mistuia, aşa şi tu, Fecioară, ai născut şi Fecioară ai rămas. În locul stâlpului de foc, a răsărit Soarele dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre."

Ce s-a petrecut pe Muntele Horeb?

În cartea Ieşire (capitolul 3) citim: "Moise păştea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mânat turma până dincolo de pustie, şi a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieşea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat şi iată că rugul era tot un foc, şi rugul nu se mistuia deloc.

Moise a zis: "Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată şi pentru ce nu se mistuie rugul."

Domnul a văzut că el se întoarce să vadă şi Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, şi a zis: "Moise! Moise!"

El a răspuns: "Iată-mă!"

Dumnezeu a zis: "Nu te apropia de locul acesta; scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt."

Şi a adăugat: "Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov."

Moise şi-a ascuns faţa, căci se temea să privească pe Dumnezeu.

Domnul a zis: "Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor şi să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară bună şi întinsă, într-o ţară unde curge lapte şi miere."

Icoana Rugul Aprins - Icoana Maicii Domnului

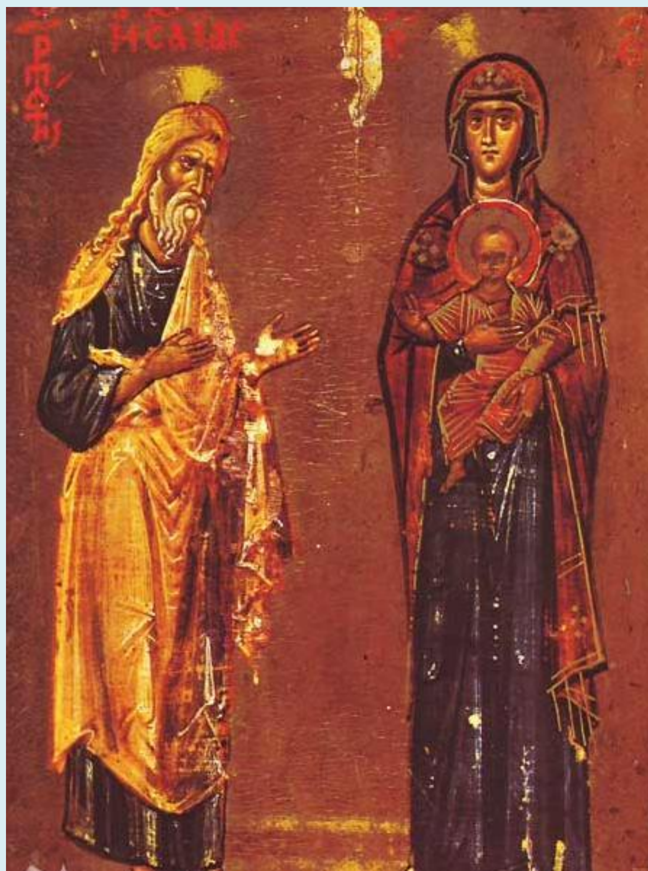
Biserica Ortodoxă păstrează neatinsă tradiţia Sfinţilor Părinţi şi a Sinoadelor Ecumenice, potrivit cărora Moise a văzut pe Horeb lumina necreată a lui Dumnezeu (energiile necreate). Acea lumină ce izvora din rugul ce ardea şi nu se mistuia, comparată cu lumina de pe chipul şi hainele Mântuitorului, la Schimbarea la Faţă, este văzută drept lumina necreată.

Biserica Ortodoxă a văzut întotdeauna în Rugul Aprins pe Maica Domnului, care a dat naştere Mântuitorului Iisus Hristos, rămânând nevătămată şi pururea fecioară. Această imagine a Maicii Domnului apare des în imnografia şi iconografia Bisericii.

Spre exemplu, una dintre cântările Vecerniei de sâmbătă seara (Dogmatica, glas 2) ne-o înfăţişează astfel pe Maica Domnului. "Trecut-a umbra Legii, când Darul a venit; că precum rugul cel aprins nu se mistuia, aşa şi tu, Fecioară, ai născut şi Fecioară ai rămas. În locul stâlpului de foc, a răsărit Soarele dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre."

Una dintre cele mai vechi reprezentări ale Maicii Domnului drept Rugul Aprins, ne-o înfăţişează pe aceasta ţinându-L în mână pe pruncul Hristos, în mijlocul unui rug arzând, în partea stângă apărând Moise cu încălţămintea scoasă, căci "locul este sfânt". Se crede însă că cea mai veche icoană a Rugului Aprins se păstrează încă în Mănăstirea Sfânta Ecaterina - Muntele Sinai. În această icoană, Isaia o cinsteşte pe Maica Domnului şi pe Prunc. (imaginea de mai jos)

Icoana Rugul Aprins este mult cinstită de credincioşi, aceştia văzând-o pe Maica Domnului, zugrăvită pe aceasta, drept ocrotitoarea de incendii. Aceasta se datorează unei minuni a Maicii Domnului, petrecută astfel: Un incendiu a cuprins un grup de case. Oamenii au început să fugă alarmaţi, doar o femeie stând în genunchi în faţa casei şi ţinând în mână o icoană a Maicii Domnului Rugul Aprins. Casa îi ardea în întregime. A doua zi, deşi casele cuprinse de incendiu erau scrum, casa bătrânei era neatinsă nici de cea mai mică flacără.

Icoana Maicii Domnului "Rugul Aprins" - compoziţia icoanei

Cele mai multe icoane cu Rugul Aprins ne înfăţişează un rug aprins stilizat. Acesta ne apare ca două romburi suprapuse, unul de culoare roşie, închipuind focul, iar altul de culoare verde, închipuind rugul. Aceste două romburi formează o stea cu opt colţuri, având în centru pe Maica Domnului cu Pruncul.

În cele patru colţuri ale rombului verde se află simbolurile celor patru Evanghelişti: un înger (Matei), un leu (Marcu), un viţel (Luca) şi un vultur (Ioan). Aceste patru simboluri îşi găsesc temei în două cărţi ale Sfintei Scripturi: Iezechiel 1,10 şi Apocalipsă 4,7. În colţurile rombului roşu ne apar înfăţişaţi arhangheli.

Compoziţia icoanei Rugul Aprins s-a dezvoltat odată cu trecerea vremii. În ultimele variante ale acestei icoane putem vedea patru profeţii despre Maica Domnului, din Vechiul Testament: Moise şi Rugul Aprins (Ieşire 3,2), Isaia şi serafimul cu cărbunele aprins (Isaia 6,7), Iezechiel şi poarta prin care va putea intra doar Domnul (Iezechiel 44,2) şi Iacob ce a văzut Scara ce urca până la cer, pe care urcau şi coborau îngerii (Facere 28,12). Maica Domnului ne apare în centru, ţinând în dreptul ei scara, văzută de Iacob puţin mai jos. Uneori, în această icoană mai ne apare şi Arborele lui Iesei (Isaia 11,1), în partea cea mai de jos a icoanei.

Mănăstirea Solovki, din Rusia, păstrează încă o veche icoană cu Rugul Aprins. Pe lângă toate trăsăturile amintite mai sus, aceasta ne înfăţişează, pe pieptul Maicii Domnnului, Cetatea cerească Ierusalim: "Ierusalimul cel de Sus." Icoana datează încă din secolele XVI-XVII.

Protos. Nicodim Mandiţă - Rugul aprins nu se mistuia

Într-o zi Moise păştea oile socrului său Iotor pe lângă muntele Horeb. Acolo i s-a arătat lui îngerul Domnului într-o mare pară de foc ieşind dintr-un rug, care ardea şi nu se mistuia. Moise se apropie îndată să vadă mai de-aproape minunea aceea.

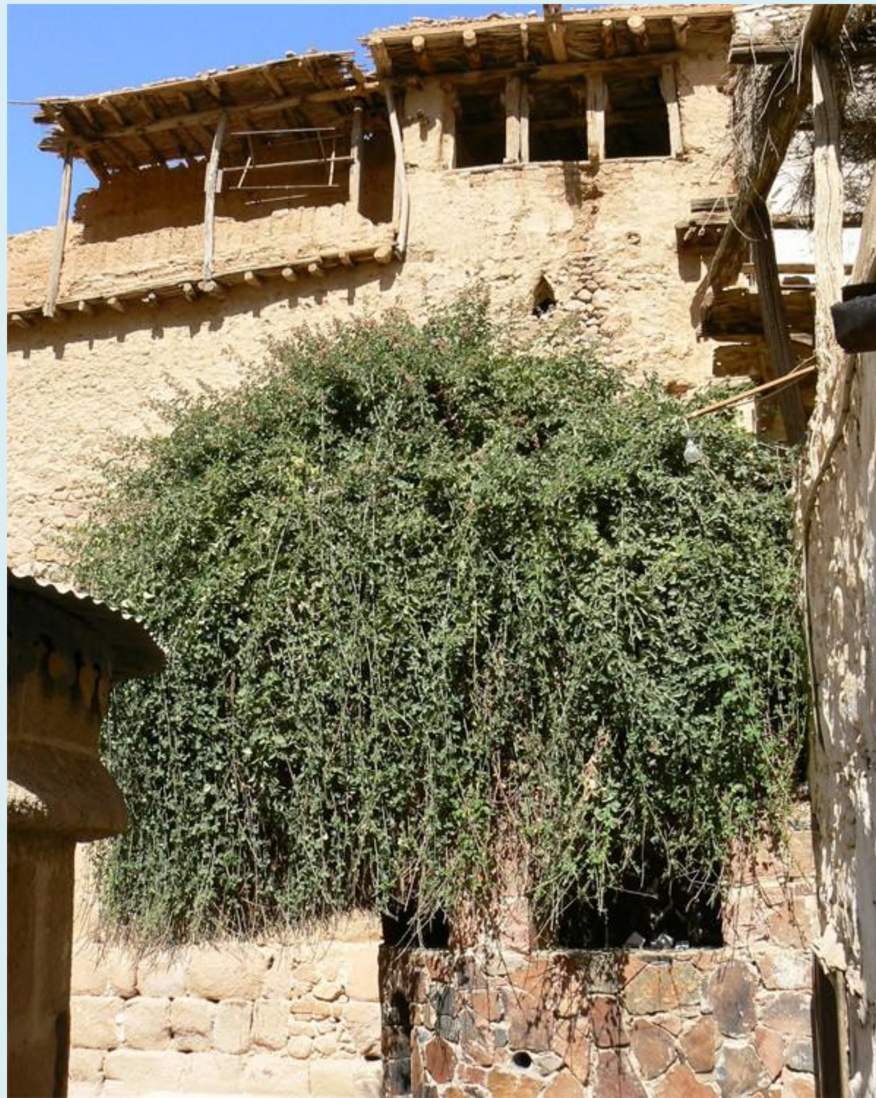
Atunci Domnul a strigat pe Moise din mijlocul rugului care ardea, dar nu se mistuia: „Moise, Moise! Nu te apropia. Dezleagă-ţi încălţămintele de la picioarele tale, că locul pe care stai este sfânt. Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam ...al lui Isaac... şi al lui Iacob ...Moise şi-a acoperit faţa, ferindu-se a privi înainte drept la Dumnezeu...” (Ieş. 3; 4).

Rugul acesta care ardea în flăcări mari, fără a se mistui, era o minunată preînchipuire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, care a purtat în pântecele ei pe Hristos- Dumnezeu-Omul, care-i foc mistuitor, fără a se arde, sau mistui.

Aceasta ne-o adevereşte şi Sfânta Biserică Ortodoxă, zicând: „Trecut-a umbra legii vechi şi darul a venit. Precum rugul n-a ars fiind aprins, aşa Fecioara a născut şi Fecioară a rămas, în locul stâlpului de foc, a răsărit Soarele Dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre" (Penticostar 83).

(Protos. Nicodim Mandiţă, Minunile Maicii Domnului, Editura Agapis, 2001, p. 11)

Părintele Damaschin Grigoriatul - Rugul aprins de pe muntele Sinai se găseşte întipărit pe toate pietrele de acolo

În spatele altarului bisericii mănăstirii, se poate vedea rugul acela viu şi crescând. În vreme ce aceeaşi specie de plantă nu se mai întâlneşte nicăieri în deşertul Sinai, deşi există tot felul de arbuşti şi plante asemănătoare.

Aşa cum ne relatează Sfânta Scriptură, Dumnezeu I S-a arătat de mai multe ori lui Moise, conducătorul religios al poporului evreu.

Prima dată i s-a arătat sub forma unei flăcări minunate care ardea deasupra unui rug, a unui arbust care, deşi ardea, nu se mistuia, nu se termina! Astăzi observăm un alt fenomen minunat care stă mărturie a acelei arătări. Practic, în toate stâncile,

în toate pietrele acestui munte, se poate vedea reprezentat rugul acela, adânc întipărit în fibra pietrei. Şi dacă spargi piatra, la interior rugul este reprezentat, ca o miniatură. Când beduinii întâlnesc turişti care merg spre muntele Sinai, se grăbesc să le vândă ca suveniruri astfel de pietre. Este un fenomen care nu se mai întâlneşte nicăieri în lume, care mărturiseşte despre întâlnirea aceea de acum 3000 de ani!

Trebuie să mai amintim şi faptul minunat că, în spatele altarului bisericii mănăstirii, se poate vedea rugul acela viu şi crescând. În vreme ce aceeaşi specie de plantă nu se mai întâlneşte nicăieri în deşertul Sinai, deşi există tot felul de arbuşti şi plante asemănătoare

(Părintele Damaschin Grigoriatul, Minunile – mărturie a dreptei credinţe, Editura Areopag, 2011, p. 145)

Silviu Cluci - Paraclisul Rugului Aprins

În curtea mănăstirii Sfânta Ecaterina din Sinai, în spatele Sfântului Altar al Bisericii mari, se află Paraclisul Rugului Aprins. În secolul al IV-lea, pelerina occidentală Egeria consemna faptul că Rugul la care se închinase Moise încă exista, fiind cinstit de către credincioşi.

Paraclisul Rugului Aprins. Rugul sfânt continuă să crească în spaţiul de dincolo de capătul estic al clădirii. Acest soi de rug este singurul care creşte în toată Peninsula Sinai.

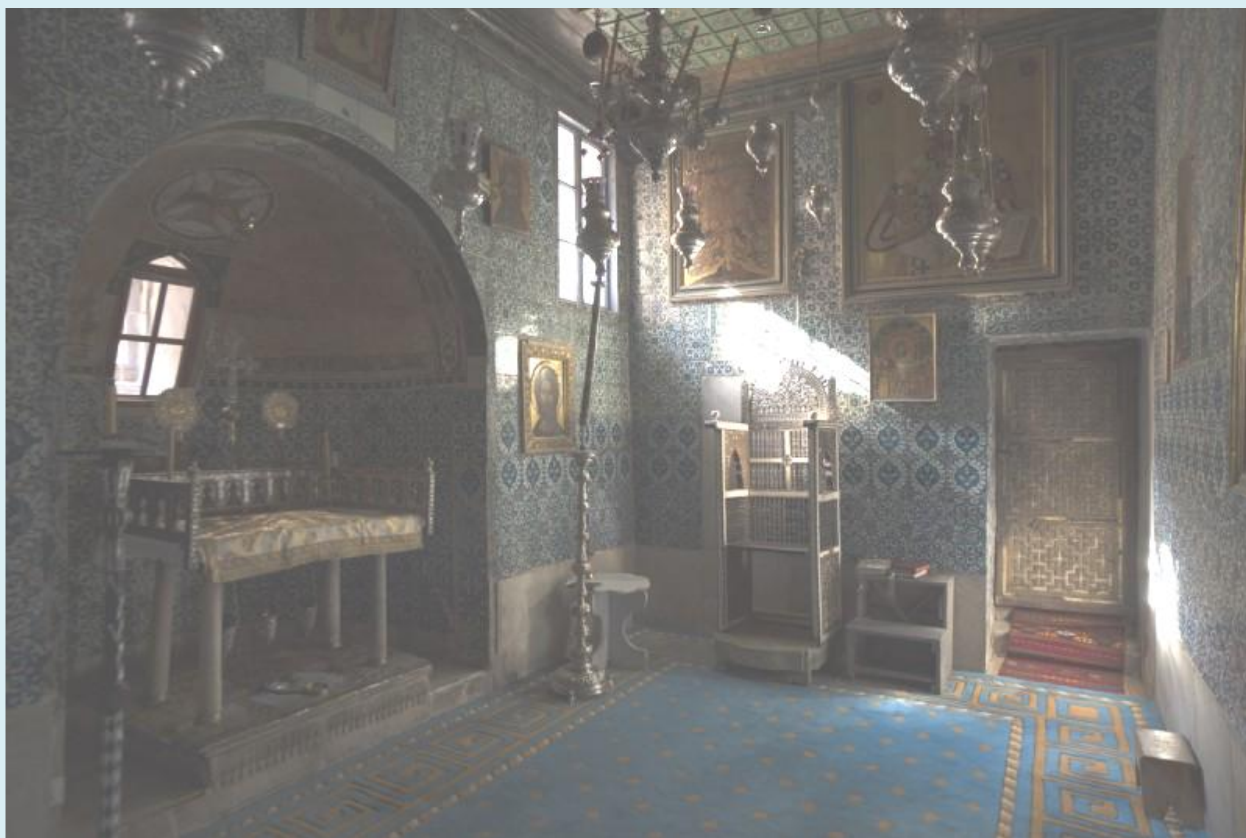
După tradiţie, paraclisul este ridicat chiar pe locul în care Dumnezeu i-a vorbit lui Moise dintr-un rug cuprins de o flacără nepământeană.

Sfânta Scriptură ne spune că, pe când păştea oile socrului său, Moise s-a apropiat de muntele Horeb. Atunci a văzut un rug care ardea cu o flacără stranie - „rugul ardea, dar nu se mistuia” (Ieşirea III - 2). Scriptura ne spune că din acel rug i-a vorbit Dumnezeu Însuşi, care l-a povăţuit să se întoarcă în Egipt, să îi strângă pe bătrânii poporului său şi să le spună că Domnul a hotărât să îi scoată din robie şi să

îi ducă în Ţara Canaanului, „în pământul unde curge miere şi lapte”. Pentru a fi ascultat, Moise a primit şi puterea de a face minuni.

În amintirea poruncii Domnului către Moise: „scoate-ţi încălţămintea din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!” (Ieşire 3, 5), pelerinul poate intra numai descălţat în Paraclisul Rugului Aprins.

Peste milenii, Sfinţii Părinţi ai bisericii au văzut în acest rug o tipologie a Maicii Domnului. De aceea, în iconografia ortodoxă, Moise este reprezentat în faţa unui tufiş care e cuprins de flăcări, în mijlocul lor fiind reprezentată Maica Domnului cu Pruncul. Ca şi crengile care ardeau, dar nu se consumau, la fel şi trupul Prea Sfintei Fecioare a primit focul dumnezeirii, care nu a mistuit-o. Vedenia lui Moise este, aşadar, o prefigurare a Întrupării Mântuitorului Hristos.

Paraclisul Rugului Aprins are pentru aceasta hramul Bunei Vestiri a Maicii Domnului. Sfânta Masă, aşezată pe rădăcinile Rugului Aprins, are aşezată în partea stângă o icoană ce o prezintă pe Maica Domnului stând în mijlocul Rugului Aprins, cu Fiul ei în braţe şi pe Moise desculţ, închinându-se, în stânga. În absidă există o cruce din mozaic din secolul al X-lea.

Sfânta Liturghie se săvârşeşte în acest paraclis în fiecare sâmbătă.

Sfânta şi împărătească Mănăstire de pe Muntele Sinai, unde a păşit Dumnezeu

Peninsula Sinai, fotografie din satelit

Peninsula Sinai

Sinaiul reprezintă punctul de întâlnire a două continente şi linia care desparte două mări. Peninsula, descrisă adesea în mod greşit ca ”24.000 de kilometri pătraţi de pământ nefolositor”, este poarta de acces dintre Africa şi Asia, precum şi puntea de legătură între Marea Mediterană şi Marea Roşie, adică cea mai scurtă rută din Europa spre Oceanul Indian şi spre Orientul Îndepărtat.

La prima vedere Sinaiul pare inaccesibil, plin de munţi sterpi şi stâncoşi. Pământul este nepotrivit pentru agricultură, ploile foarte rare, zilele toride, iar nopţile foarte friguroase. Cu toate acestea, Sinaiul nu este un desert monoton şi uniform. Partea nordică a El Arish-lui, până la Canalul Suez, este format din zone lungi de nisip, pe care marile armate le străbăteau cândva. Zona El Tih din centrul peninsulei este un platou calcaros întins. Partea extremă sudică din interiorul capătului triunghiular al peninsulei este ocupat de munţi de granit, abrupţi dintre care cei mai importanţi sunt muntele Sinai, muntele Sfintei Ecaterina, muntele Sfintei Epistimia, Serbal şi Um Somar. Prin această regiune, acum 35 de veacuri, a trecut poporul lui Israel.

Măreţia deşertului Sinai are o frumuseţe captivantă, care a rămas neatins de lumea modernă. În acest deşert trăiesc puţini oameni. În afară de oraşele litorale, peninsula este locuită de puţini beduini – care reuşesc să trăiască de pe urma micile lor turme, din câteva legume de grădină şi curmale – precum şi de monahii de la mănăstirea din Sinai. Subsolul acestui deşert sărac este foarte bogat în petrol şi alte minerale, care l-au atras pe om încă din epoca vechilor egipteni.

Moştenirea spirituală a Sinaiului

Unii oameni de ştiinţă spun că Sinaiul a primit numele de la sen-ul semitic, cuvânt care înseamnă dinte, adică de la forma munţilor. Alţii fac referire la San, zeiţa lunii, cinstită de locuitorii preistorici ai deşertului. În Sinai erau adoraţi şi alţi zei, printre care şi Elion El (Dumnezeul Cel Prea Înalt), al cărui preot în Madian a fost Ietro (Ies. 2, 16).

Potrivit Sfintei Scripturi, la vârsta de patruzeci de ani, Moise a plecat din Egipt şi a venit în muntele Horeb, unde le-a găsit pe cele şapte fiice ale lui Ietro adăpându-şi turma la izvorul care şi astăzi există în partea nordică a Bisericii din incinta mănăstirii. Moise s-a căsătorit cu una din fiicele lui Ietro şi a trăit patruzeci de ani cu socrul său, păscându-i turmele şi curăţindu-şi sufletul în liniştea şi singurătatea deşertului Sinai. Aici Dumnezeu i s-a arătat lui Moise în minunea Rugului Aprins, poruncindu-i să se întoarcă în Egipt şi să aducă pe fiii lui Israel la muntele Horeb, pentru a I se închina.

În secolul al XIII-lea î. Hr., Israel a străbătut Sinaiul la întoarcere din robia Egiptului în Canaan, pământul făgăduinţei. După cincizeci de zile de mers pe jos evreii au sosit în Muntele Horeb, unde au primit de la Dumnezeu Legea, temelia pe care au fost chemaţi să construiască o organizare religioasă şi socială.

Şase sute de ani mai târziu, un alt mare profet al lui Israel, Ilie, a venit în acest loc pentru a se salva de mânia împărătesei Izabela. Astăzi, în capela profetului Ilie din Muntele Sinai, se poate vedea peştera în care locuia Ilie şi unde s-a învrednicit să vorbească cu Dumnezeu. (3 Regi 19, 9 – 15).

Primii monahi din Sinai

Dorinţa de a fi aproape de Dumnezeu şi departe de persecuţiile Romei păgâne a adus în Sinai pe mulţi dintre primii creştini, care căutau pacea, liniştea, singurătatea şi sfinţenia. Începând cu secolul al III-lea au fost create mici comunităţi monahale în locurile sfinte din jurul Muntelui Horeb, aşa cum este locul Rugului Aprins din Faran şi alte locuri din sudul Sinaiului.

Primii monahi au suferit permanent lipsuri

Natura era potrivnică omului; mulţi au căzut victime tâlharilor. Cu toate acestea, monahii au continuat să trăiască în Sinai. Aceşti primi monahi au fost eremiţii autarhici, care trăiau singuri în peşteri, într-o mare sărăcie, nevoindu-se cu rugăciunea. Duminicile însă veneau toţi în locul Rugului Aprins, în casa lui Dumnezeu, ca să asculte cuvântul duhovnicesc al egumenului şi să primească Sfânta Împărtăşanie. În afară de viaţa lor sfântă, creştinii eremiţi erau adevăraţi misionari printre neamurile păgâne din Sinai. Astfel, în epoca năvălirilor arabe, în secolul al VII-lea, cei mai mulţi dintre localnici erau creştini.

Monahii din Sinai i-au cerut Sfintei împărătese Elena, mama lui Constantin, să-i ocrotească

Într-adevăr, în anul 330 d.Hr., Sfânta Elena a construit în locul Rugului Aprins o mică biserică, închinată Născătoarei de Dumnezeu şi un foişor care să servească ca adăpost pentru monahi. Pelerinii de la sfârşitul sec. al IV-lea menţionau existenţa în Sinai a unei comunităţi monahale semnificative şi înfloritoare.

Panoramă asupra văii Mănăstirii Sfintei Ecaterina © Peter Brubacher, used with permission

Mănăstirea sub protecţia împăraţilor bizantini. Iustinian

O nouă perioadă a monahismului sinaitic începe în secolul al VI-lea, când împăratul Iustinian (527-565 d.Hr.) a ordonat construirea unei cetăţi mari şi puternice, care să împrejmuiască construcţiile Sfintei Elena, adică Biserica mare şi chiliile pentru monahi.

Zidurile Mănăstirii, au fost construite în secolul al VI-lea © Peter Brubacher, used with permission

Iustinian a hotărât, de asemenea, instalarea permanentă a soldaţilor pentru apărarea monahilor, precum şi raţiile zilnice îndestulătoare, care urmau să fie aduse din Egipt.

Inscripţiile greceşti de pe grinzile acoperişului bisericii menţionează numele lui Iustinian, al soţiei sale Teodora şi al arhitectului Ştefan.

Istoricul Procopie oferă o mărturie contemporană în cartea sa ”Despre construcţii”. Un alt manuscris, ”Jurnalul arab” al Patriarhului Alexandriei, Eutihie (sec. al IX-lea), păstrat în biblioteca mănăstirii, constituie o altă sursă referitoare la construirea mănăstirii, dar care cronologic nu este fidelă evenimentelor.

Iustinian, la fel ca şi Sfânta Elena, a închinat atât biserica, cât şi mănăstirea Născătoarei de Dumnezeu, pentru că Rugul Aprins, potrivit erminiei Părinţilor bisericeşti, este un simbol al Bunei Vestiri a Născătoarei de Dumnezeu şi după cum ”rugul ardea, dar nu se mistuia”, tot astfel şi Fecioara Maria, făptură

omenească fiind, a conceput în pântecele Sale focul dumnezeirii şi nu S-a mistuit, ci a născut pe Domnul, rămânând Fecioară.

Până la sfârşitul secolului al VI-lea, după moartea lui Iustinian şi câteva decenii mai târziu după construirea Bisericii, mozaicul Schimbării la Faţă a Mântuitorului a devenit o celebră lucrare de artă prin purtarea de grijă a Părinţilor din mănăstire. Semnificaţia mozaicului pentru părinţii mănăstirii este evidentă, când te gândeşti că şi cei doi profeţi, Moise şi Ilie, care au vorbit cu Domnul la dumnezeiasca Sa Schimbare la Faţă, au auzit glasul Său şi s-au învrednicit să-L vadă cu secole în urmă aici pe Muntele Horeb. Astfel, Biserica a fost numită mai târziu, ”Biserica Schimbării la Faţă a Mântuitorului Hristos'', denumirea aceasta fiind şi astăzi cea oficială.

Dumnezeu a mai făcut un dar de mare preţ mănăstirii: moaştele Sfintei Ecaterina

Cucerirea arabă

Potrivit tradiţiei, Părinţii din mănăstire au trimis o solie la Medina, în anul 625 d.Hr., prin care îi cereau lui Mohamed protecţie politică. Mohamed a aprobat cererile, semnând cu mâna sa celebrul Ahtiname, ”în ajutorul creştinilor”, prin care declara că musulmanii au datoria de a-i apăra pe monahi şi de a nu le percepe taxe. O copie a actului Ahtiname este expus astăzi în galeria de artă a mănăstirii. Se spune că Mohamed a vizitat mănăstirea în timpul călătoriilor sale comerciale, ceea ce este posibil, pentru că Coranul menţionează locurile sfinte din Sinai. Astfel, după cucerirea arabă a peninsulei Sinai din anul 641 d.Hr, mănăstirea şi-a continuat netulburată existenţa, dar numărul monahilor a început să scadă, rămânând până la începutul sec al IX-lea doar treizeci.

Mulţi creştini din Sinai şi-au negat credinţa, devenind musulmani, iar alţii au plecat. Geamia, care rămâne până astăzi ca o clădire de muzeu, a fost construită probabil în secolul al XI-lea, în momentele dificile ale mănăstirii.

Sfinţii Serghie şi Vah, icoană din colecţia Mănăstirii Sfintei Ecaterina din Sinai, din vremea cruciaţilor (1280)

Cruciaţii

Prezenţa cruciaţilor în Sinai (1099-1270 d. Hr.) a fost un răgaz luminos pentru mănăstire, care a devenit mai accesibilă pentru pelerinii europeni. O tagmă deosebită a cruciaţilor sinaiţi şi-a asumat protecţia şi sprijinul ei economic, ori de câte ori aveau nevoie. Poarta de lemn a pronaosului bisericii mănăstirii şi inscripţiile latineşti din vechea trapeză sunt vestigii istorice ale acestei perioade.

Otomanii

După o perioadă dificilă de ocupaţie mamelucă, cucerirea otomană a Egiptului şi Sinaiului, în 1517, sub sultanul Selim I, a adus mănăstirii un nou protector. Puterea turcă a respectat drepturile mănăstirii, Arhiepiscopul ei bucurându-se de mare cinste.

Regii creştini din Europa urmând exemplul sultanului, au arătat un interes deosebit pentru mănăstire, ajutând-o cu sume băneşti şi contribuind la păstrarea proprietăţilor sale din diferite ţări ale lumii. În sec al XVII-lea mănăstirea a avut o activitate culturală şi educaţională extinsă şi în afara peninsulei Sinai; de exemplu, în Grecia ocupată de turci, Facultatea de Literatură şi Pictură din Heraklion (Creta) a fost celebră, aici primindu-şi educaţia unii dintre cei mai mari oameni ai vremii. Dar şi în alte ţări (Egipt, Turcia, Palestina, România, Rusia, India etc.), unde existau metocuri sinaite, activitatea culturală şi educaţională se dezvolta în adevărate centre duhovniceşti.

Napoleon

Când Napoleon a cucerit Egiptul (1797-1804), a luat mănăstirea sub protecţia sa şi a acordat ”Actul de asigurare”, care este expus astăzi în galeria de artă a mănăstirii. Şi-a asumat, de asemenea, şi reconstruirea peretelui de nord al mănăstirii, care se prăbuşise în anul 1798 în urma unor ploi torenţiale.

În a doua jumătate a sec al XIX-lea şi în prima jumătate a sec. al XX-lea nu au fost vremuri favorabile mănăstirii, pentru că şi-a pierdut toate proprietăţile din Rusia, România, Turcia, Cipru şi în alte părţi. Cu toate acestea, a reuşit să-şi păstreze activitatea filantropică şi duhovnicească. În 1966 a sărbătorit a 1400-a aniversare de la înfiinţarea ei, la serbări fiind prezenţi reprezentanţii tuturor Bisericilor Ortodoxe precum şi regele Greciei, Constantin.

Cetatea lui Iustinian

Zidul mănăstirii a fost construit de arhitectul lui Iustinian, Ştefan de Aila, pentru a-i proteja pe monahii care locuiau în jurul Rugului Aprins de invaziile barbarilor şi tâlharilor. Zidul din partea de nord a suferit daune în mod repetat din cauza umidităţii, urmând ca în 1798 să cadă cu totul în partea sa exterioară de la ploile torenţiale, iar în 1801 să fie reconstruit de forţele de ocupaţie ale lui Napoleon. Înălţimea peretelui variază de la 10 la 20 de metri, iar grosimea acestuia ajunge în anumite puncte de 2-3 metri. Pe latura vestică a cetăţii se află vechea intrare care în prezent nu mai este folosită. Deasupra ei se află un observator, prin care se urmăreşte ceea ce se întâmplă în afara ei, pentru a se putea apăra la nevoie împotriva invadatorilor.

Vedere generală asupra Mănăstirii © Peter Brubacher, used with permission

În prezent este utilizată o altă intrare îngustă, de asemenea veche, care este închisă de trei uşi metalice. De-a lungul faţadei interioare a cetăţii au fost construite chiliile monahilor şi diverse alte clădiri. În interiorul zidurilor se află acum doisprezece capele, iar în interiorul Bisericii mănăstirii alte nouă. Pentru nivelarea terenurilor accidentate şi înclinate s-au construit arcade puternice şi bolti cilindrice, pe temeliile cărora s-au pus bazele pardoselilor chiliilor şi capelelor. Mai mult de

20 de bolţi şi 40 de arcade continuă încă să existe în această cetate istorică. În 1951 s-a construit la temelia zidului, în partea sa sudică, o nouă aripă a mănăstirii, care găzduieşte biblioteca, galeria de artă, noua trapeză a monahilor şi apartamentul Arhiepiscopului. De-a lungul faţadei interioare, spre partea de vest a zidului, s-a construit de asemenea o casă de oaspeţi.

Biserica şi clopotniţa Mănăstirii © Peter Brubacher, used with permission

Biserica

Odată cu zidurile mănăstirii a fost construit şi biserica în colţul de nord-est al cetăţii de acelaşi arhitect, Ştefan de Aila. Temeliile au fost puse în 542 d. Hr., iar după nouă ani lucrarea a fost încheiată. Mai vechea biserică a Sfântului Rug a fost încorporată în clădire. Biserica este o clădire din granit, în stil bazilical cu trei părţi interioare, adică cu Pronaos, Naos şi Altar. Pereţii, coloanele, acoperişul din lemn, mozaicul şi inscripţiile sunt din timpul lui Iustinian. Peste vechiul acoperiş se aflǎ acum un panou orizontal din lemn, din sec al XVIII-lea. Sfintele icoane datează începând cu sec al VI-lea. Decoraţia interioară a Sfântului Rug şi în special a Bisericii, iconostasul şi pardoseala datează din secolele XVII şi XVIII. Porţile

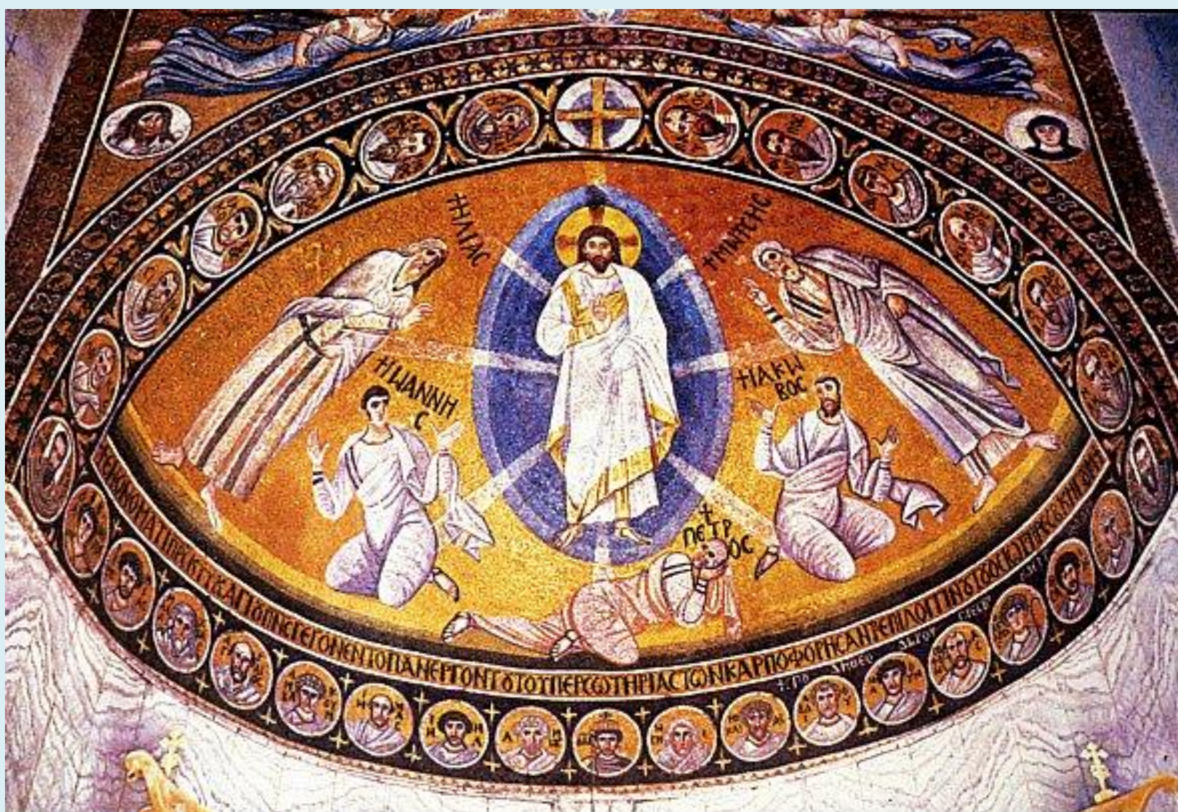
sculptate sunt originale, de secol VI, iar deasupra lor se află o inscripţie: ”Aceasta este poarta Domnului, drepţii intra-vor printr-însa”.(Ps 117, 20).

Ele sunt sculptate în lemn de cedru din Liban, pe care sunt reprezentate flori, fructe şi animale din Rai. Porţile pronaosului au fost făcute în sec al XI-lea de cruciaţi. În interiorul Bisericii se află douăsprezece coloane, care sunt monolite din granit acoperite ulterior cu unguent şi capitel din granit în relief, pe care sunt reprezentate cruci, miei (simboluri ale lui Iisus Hristos), plante şi fructe. Pe fiecare coloană există o icoană, care reprezintă sfinţii unei luni, iar mai sus, în interiorul unei mici racle din granit sigilată cu semnul crucii, se află sfintele moaşte ale aceloraşi sfinţi. De-a lungul fiecărei coloane există trei capele şi o sacristie. Pe ambele laturi ale absidei Sfântului Altar se află încă două capele, iar în spatele absidei, capela Sfântului Rug.

Mozaicul Schimbării la Faţă

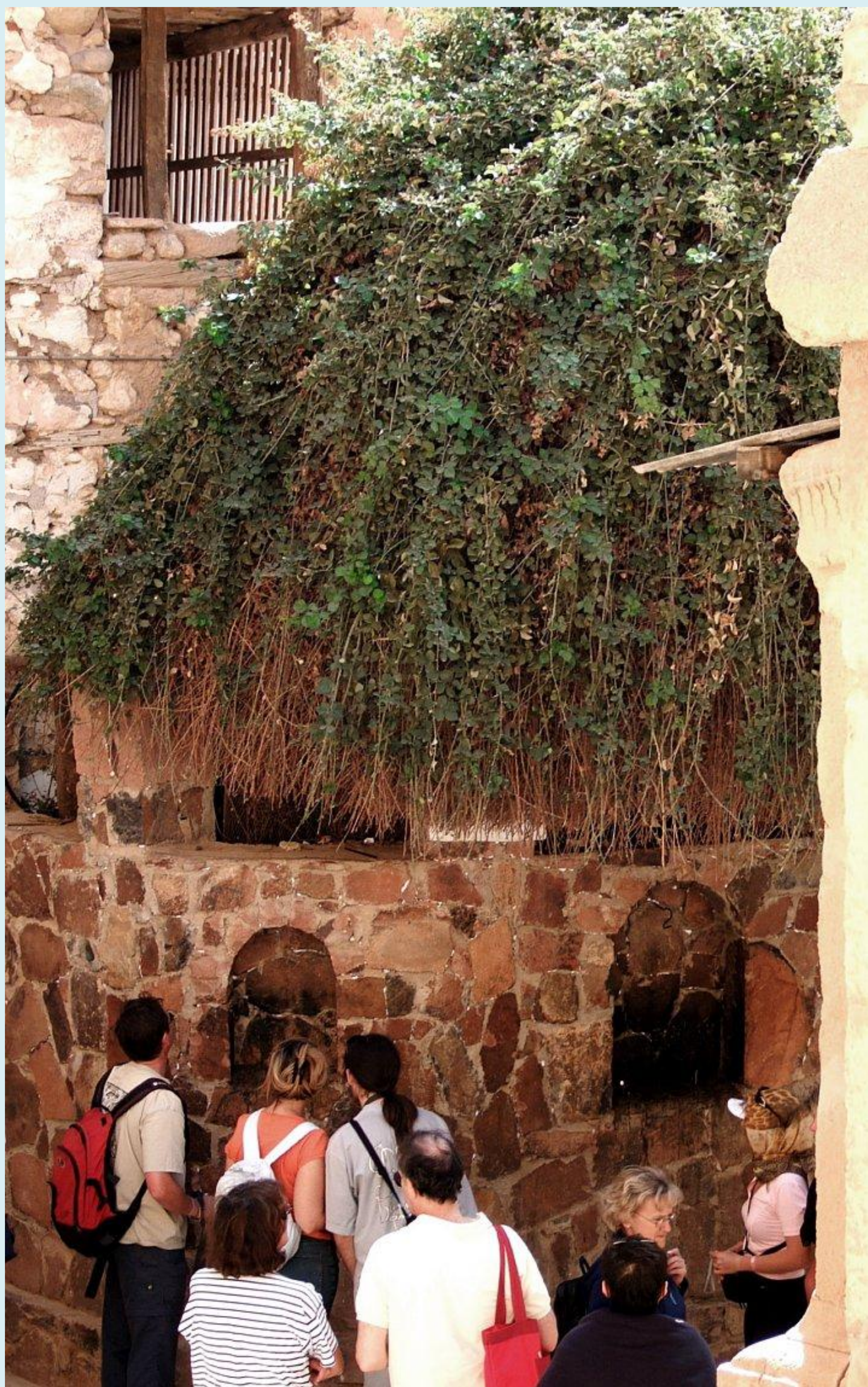
În absida sfântului Altar se află şi se păstrează într-o stare excelentă mozaicul Schimbării la Faţă a Mântuitorului Hristos. Este cea mai veche şi una din cele mai frumoase mozaicuri ale Bisericii de Răsărit. Stilul lui seamănă cu acela al mozaicurilor Sfântului Vitale din Ravena şi a Sfintei Sofia din Constantinopol.

Tema mozaicului o constituie Evanghelia după Matei 17, 2 – 8, în care Domnul este reprezentat în centru, fiind însoţit la dreapta şi la stânga Sa de profeţii Ilie şi Moise, iar la picioarele Sale de cei trei ucenici Petru, Iacov şi Ioan. Dimineaţa, lumina soarelui care pătrunde prin ferestrele de la răsărit, reaminteşte puternic pasajul din Evanghelie: ”faţa Lui strălucea ca soarele, iar hainele Lui deveniseră strălucitoare şi albe ca lumina” (Matei 17, 2).

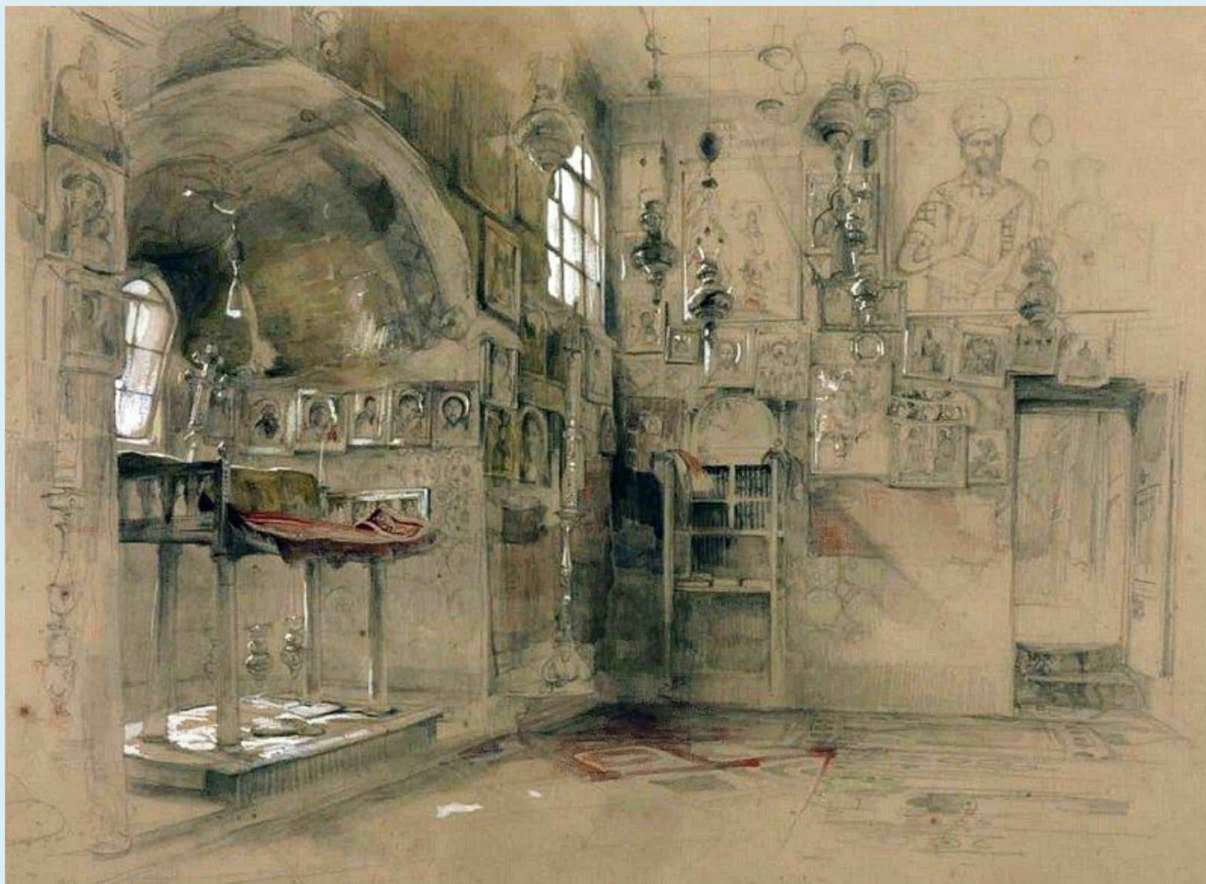
Mozaicul Schimbării la Faţă, deasupra absidei altarului

Pe acelaşi mozaic se pot vedea la marginea absidei cei doisprezece Apostoli, cei doisprezece profeţi, preotul Longhin (egumenul mănăstirii din perioada realizării mozaicului) şi diaconul Ioan (probabil Ioan, autorul ”Scării”). Deasupra absidei se află icoane care îl înfăţişează pe Moise în faţa Rugului Aprins dezlegând ”încălţămintea picioarelor sale” şi o altă icoană luând tablele Decalogului. De asemenea, mai sunt reprezentate încă două persoane cu aureolă (probabil Sfântul Ioan Botezătorul şi Maica Domnului), precum şi doi îngeri, care oferă în dar Mielul (simbolul lui Iisus Hristos).

Paraclisul Rugului Aprins © Peter Brubacher, used with permission

Paraclisul Rugului Aprins se află în spatele Sfântului Altar al Bisericii din mănăstire. Pelerinul intră desculţ în acest loc sfânt, în amintirea poruncii Domnului către Moise: ”scoate-ţi încălţămintea din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!” (Ieşire 3, 5). Paraclisul are hramul Bunei Vestiri a Maicii Domnului.

John Frederick Lewis, Paraclisul Rugului Aprins, Sinai 1843 (Tate Gallery)

Icoana din stânga Sfintei Mese, este unică şi o prezintă pe Maica Domnului stând în mijlocul Rugului Aprins cu Fiul ei în braţe şi pe Moise desculţ, închinându-se, în stânga.

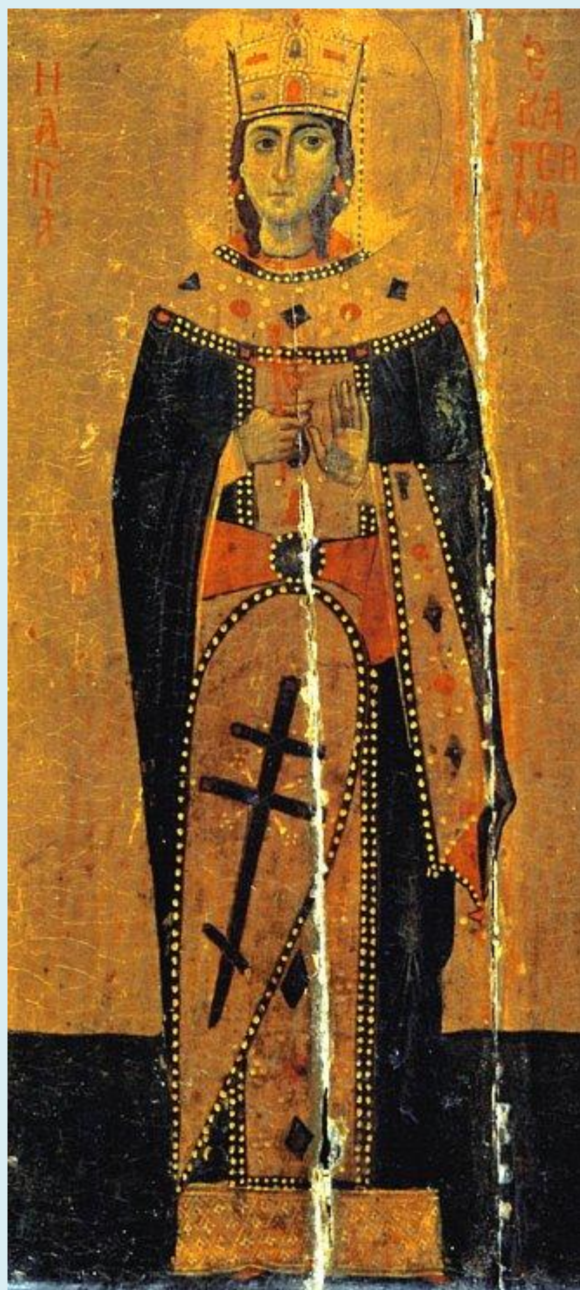
Sfânta Masă a capelei nu a fost aşezată pe sfinte moaşte, ca de obicei, ci pe rădăcinile Rugului Aprins.

În absidă există o cruce din mozaic din sec. al X-lea. Sfânta Liturghie se săvârşeşte în capelă în fiecare sâmbătă. Este de remarcat faptul că acest soi de Rug este singurul care creşte în toată Peninsula Sinai.

Vechea Trapeză

Trapeza monahilor este una din cele mai interesante clădiri ale mănăstirii. Seamănă cu o navă patrulateră, cu arcuri în stilul gotic, ascuţite în partea de sus, pe care se află inscripţii france şi blazoane.

În încăperea Trapezei există o frescă remarcabilă din sec. al XVI-lea, care reproduce venirea Domnului la Avraam în chipul celor trei îngeri, simbol al Sfintei Treime, iar deasupra este reprezentată cea de-a doua venire. Dintre celelalte picturi murale cele mai multe au fost făcute recent de monahul Pahomie (+1958). În centru există o masă sculptată în stilul renascentist (rococo), care a fost făcută în sec. al XVII-lea în Kerkira. Aici, cu mult timp în urma mâncau monahii împreună cu Arhiepiscopul, cârmuitorul lor, în timp ce de la amvon, aşa cum se obişnuieşte în mănăstiri, se citeau învăţături folositoare pentru suflet din scrierile patristice.

Icoană portabilă a Sfintei Ecaterina din Alexandria din colecţia Mănăstirii, secolul al XIII-lea

Muzeul

În Muzeu sunt expuse 150 de icoane selecţionate dintr-un total de aproximativ 2.000 de icoane de o valoare spirituală, istorică şi artistică inestimabilă. Există multe icoane foarte rare şi foarte vechi turnate în ceară din sec. al VI-lea.

Raionul de colecţii aparţine perioadei bizantine timpurii (sec. VI-X) în stilul elenistic, georgian, sirian şi copt. Şcoala cretană din sec. al XVI-lea, care a fost înfiinţată de metocul sinaitic din Heraklia, este reprezentată de asemenea printr-un număr mare de icoane. Icoanele de provenienţa apuseană sunt rare: o icoană spaniolă a Sfintei Ecaterina, în stilul gotic din sec. XIV-lea se află în Naosul Mănăstirii.

Biblioteca

Biblioteca mănăstirii este a doua ca importantă în lume, după biblioteca Vaticanului, atât prin numărul, cât şi valoarea manuscriselor. Există 3.000 de manuscrise, dintre care două treimi în greacă şi restul în arabă, slavonă, siriană, coptă, iberică (georgiană), armeană şi etiopiană. Cele mai multe au conţinut creştin; dar există şi documente cu valoare istorică despre împăraţi, patriarhi, arhierei, egumeni şi sultani.

Biblioteca mănăstirii

Cel mai mare tezaur actual al bibliotecii îl constituie palimpsestul codului sirian din anul 400 d. Hr., cu scrierea lui recentă din jurul secolului VII sau VIII. În trecut a existat şi un Codex Sinaiticus, cel mai valoros manuscris din lume, care conţinea textul grecesc al Sfintei Scripturi (Vechiul şi Noul Testament), datat la jumătatea secolului al IV-lea. În 1865 cercetătorul german Tischendorf l-a împrumutat în contul împăratului rus, dar de atunci nu a mai fost înapoiat. În 1933, British Museum l-a cumpărat în schimbul a 100,000 de lire şi acolo se află şi astăzi. Cea mai veche Evanghelie grecească care se găseşte astăzi în bibliotecă, datată din 717 d.Hr., este darul împăratului Theodosie al III-lea. În afară de manuscrise există de asemenea 5.000 de tipărituri, unele dintre acestea aparţinând tipografiei din primele decenii.

Muntele Sfintei Ecaterina

Muntele Sfintei Ecaterina este cel mai înalt din Peninsula Sinai, ajungând la 2.646 metri. Se află la o distanţă de 5 ore de mers pe jos faţă de mănăstire pe un drum neted, construit de monahul Moise.

În partea de sus a muntelui se află capela Sfintei Ecaterina. Sfintele ei moaşte au fost găsite pe locul unde este acum Sfânta Masă. Lângă Biserică se află două camere pentru pelerini şi puţin mai departe un observator al Institutului Meteorologic din California. Priveliştea de aici este minunată. Din observator se poate vedea sudul Mării Roşii şi estul Golfului Eliat.

Muntele Sinai

Culmea cea Sfântă sau Muntele lui Moise, cum este numit de localnici, are o înălţime de 2,240 de metri şi se află la o distanţă de două ore de mers pe jos faţă de mănăstire. Acesta este Locul Sfânt, unde Moise a primit Legea şi a vorbit cu Dumnezeu. Există două rute spre Culmea cea Sfântă: una constă din 3.750 de trepte din piatră, făcute de monahi, iar cealaltă este un drum neted, periferic, amenajat de regentul Egiptului Aba Pasa I în sec. al XIX-lea. Pe Culmea cea Sfântă se află Biserica Sfintei Treimi, construită recent din pietrele Bisericii mari şi vechi, ridicată de Iustinian. În partea de nord a Bisericii se află o peşteră mică, unde Moise văzătorul de Dumnezeu ”a stat pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi” şi de unde s-a învrednicit să-l vadă pe Dumnezeu, nu însă în persoană.

Sursa: Sfânta şi Împărătească Mănăstire de pe Muntele Sinai unde a păşit Dumnezeu, Editura Sfintei Mănăstiri din Sinai

Ieroschimonahul Daniil Tudor şi Rugul Aprins

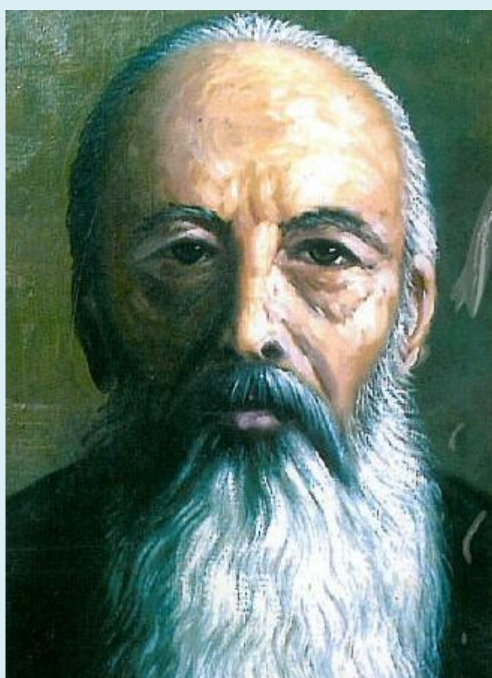

Ieroschimonahul Daniil Tudor – mentorul mişcării duhovniceşti „Rugul Aprins”

Schitul „Rarău” din Suceava

Ieroschimonahul Daniil Tudor, de la Schitul „Rarău” din Suceava (1896–1962)

Ieroschimonahul Daniil Tudor

Viaţa şi nevoinţa duhovnicească a Ieroschimonahului Daniil Tudor este mai puţin cunoscută celor mulţi. S-a născut în Bucureşti la 22 decembrie 1896, într-o familie de oameni învăţaţi şi iubitori de Hristos, Alexandru şi Sofia, dobândind din tinereţe o aleasă cultură şi educaţie religioasă. Avea încă şi darul scrisului, compunând imne către Maica Domnului şi Sfânta Treime, dintre care cel mai iubit de credincioşi este Acatistul „Rugului Aprins”, plin de dulceaţă duhovnicească.

În anul 1945 a întemeiat un aşezământ de înnoire filocalică la Mănăstirea Antim (Bucureşti), intitulat „Rugul Aprins”, care a adunat în jurul său numeroşi teologi, scriitori, călugări şi iubitori de Hristos.

În anul 1948 a intrat în viaţa monahală la Schitul Crasna (Gorj), primind la călugărie numele de Agaton. Apoi a fost hirotonit ieromonah de către Mitropolitul Firmilian al Olteniei. Între anii 1949–1952 s-a nevoit în obştea Mănăstirii Antim (Bucureşti). Între anii 1952–1953 s-a închinoviat la Mănăstirea Sihăstria, îmbrăcând marele şi îngerescul chip al schimniciei, primind numele de Daniil. Era un mare lucrător şi dascăl al rugăciunii lui Iisus, îndemnând pe mulţi, călugări şi mireni, să înveţe această înaltă rugăciune duhovnicească.

Apoi intră în obştea Mănăstirii Slatina (Suceava), povăţuită de Arhimandritul Cleopa Ilie şi este numit egumen al Schitului Rarău, care aparţinea de această mânăstire voievodală. Timp de patru ani, cât a fost egumen, a înflorit duhovniceşte acest schit, mângâind şi învăţând, atât pe călugări, cât şi pe credincioşii care ajungeau până aici.

În anul 1958 este arestat şi închis la Aiud, cea mai grea închisoare din România, unde sufereau mii de preoţi, călugări, creştini, tineri, bătrâni şi intelectuali de toate vârstele. Aici a suferit şi Ieroschimonahul Daniil vreme de patru ani de zile, răbdând multe bătăi, suferinţe, foame şi umilinţe de tot felul. Însă, fiind întărit cu neîncetata rugăciune a inimii, pe care o practica de mulţi ani, şi cugetând la Crucea lui Hristos şi la pătimirea sfinţilor Lui, răbda toate cu bărbăţie şi nădejdea mântuirii, îndemnând şi mângâind pe fraţii săi de suferinţă.

Închisoarea a fost, pentru Ieroschimonahul Daniil şi pentru toţi cei ce sufereau în numele lui Hristos, cea mai înaltă şcoală de pocăinţă şi de creştere duhovnicească din viaţa lor.

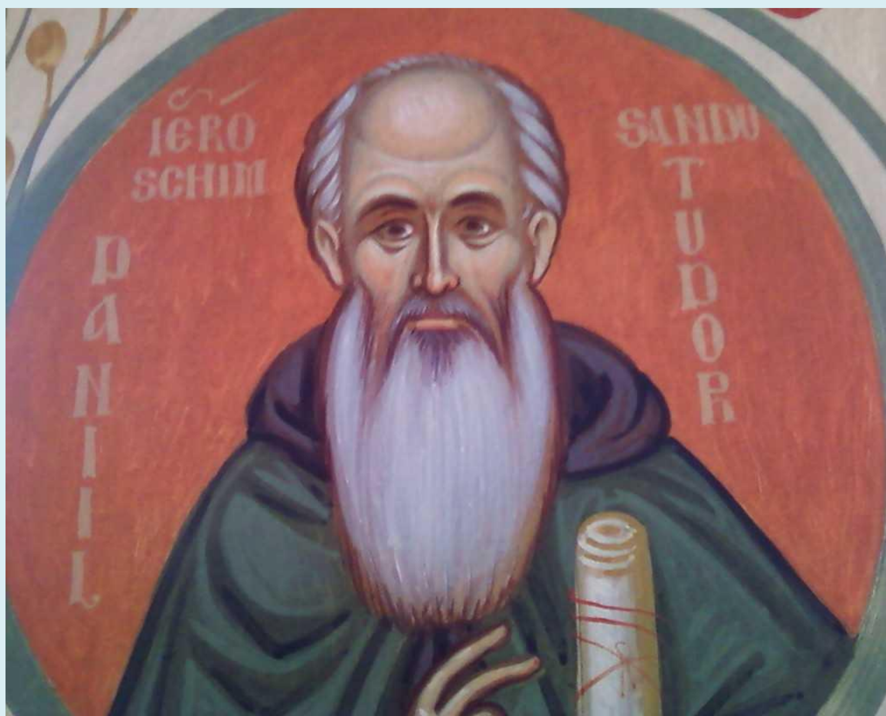
În luna noiembrie 1962, Cuviosul Daniil, fiind bolnav şi simţindu-şi aproape obştescul sfârşit, s-a mărturisit în taină la un preot, apoi s-a împărtăşit cu Trupul şi Sângele Domnului, aduse prin minune dumnezeiască de unul din gardieni, şi aşa şi-a dat duhul cu pace în mâinile lui Hristos, în adânc de smerenie şi cu chip luminat.

Trupul său a fost îngropat în cimitirul comun al închisorii, împreună cu cele ale altor zeci de mii de creştini condamnaţi la moarte, fără să se ştie până astăzi unde se află mormântul lui.

Doamne, numără în ceata sfinţilor Tăi pe Ieroschimonahul Daniil şi pe toţi mărturisitorii ortodocşi, care au pătimit pentru numele Tău!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 617-618)

”...Şi a ajuns Sfânt, mare mucenic Daniil”

- Părinte Ioan, aţi fost ucenicul Stareţului Daniil de la Rarău. Povestiţi-ne care e prima amintire pe care-o aveţi cu Părintele Daniil?

- Prima amintire... când am mers prima dată în mănăstire la Rarău, când ne-am întâlnit prima dată. Nu ştiu dacă pot să folosesc cuvântul ”superb”... a fost ceva deosebit, care m-a impresionat foarte mult. Am văzut aşa un bătrân, cu barbă albă - cum sunt şi eu acum - într-o reverendă de doc, cu o pânzăcioară în spate şi foarte multă dragoste sufletească, multă mărinimie...

M-a primit cu toată dragostea şi mi-a dat primele instrucţiuni de convieţuire în mănăstire. Eu venisem de la Alba-Iulia, de la Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul; am stat acolo vreo şase luni, apoi m-am întors, am venit la Rarău. Mi-am adus aminte de munţii ăştia frumoşi, de aerul ăsta curat şi de viaţa duhovnicească din părţile astea. Părintele Daniil Tudor era foarte vestit cam peste tot, şi asta m-a atras şi-am venit.

Când am ajus, am văzut tineri, toţi cu metăniile în mână, toţi ziceau: ”Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul”. Foarte serioşi, smeriţi şi plini de dragoste! Şi am intrat şi eu în ceata lor. Căutam să mă adaptez la condiţiile duhovniceşti ce se puneau în Schitul Rarău. Ieroschimonahul

Daniil era prezent la slujbe, la cuvânt... La sala de mese se citea dintr-o carte şi el făcea comentarii, vorbea despre vieţile Sfinţilor, de răbdare, de virtuţi duhovniceşti. Tot timpul era cuvânt duhovnicesc. Şi m-a impresionat foarte mult ascultarea - care era de o jumătate de oră muncă, jumătate de oră rugăciune. Fiecare avea câte-o trăistuţă pusă pe umeri de-a curmezişul şi câte-o carte: ori Pateric, ori Prolog, ori Ceaslov, ori Psaltire. (...) Ieroschimonahul Daniil asta urmărea permanent, să se facă rugăciune neîntreruptă, ceea ce l-a tulburat pe satana din iad şi a început prigoana asupra lui, până când a ajuns în închisoare şi l-au schingiuit comuniştii. Şi a ajuns Sfânt, mare mucenic Daniil...

- Ce ne puteţi spune despre rânduiala din mănăstire de sub stăreţia Părintelui Daniil?

- El era singurul preot şi făcea Liturghia numai sâmbăta şi Duminica. De fapt, atunci şi mânca - numai o dată în zi. În rest, era toată rânduiala ce se cere în orice mănăstire, începând de la Miezonoptică, Utrenie, Ceasuri, Acatiste. (...) Masa era o dată în zi lunea, miercurea şi vinerea, fără ulei, iar în rest de două ori. Era respectat programul ăsta.

- Cum vi-l amintiţi pe Părintele Daniil, cum arăta?

- Avea un chip foarte frumos. Închipuiţi-vă un om mai în vârstă, roşcovan la faţă şi cu barbă albă şi părul alb, cu plete pe lângă cap. Şi, aşa cum era el, sufletesc şi duhovnicesc, permanent avea expresia unei bucurii lăuntrice - o bucurie care i se vedea în afară.

Starea sufletească a omului totdeauna se reflectă în afară. Şi ortodoxia noastră arată că viaţa interioară se transpune în afară. (...)

- Cum era chilia părintelui Daniil?

- Chilia era simplă. Era masă, scaun, şi plin de cărţi - şi raft de cărţi, şi pe masă cărţi, şi peste tot erau cărţi. Tot timpul scria, tot timpul citea, tot timpul se ruga. Era omul care nu făcea pauză, era neîntrerupt în viaţa duhovnicească. Omul care s-a convertit ca Sfântul Apostol Pavel la credinţă, dintr-un om necredincios cum era - un fiu de boier, care avea pământ mult, vreo 300 de hectare, avea două blocuri cu 12 etaje în Bucureşti, avea avion propriu... Un om care a studiat foarte mult, avea o capacitate intelectuală imensă. Nici nu găsesc cuvinte ca să pot exprima şi nici nu ştiu exact capacitatea lui reală, pentru că era un om deosebit - nu avea adversar în orice discuţie, în orice fel de convorbire, în orice manifestare religioasă... Nu avea

atuncea Patriarhia atâtea cărţi câte avea Daniil Tudor: vreo 6000 de volume - am auzit, nu le-a numărat nimeni. Avea şi în Bucureşti, avea şi la Câmpulung, avea şi la mănăstire, el ştie pe unde mai avea cărţi date ca oamenii să se folosească. Cunoştea vreo cinci limbi străine şi citea toate cărţile, şi era omul care se ocupa pentru cinstea şi lauda lui Dumnezeu, permanent. Acesta era singurul lui scop...

Trimitea Partidul Comunist aşa-zişi oameni de cultură să îl combată. Şi, aşa cum veneau ei la mănăstire, plecau schimbaţi! Discuţiile porneau social, politic şi religios, şi dogmatic, dar şi naţional - şi pe toţi îi convertea. Pe toţi! Nici unul nu s-a dus cum a venit. Ceea ce i-a enervat pe comunişti, şi l-au arestat şi l-au condamnat vreo douăzeci de ani, fără motiv penal. Şi a făcut puşcărie, şi la Aiud şi-a sfârşit viaţa lui pământească şi a ajuns în Ceruri - pentru că a fost cel mai persecutat dintre toţi deţinuţii.

Era omul care n-a cedat absolut nimic în ceea ce priveşte credinţa. Comuniştii aveau tendinţa asta în închisori, mai ales la deţinuţii politici, să îi îndepărteze de Dumnezeu şi de credinţă. Părintele Daniil nu a acceptat niciodată lucrul acesta, şi a fost foarte dur în răspunsuri şi peste tot, ceea ce i-a atras ura şi duşmănia faţă de el. În fiecare zi scria de el că a luat bătaie. Şi, când a venit Decretul pentru eliberarea deţinuţilor politici, atunci l-au omorât. Aşa a spus acolo comandantul: ”Daniil Tudor nu trebuie să scape, trebuie să-l omorâm!”. I-au scos dinţii de viu din gură, l-au bătut până l-au lăsat jos la pământ - aşa am auzit, că i-ar fi băgat un par în cap şi, după aceea, Dumnezeu ştie ce au făcut cu el... la groapă comună, sfinte moaşte...

A mers la Sfântul Munte în pantaloni scurţi

Despre viaţa lui nu prea stătea de vorbă cu nimeni, pentru că el citea în continuu şi se ruga neîncetat. Când mergea la masă, noi mâncam, iar el asculta cuvântul ce se citea la masă şi după aceea tâlcuia. El mânca numai sâmbăta şi Duminică, o dată în zi. Nici nu se ştie ce mânca şi cu ce trăia...

Când a fost convertirea lui, s-a dus la Sfântul Munte Athos - dar a mers acolo ca turist, în pantaloni scurţi, bărbierit, cu un rucsac în spate, cum erau pe atunci oamenii care erau libertini şi care n-aveau nici un fel de gândire duhovnicească. Şi, ajungând acolo, ca unul care era foarte studios şi-l atrăgea literatura şi cultura, a început să citească cărţi, participând regulat la toate slujbele. Şi s-a convertit... Când a plecat de acolo, a plecat cu Rugăciunea inimii deja primită de la Dumnezeu în dar. Şi cu barbă. A stat vreo opt luni...

Şi, când a venit în Bucureşti, în societatea lui de elită unde convieţuia, râdeau de el toţi, ziceau: ”Sandu Tudor a înnebunit, şi-a lăsat barbă!”. Barba şi-a lăsat-o că într-o noapte s-a hotărât! Stătea la slujba de priveghere de toată noaptea şi vede că vine un schimnic bătrân la el, care se rezemă într-o cârjă schimnicească. A vrut să-i zică ceva şi s-a întors înapoi, a stat ce-a stat, iar a venit, iar a vrut să spună ceva, dar nu îndrăznea să vorbească - pentru că el deja era cunoscut ca om deosebit şi cult. Şi când a venit a treia oară, Daniil i-a zis: ”Părinte Evloghie, vii a treia oară! Dacă vrei să spui ceva, spune, nu te mai duce înapoi!”, iar părintele îi zice: ”Domnu' Sandu Tudor, de ce dai barba la gunoi? Chipul lui Hristos, de ce-l dai la gunoi?”... Atunci el a stat toată noaptea şi s-a gândit la cuvintele astea şi la alte gândiri duhovniceşti, şi nu s-a mai bărbierit. Avea un chip frumos, dar şi impunător. (...)

Părintele Daniil era ferm pentru credinţa ortodoxă

Acum este lucrul ăsta satanic, care caută să amestece lumina cu întunericul, dreapta credinţă ortodoxă cu ereziile - ei socotesc că fiecare erezie este o Biserică, sau un segment al Bisericii. (...) Părintele Daniil era ferm pentru credinţa creştină ortodoxă. Şi, deşi era fiu al Sihăstriei Neamţului - acolo s-a şi educat, acolo a stat şi în pustie, la Râpa lui Coroi, vreo trei ani de zile, mâncând o dată în săptămână ciuperci sau cartofi cruzi - a introdus rânduiala de la Muntele Athos. A venit după aceea la Mănăstirea Slatina şi a făcut aceeaşi rânduială. De la Slatina au plecat vreo 30 de călugări la Putna şi au pus rânduială şi acolo - tot aceeaşi. Şi de-aci la Schit, la Rarău.

Şi era foarte drastic în ceea ce priveşte necurăţia sufletească şi trupească a vieţuitorilor. Spovedania era obligatorie o dată în săptămână - şi de câte ori era nevoie, şi în fiecare zi. Trebuia să avem o hârtie, un carneţel şi să ne scriem în fiecare zi păcatele, apoi mergeai şi imediat îţi făcea dezlegare. Făcea o spovedanie deosebită, era omul care te vedea şi ştia ce ai în tine, nu puteai să ocoleşti. Ştia ce gândeşti.

Era un om deosebit. Aici este puterea Rugăciunii şi harul Ortodoxiei. Şi se fac şi minuni. Am avut meningită cronică treizeci de ani şi m-am ridicat fără doctor...

- Ne-aţi povestit convertirea Părintelui Daniil... Dar cum s-a hotărât să intre în viaţa monahală?

- El făgăduise să meargă la mănăstire, dar, pentru că avea o fată şi-un fecior studenţi, s-a gândit să-şi mărite întâi fata, şi feciorul să termine facultatea - şi după aceea să meargă el la mănăstire. Dar i-a luat foc avionul, la 2000 metri înălţime, şi

a căzut jos, bucăţi. Şi în clipa aceea, când se prăbuşea, a spus: ”Doamne, dacă scap, plec la mănăstire!”. A căzut de la 2000 de metri înălţime, nici nu ştie cum a făcut contact cu pământul, nici nu avea paraşuta, nu avea nimica - avionul s-a făcut praf, iar el n-a avut nimic! S-a ridicat şi a plecat direct la Mănăstirea Antim. Nu s-a mai dus nici pe acasă, nimic! Şi a stat în clopotniţa la Mănăstirea Antim şapte ani, frate neîmbrăcat, şi i-a învăţat pe toţi Rugăciunea lui Iisus. A fost de o smerenie totală şi de un devotament religios neîntâlnit.

- Cum a fost arestarea Părintelui Daniil şi viaţa sa în închisoare?

- Asta mai puţin ştiu... S-a nimerit când a fost de l-au arestat că eu nu eram în mănăstire. Au venit securiştii şi au înconjurat mănăstirea, l-au legat şi l-au dus, l-au arestat - şi l-au judecat. Ştiu doar atât: că l-au întrebat de ce ai strâns atâţia tineri în Munţii Rarău şi nu i-a lăsat să lucreze în fabrică. Ieroschimonahul Daniil a răspuns: ”I-am adunat ca să-i învăţ să zică: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul”. ”Stai jos”, i-a zis judecătorul, şi la condamnare i-a dat douăzeci de ani de închisoare, fără dosar penal. El a fost învinuit întotdeauna că e legionar. Asta era însă o minciună. O grozavă minciună, făcută de comuniştii care urau credinţa, şi pe oamenii credincioşi îi socoteau că erau legionari!

Era şi o prigoană pe timpul lui Gheorghiu-Dej, pe timpul lui Ceauşescu - dacă mergeai la mănăstire te oprea poliţia, te legitima, te ameninţa, îţi făcea control la bagaje, parcă ai fi dus cine ştie ce. Numai ca să te oprească! Apoi a fost Decretul din 1959 prin care i-au dezbrăcat de haina monahală pe călugări, i-au tuns, i-au bărbierit - a fost o prigoană, prigoană comunistă: ateismul împotriva credinţei lui Hristos...

Nici acum nu-i departe prigoana. Şi acuma vorbesc împotriva icoanelor, împotriva creştinilor, împotriva mănăstirilor. (...)

- Părintele Daniil avea o viziune despre viitorul României?

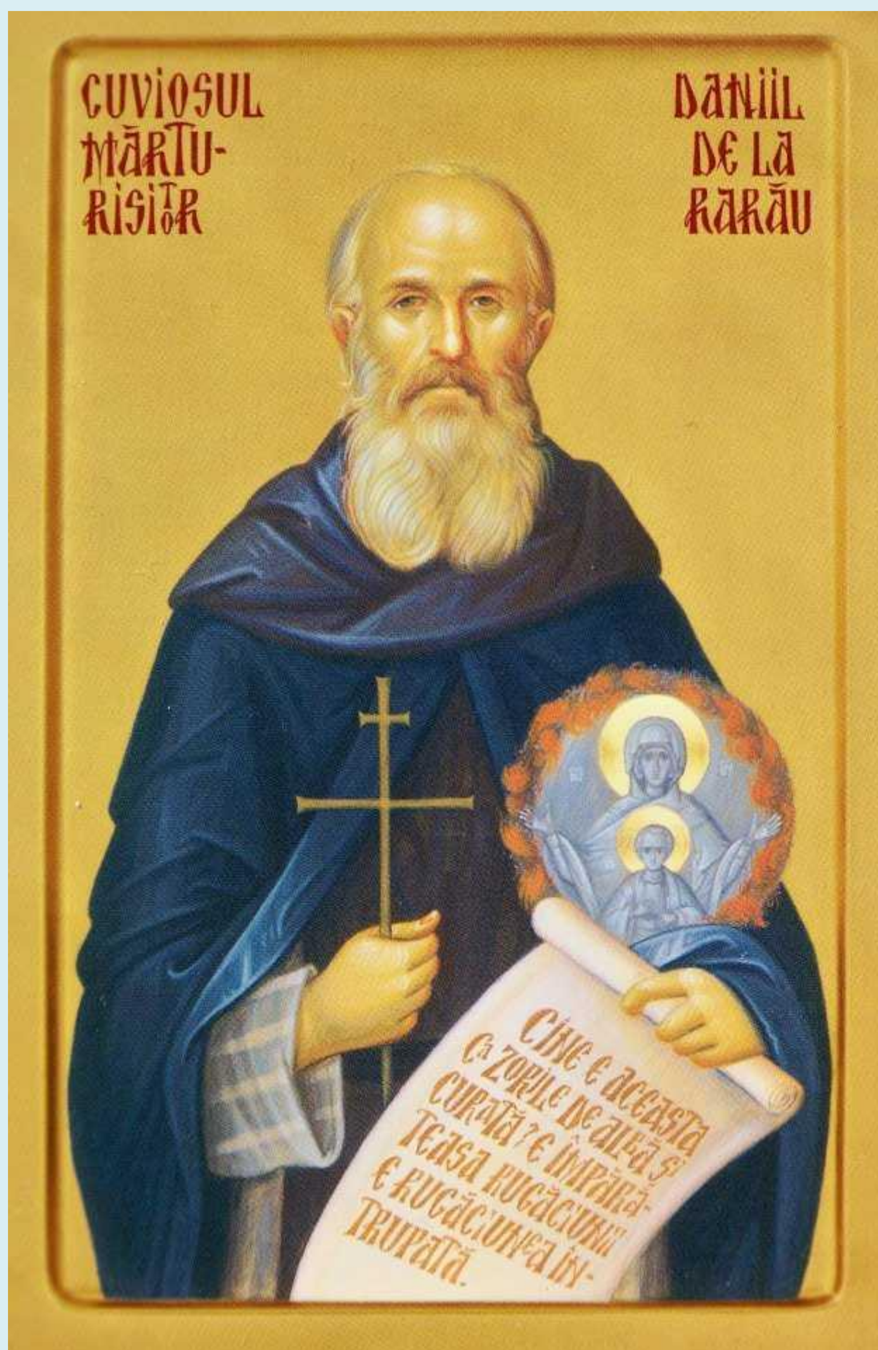
- El nu era un om politic, era cu credinţă, atâta. A fost director general al ziarului Credinţa - şi Credinţa nu puteau s-o poarte comuniştii!

(Pr. Ioan Larion - Revista Familia Ortodoxă nr. 11(46)/2012, pp. 58-62)

1. Pe seama părintelui Daniil circulă anumite detalii biografice inexacte sau prezentate în mod anacronic. În această ordine de idei, ne îndoim de faptul că în

viaţa de mirean părintele Daniil ar fi avut vreun copil. Este adevărat că absenţa dovezii nu este dovada absenţei dar, dată fiind personalitatea foarte cunoscută a lui Sandu Tudor, atât în perioada interbelică cât mai ales după instaurarea regimului comunist, ar fi trebuit ca şi eventualii copii să fie cunoscuţi măcar la un nivel minimal (nume, ocupaţie, etc). Nu avem nici un indiciu care să ne determine să presupunem că Sandu Tudor (viitorul părinte Daniil) ar fi avut copii. Dacă ar fi fost aşa, atunci era firesc să fie cunoscuţi opiniei publice aşa cum s-a întâmplat cu Măriuca Vulcănescu, fiica filozofului martir Mircea Vulcănescu, aşa cum s-a întâmplat cu Şerban Mironescu, fiul profesorului mărturisitor Alexandru Mironescu sau Horia Bernea, fiul sociologului mărturisitor Ernest Bernea.

Părintele Daniil (Sandu Tudor), mucenicul Rugului Aprins - 50 de ani de la plecarea mucenicească la ceruri

Părintele Daniil, mucenicul Rugului Aprins (24 decembrie 1896 – 17 noiembrie 1962)

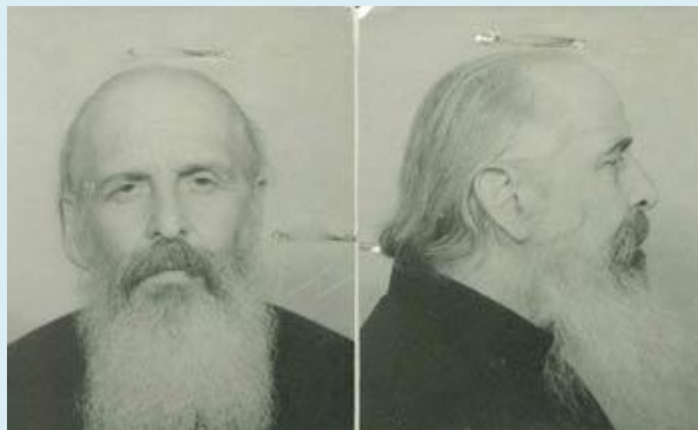
Din revista ‟Familia ortodoxă‟

Lumină din lumina „Rugului Aprins” de la Mănăstirea Antim, Părintele Daniil Tudor a rămas legat cu deosebire în conştiinţa românească de numele acestei mişcări duhovniceşti unice în felul ei, al cărei iniţiator a fost. Drumul de la întuneric la lumină n-a fost deloc neted pentru Alexandru Teodorescu (numele civil al Părintelui), om cu o personalitate puternică, o fire năvalnică şi o inteligenţă zdrobitoare. Ofiţer de marină, combatant pe frontul de Est, profesor de liceu şi poet, a devenit, în anii 1930, fondatorul a două reviste („Floarea de foc” şi „Credinţa”) în care a polemizat necruţător cu extremismele politice ale epocii, fapt ce a constituit mai târziu una din „dovezile” principale ale „uneltirii” sale împotriva regimului comunist.

Două experienţe-limita l-au convertit definitiv la Ortodoxie: o călătorie la Sfântul Munte Athos (unde plecase ca turist neîncrezător şi s-a întors pelerin smerit, iniţiat în tainele Rugăciunii inimii) şi minunea supravieţuirii sale în urma prăbuşirii cu avionul personal de la o înălţime de 1.000 de metri.

Convertirea i-a fost, ca şi firea, năvalnică şi extremă: în 1946 a intrat în obştea Mănăstirii Antim, unde s-a călugărit cu numele de Agaton. Au urmat anii cei mai rodnici ai lucrării sale duhovniceşti, în care a împletit practica rugăciunii isihaste cu învăţătura patristică despre lucrarea ei, expusă la întâlnirile săptămânale ale „Rugului Aprins” din biblioteca Mănăstirii Antim.

Intrat deja în atenţia Securităţii, se mută în 1949 la Mănăstirea Crasna din Gorj. Un an mai târziu este arestat, sub pretextul unor ilegalităţi comise pe front, şi trimis la Jilava. Eliberat după doi ani intră în Mănăstirea Neamţ, unde primeşte schima mare cu numele de Daniil, apoi se retrage la Schitul Rarău – unde iniţiază, în taină, o „şcoală” de formare duhovnicească a câtorva tineri, cu menirea de a reînvia duhul Sfântului Paisie Velicikovski în ţara noastră.

Arestat din nou în 1958, cu întregul lot de la „Rugul Aprins”, este condamnat la 25 de ani de temniţă grea pentru „uneltire contra ordinii sociale” şi 15 ani de temniţă grea pentru „activitate intensă contra clasei muncitoare“. Încarcerat la Aiud, refuză să facă şi cel mai mic compromis cu ideologia comunistă. „Încăpăţânarea” i-a fost pedepsită cu izolarea într-o celulă separată. Aici, după mărturia unui fost deţinut politic, i s-a dat hârtie şi cerneală să-şi scrie „autodemascarea“. În loc de aceasta, Părintele Daniil a făcut un rechizitoriu detaliat la adresa concepţiei şi guvernării comuniste. O lună de zile a scris fără oprire, aşteptând să fie chemat la anchetă. Într-o dimineaţă s-a zvonit însă în tot Aiudul că a fost găsit mort în celulă. Cauza reală a morţii nu a fost, bineînţeles, pomenită; în certificatul de deces apare doar „hemoragie cerebrală“, fără a fi menţionat şi modul în care a fost declanşată această hemoragie. Trupul său a fost aruncat în Râpa Robilor - groapa comună a noilor mucenici români.

Prin moartea sa mucenicească, Părintele Daniil a dobândit mare îndrăzneală la Dumnezeu, iar limpezimile duhului sau adânc străvăzător dăinuiesc în Imnele-Acatist de o frumuseţe nepământească, pe care le-a urzit din rugăciune şi har.

Părintele Daniil de la Rarău: Despre rugăciune şi dragoste

Întâia şi unica poruncă pe care ne-a dat-o Iisus, singura a cărei îndeplinire poate să ne aducă prietenia Lui e aceasta: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta şi din tot sufletul tău şi din toată puterea ta şi din tot cugetul tău“.

Intrucât ai căutat, în chip cinstit, de mai multe ori, această dragoste înaltă, cu o încredere îndrăzneaţă, la poarta inimii, împărătească inimă?…

Dar foarte adesea se întâmplă creştinului să aibă sentimentul că el nu e ascultat şi chiar respins în chip tainic. Totuşi, e imposibil ca Dumnezeu să ne înşele - şi iată ce e scris în Evanghelie: „Şi care tată dintre voi, dacă îi va cere fiul pâine, oare, îi va da piatră? Sau dacă îi va cere peşte, oare îi va da, în loc de peşte, şarpe? Deci dacă voi, răi fiind, ştiţi să daţi fiilor voştri daruri bune, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care îl cer de la El!“.

Îi va da Duhul Sfânt, adică dragostea Sa. Faţă de o astfel de făgăduinţă, ar fi nelegiuit să credem că Dumnezeu nu are nici atâta inimă ca unul dintre noi! Oricât de mizerabil ar fi un om, e cu neputinţă ca Dumnezeu să nu-i dea dragostea Sa, dacă el o cere şi se socoteşte legat de calitatea sa de copil al lui Dumnezeu.

Mulţi au început într-o zi să se roage cu toată voinţa, cu violenţă, uneori cu eroism. Au început să caute Faţa lui Dumnezeu, pentru că departe de această Prezenţă viaţa li s-a părut întunecată, rece, de prisos, nepreţuind de a mai fi trăită. Şi dacă li s-a părut că L-ar fi întâlnit pe Dumnezeu, faţă către Faţă, chiar în bezna nopţii, dar în chip real – de L-ar fi întâlnit, pe El, o singură dată, o singură mică oară, viaţa aceasta a lor s-ar afla răsturnată din întregul ei, înviată şi îndumnezeită.

Când un cablu electric e încărcat cu un potenţial foarte înalt, e de ajuns doar să-l atingi ca să cazi fulgerat. Dumnezeu e o natură în aşa chip mai puternică decât fulgerul, o fiinţă aşa de reactivă şi detunătoare, încât ar fi de ajuns de a-L atinge numai o durată de o clipă: sufletul nostru s-ar topi de dragoste în atingere cu vatra uriaşă şi arzătoare a iubirii. Nu e cu putinţă de a concepe că această atingere să fie neputincioasă a reînnoi o existenţă şi a transfigura un suflet.

Dar, de cele mai multe ori, după lungi eforturi, totuşi nimic nu se produce. Sufletul rămâne cufundat în aceeaşi letargie supranaturală şi, când compară amplitudinea eforturilor sale cu mediocritatea dragostei pe care o simte, i se pare că a fost înşelat şi că Dumnezeu nu şi-a ţinut făgăduinţa faţă de el. Cade din nou în el însuşi, cu toată greutatea dezamăgirii. Se abate de la Dumnezeu, pentru că i se pare că Dumnezeu n-a voit să încline spre el.

Adevărul e că a lipsit esenţialul. O foaie subţire, izolantă e de ajuns ca să împiedice un contact electric. Sufletul a crezut că face mult ca să se apropie de Dumnezeu. În realitate, totuşi, pururi a existat între el şi Dumnezeu un obstacol, poate foarte subţire, poate aproape de nesimţit, nebănuit, dar care a păstrat izolarea sufletului faţă de Dumnezeu. Contactul nu a avut loc. E tot aşa cum am fi făcut o uriaşă instalaţie electrică, fără a stabili prima priză a curentului care trebuie să ne lege de sursa de energie şi care trebuie să pună totul în mişcare, să lumineze toate lămpile, să încălzească toate radiatoarele. Câte vieţi sunt, care par să fie cele mai creştine şi care se aseamănă cu astfel de instalaţii luxoase şi pline de amănunţime, dar în care curentul dragostei de Dumnezeu nu trece niciodată sau cu o sărăcie totală…

De nu am avea decât o mică lumină, dar de este cu adevărat aprinsă, pentru aceasta sufletul nostru rămâne pururea în contact cu sursa oricărei lumini.

Această luare de contact, condiţiile sale profunde şi felul în care se poate realiza, sunt mai întâi necesare în rugăciune.

Un profesor de chimie zice mai întâi de orice experienţă: să punem doi corpi în prezenţă - de pildă, apa tare şi cupru. E aceasta o formulă rituală la chimişti, prin

care ei îşi încep totdeauna experimentele lor, aşa cum cele mai multe din rugăciunile din cartea de rugăciuni încep totdeauna printr-o formulă asemănătoare: să ne aşezăm în faţa lui Dumnezeu. Amândouă alocuţiunile au acelaşi înţeles: să înţelegem pe cea de-a doua din cea dintâi.

Când spunem „să ne aşezăm în faţa lui Dumnezeu”, de cele mai multe ori noi nu facem nimic. Lăsăm pe Dumnezeu acolo unde El se află, şi noi nu ieşim din starea noastră, ca să facem ceva ca să-L întâlnim. În aceste condiţiuni, putem să fim siguri că nu se va produce nimic, în nici un chip - nici o reacţiune nu va avea loc între suflet şi Dumnezeu.

Prima condiţie esenţială a rugăciunii e deci de a ne pune în prezenţa lui Dumnezeu, de a sta în faţa lui Dumnezeu. Ca să te aşezi în faţa lui Dumnezeu sau în legătură cu El, trebuie să-ţi dai seama despre ceea ce este Dumnezeu şi despre chipul în care Îl putem întâlni cu adevărat. Dumnezeu nu e făptură, o creatură, pentru că dimpotrivă, El a creat totul. El e în afară şi deplin în afara cercului creaţiunii. Vom putea să străbatem universul întreg şi nu vom întâlni Faţa lui Dumnezeu. El e infinit deasupra tuturor acestora. Nu-L vom putea nici atinge, nici măsura, nici ajunge aşa cum noi îmbrăţişăm o făptură.

Trebuie să trecem dincolo.

Atât cât suntem de ocupaţi sau preocupaţi de o creatură, oricare ar fi, nu Dumnezeu ne ocupă. Să luăm cuvintele în înţelesul cel mai concret. Când zic că Dumnezeu trebuie să ne ocupe, e tot aşa cum ai zice „să ocupi un teritoriu sau o casă”. Ar fi idealul rugăciunii ca Dumnezeu să ne ocupe aşa cum ocupă cineva cortul său. Contactul cu El ar fi la maximum şi, ca să spunem aşa, din toate părţile. Ar fi o locuire în noi a lui Dumnezeu.

Dumnezeu e dragoste.

Prin Hristos s-a descoperit lumii putinţa adevăratei legături cu Dumnezeu, care este o intimitate de dragoste. Domnul, dragostea aceasta a lui Dumnezeu ce s-a dăruit ea însăşi nouă, ne cheamă pururea la legătura dragostei. Domnul Hristos, prin chiar fiinţa Sa, ne învaţă că prin dragoste să răspundem la dragoste - şi ne descoperă astfel însuşirea adâncă şi mai mult decât suprafirească a dragostei.

Adevărata dragoste e pururea dumnezeiască.

Şi tot inelul acesta nesfârşit al dulcelui jug al dragostei, Domnul ni-l descoperă în crucea cu două dăruiri de sine, cea către Fiinţa lui Dumnezeu şi cea către fiinţă a tot aproapelui.
Sfântă poruncă a dragostei are această îndoită înfăţişare. Ne dăm seama dacă dragostea care ne însufleţeşte este adevărată şi vine de la Dumnezeu după acest semn: ne împinge la dăruire de sine pentru aproapele şi la rugăciune. Rugăciunea este dragostea noastră pentru Dumnezeu. Inima noastră pentru inima Lui.

De aceea, pururea rugăciunea e trăirea unui paradox total. E fapta cea mai personală şi în acelaşi timp cea mai străină, mai stranie a noastră. Rugăciunea este o însingurare, dar în acelaşi timp o universalizare a omului.

Rugăciunea e darul dragostei lui Dumnezeu ajuns să ardă inima omului. Sub revărsările dragostei, în rugăciune şi odată cu rugăciunea, învăţătura de taină ne rodeşte şi omului i se pun întrebările cele mari şi fundamentale, ca să râvnească marile răspunsuri.

Aşa rugăciunea ajunge să ne hrănească ca o pâine a vieţii, să fie viaţa noastră realizată în duh.

Rugăciunea - ca o ţâşnire dintr-un arc neînchipuit, ca un ţipăt de săgeată azvârlită în cer. Rugăciunea ca o chemare a chemărilor: De Tine înseteazăsufletul şi trupul meu, după Tine tânjeşte, ca un pământ pustiu, sec şi fără de apă, ca să văd puterea Ta şi slava Ta.

Fără îndoială nu există creştin care să nu fi avut odată în viaţă dorinţa de a iubi pe Dumnezeu din toată inima şi până la punctul de a nu mai fi despărţit de El.

(Din Ieroschimonahul Daniil de la Rarău — Sandu Tudor, „Caiete, Dumnezeu-Dragoste”, Ed. Christiana, 2003)

Material realizat de obştea Mănăstirii Diaconeşti

Din revista “Familia ortodoxă“, nr. 11 (46)/ 2012

Despre minunile făcute de imnul Acatist Rugul Aprins

„Aş vrea să vă povestesc o întâmplare petrecută nu cu multă vreme în urmă, unei persoane dragi mie.

Totul a început cu o discuţie despre viaţa monahului Daniil Tudor şi Imnul Acatist al Rugului Aprins, închinat Maicii Domnului.

Aflând despre faptul că se produc schimbări minunate în viaţa celor care citesc cu credinţă această rugăciune, cunoştinţa mea a hotărât să înceapă citirea rugăciunii, după ce a cerut binecuvântarea duhovnicului.

Trece aşa vreo săptămână şi jumătate şi nimic nu se întâmplă. Aparent însă, pentru că la serviciu, toate relaţiile cu colegii se degradau treptat, cu fiecare zi ce trecea, evoluţia lor fiind din rău spre mai rău. Azi aşa, mâine aşa, la un moment dat se trezeşte cu o decizie de mutare disciplinară la un alt departament al companiei unde lucra.

Mi-a povestit că uimirea a fost atât de mare, încât nu a putut spune în apărarea sa nici măcar un cuvânt. (Mai târziu avea să afle că persoana care îi făcuse această bucurie, fusese destul de apropiată.)

În acea seară, la televizor, la ştiri, a luat lângă el un pahar cu puţin vin. Nu are răbdare să urmărească ştirile şi se hotărăşte să citească rugăciunea mai devreme decât de obicei. La un moment dat, făcându-i-se sete, gusta puţin din vin. Nu apucă însă să termine rugăciunea, că se trezeşte invadat de furnici. Apăreau parcă din pământ şi veneau continuu spre centrul camerei. Degeaba a pulverizat soluţie contra insectelor, ele nu păreau deranjate de nimic şi veneau nestingherite, una după alta.

Văzând cum stau lucrurile, l-am sfătuit să încerce să ardă tămâie şi să-şi continue totuşi rugăciunea. După asta, furnicile au început să dispară, până când n-a mai rămas nici una în casă.

Acum, se poate spune că a fost o rugăciune făcătoare de minuni? Da, dacă socotim că persoană în cauză a tras o sperietură zdravănă, a înţeles puterea rugăciunii şi mai ales faptul că pe lângă rugăciune, are neapărată nevoie de curăţia gândurilor, de abandonarea lor totală în clipele rugăciunii.

Cât despre potolirea setei cu vinul din paharul pe care pusese mâna inconştient, nu şi-a adus aminte decât după terminarea rugăciunii, când a realizat imensa greşeală făcută.

Astăzi, după ce au trecut câteva luni de la schimbarea locului de muncă, constată că tare bine i-a prins transferul acela, fără de care, acum, ar fi îngroşat rândurile şomerilor, la fel ca mulţi dintre colegii lui.

Într-adevăr, nepătrunse rămân căile Domnului!

Doamne, ajută!”

preluat de pe situl-Imagine Război intru Cuvânt

Icoane

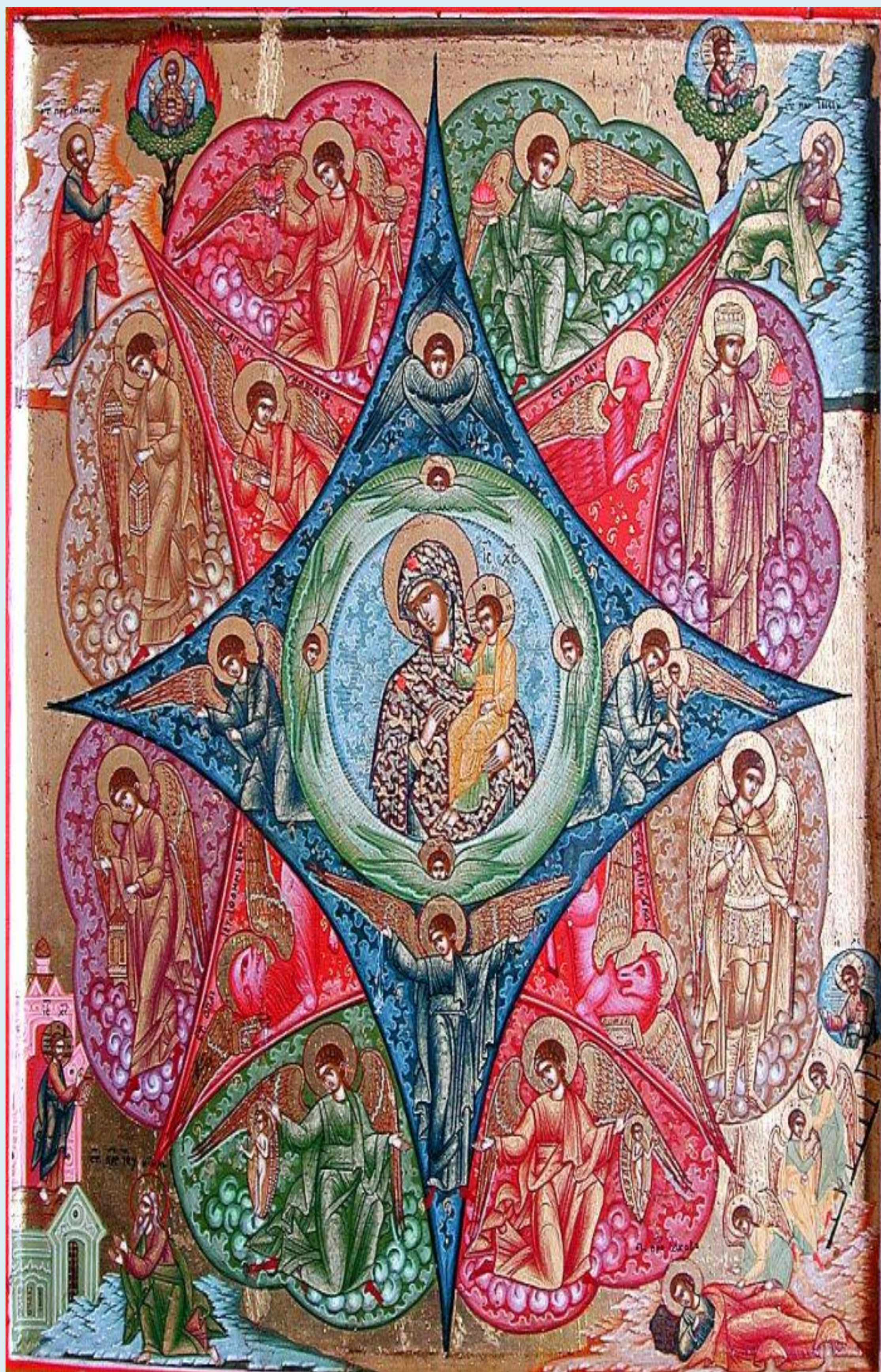

Ἡ ἀκατάφλε κτος βάτ

RUGUL
APRINS
liviudumitrescu.wordpress.com

RUGUL
APRINS

МР ΘΥ

THE VIRGIN of the BURNING BUSH of SINAI

GROUND
Moses
MP ΘY
IC XC

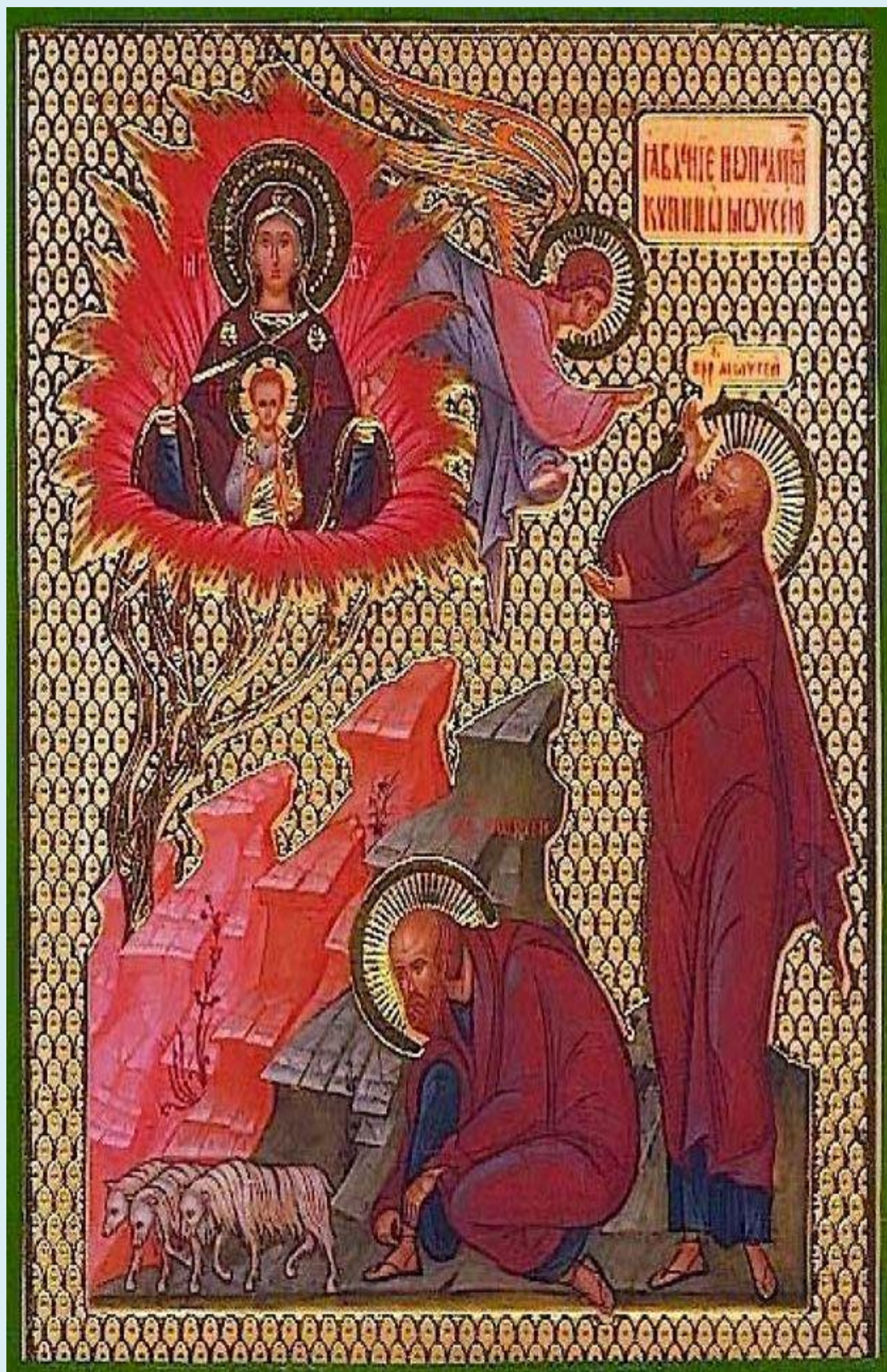

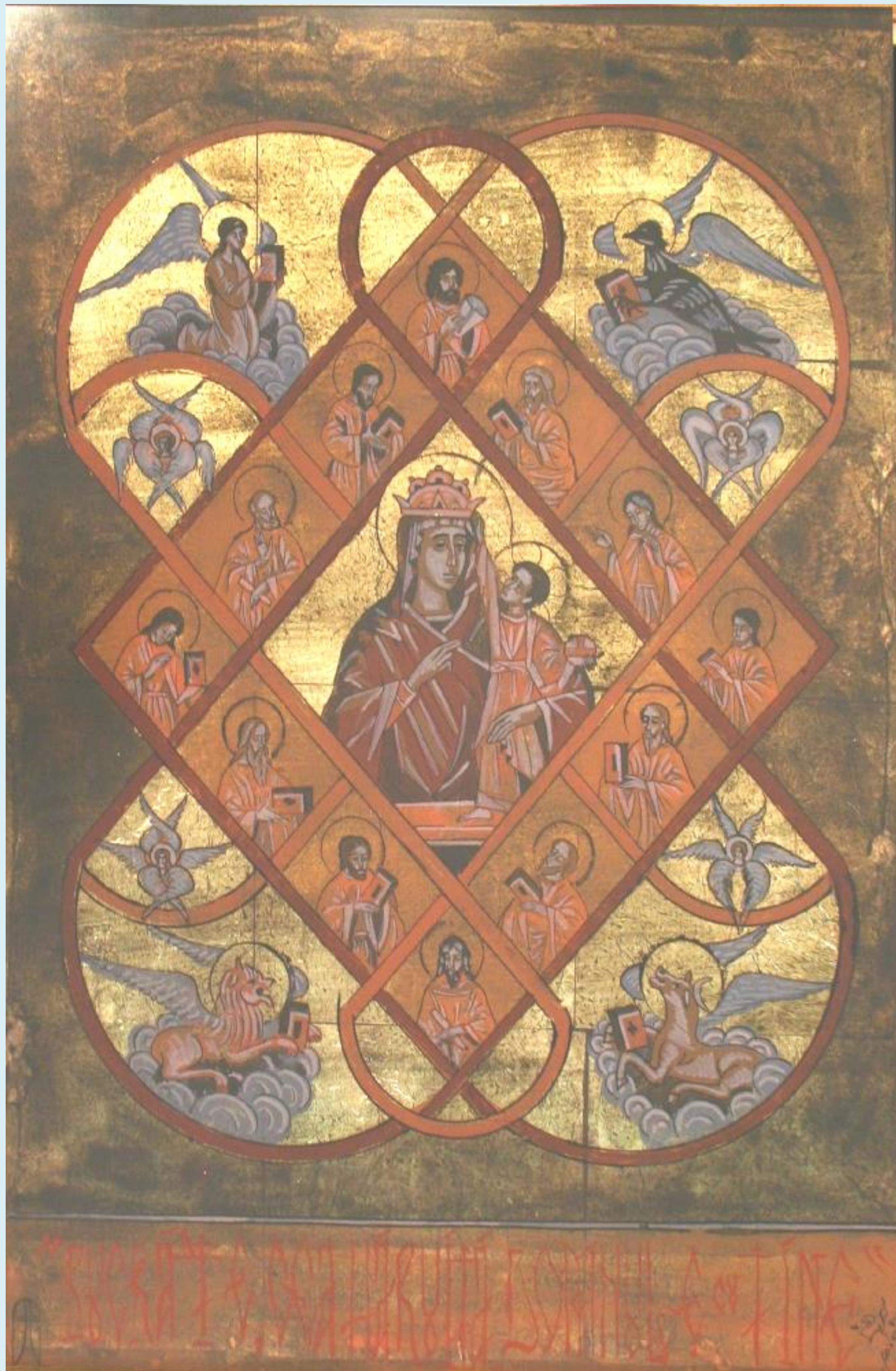

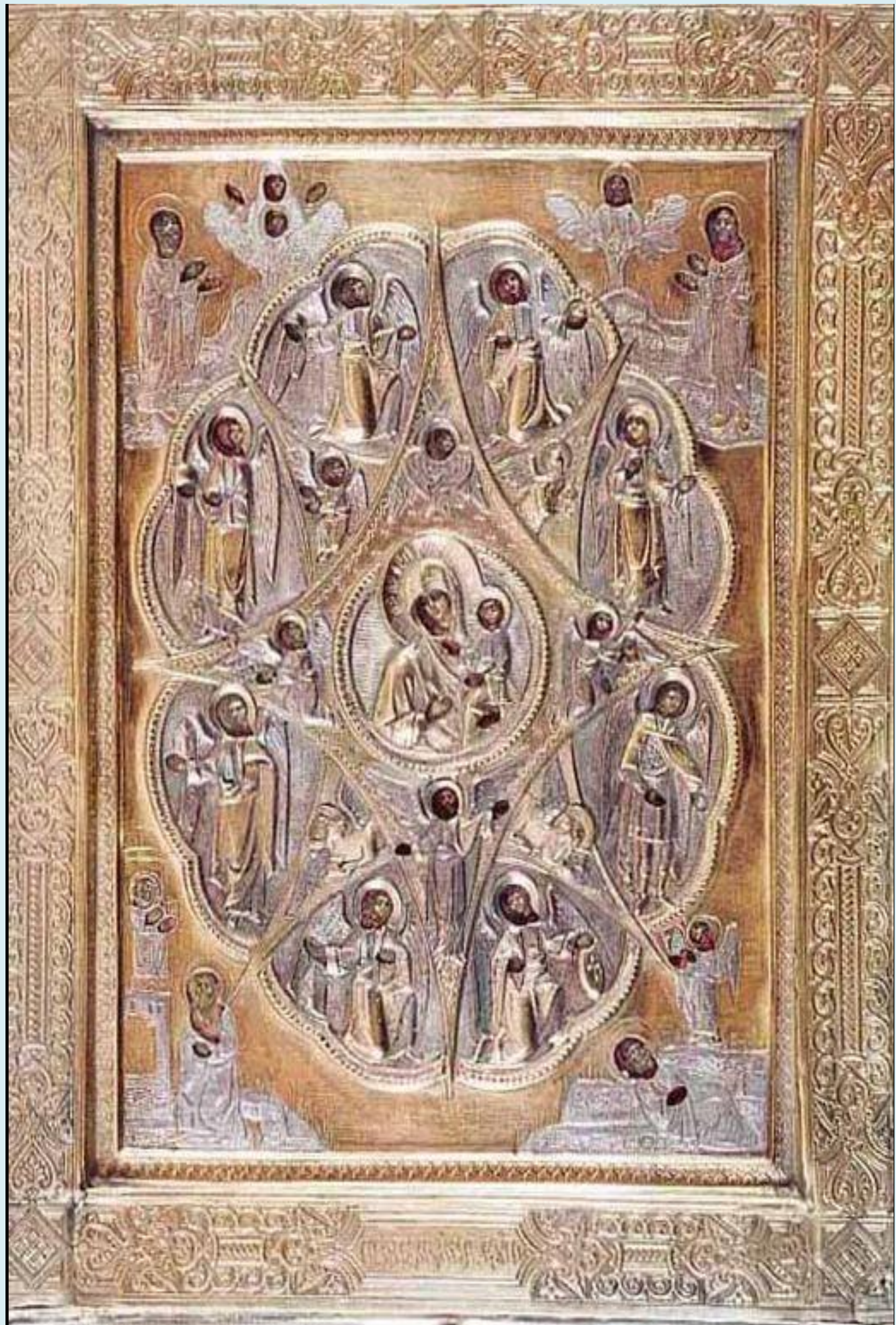

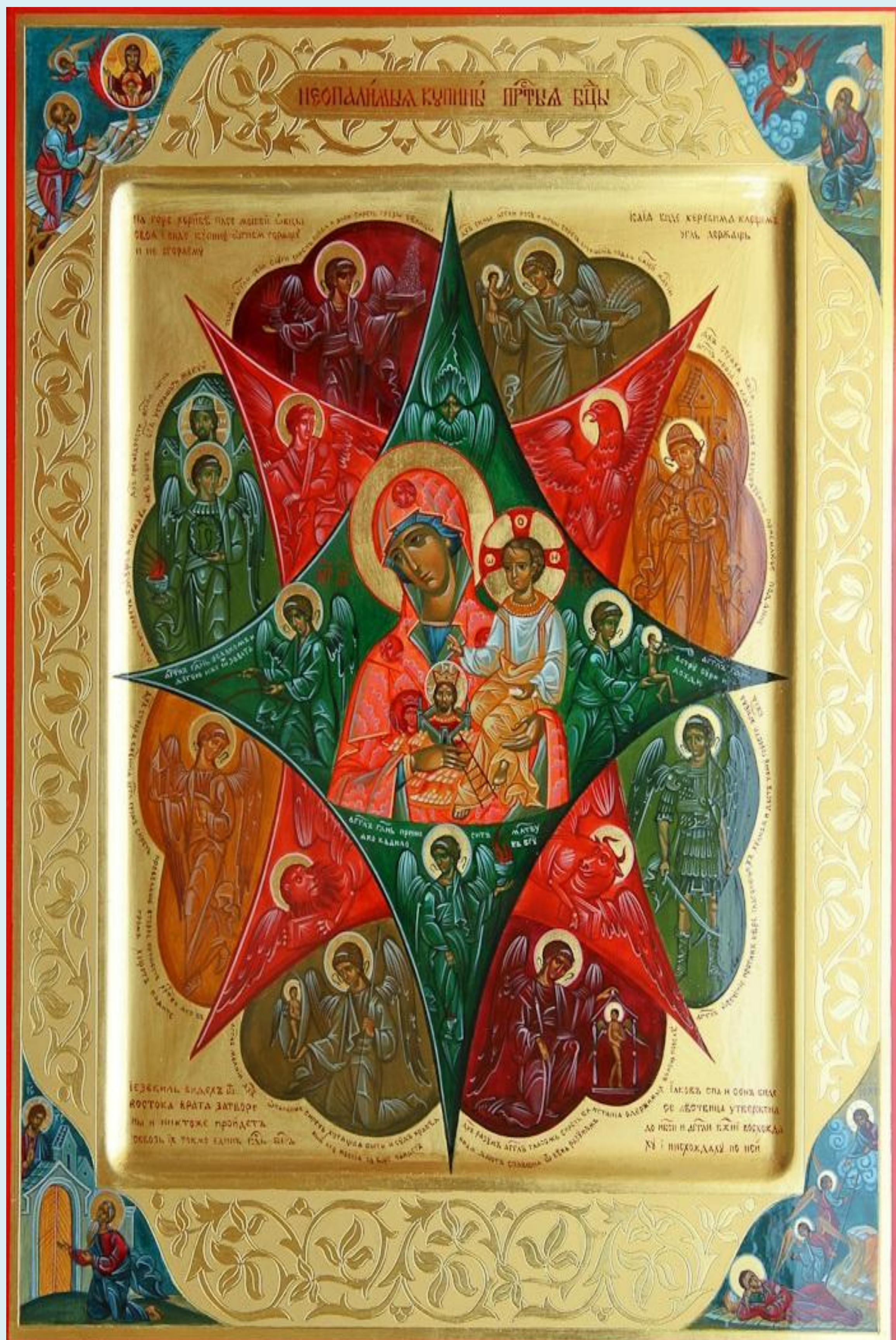

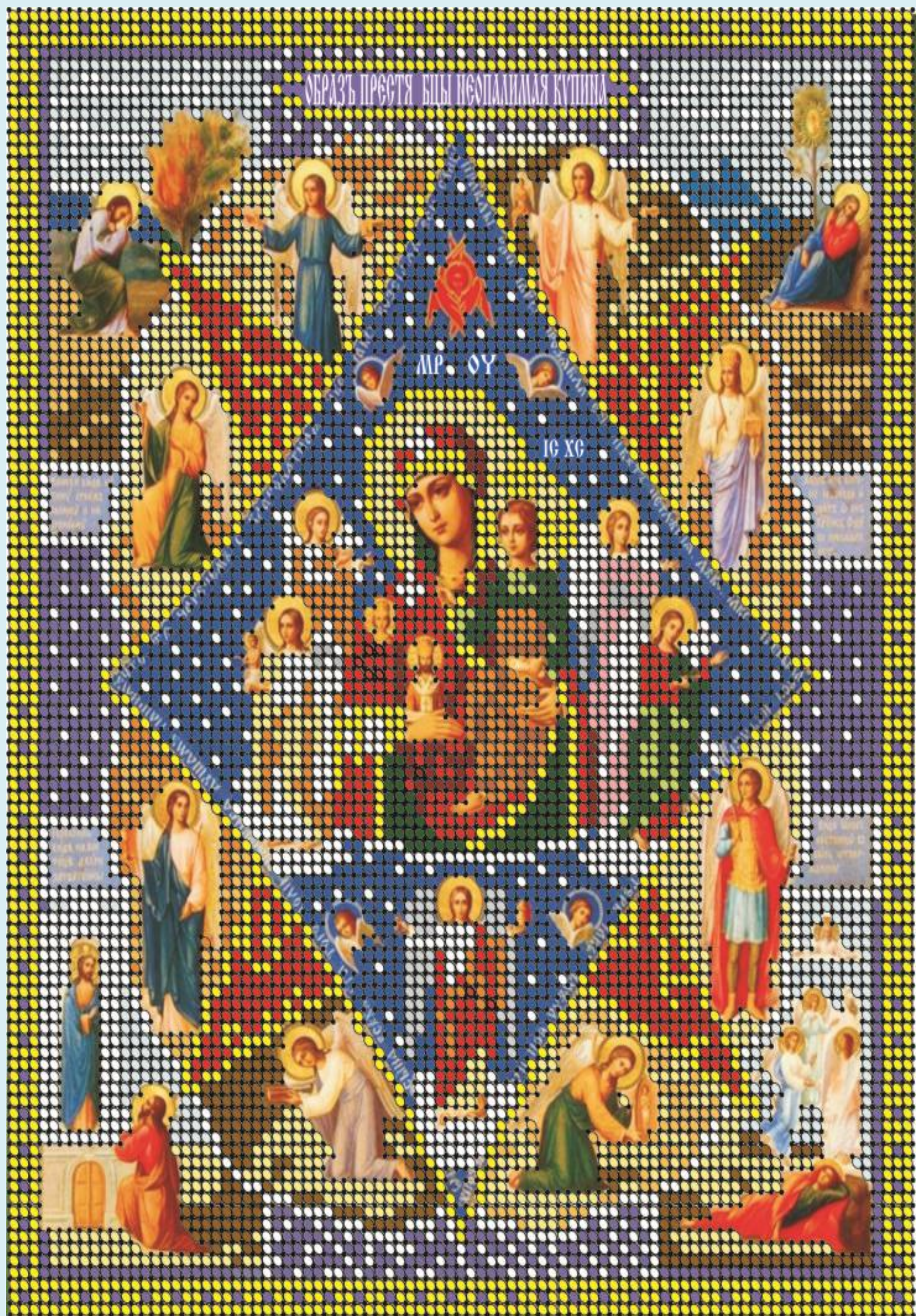

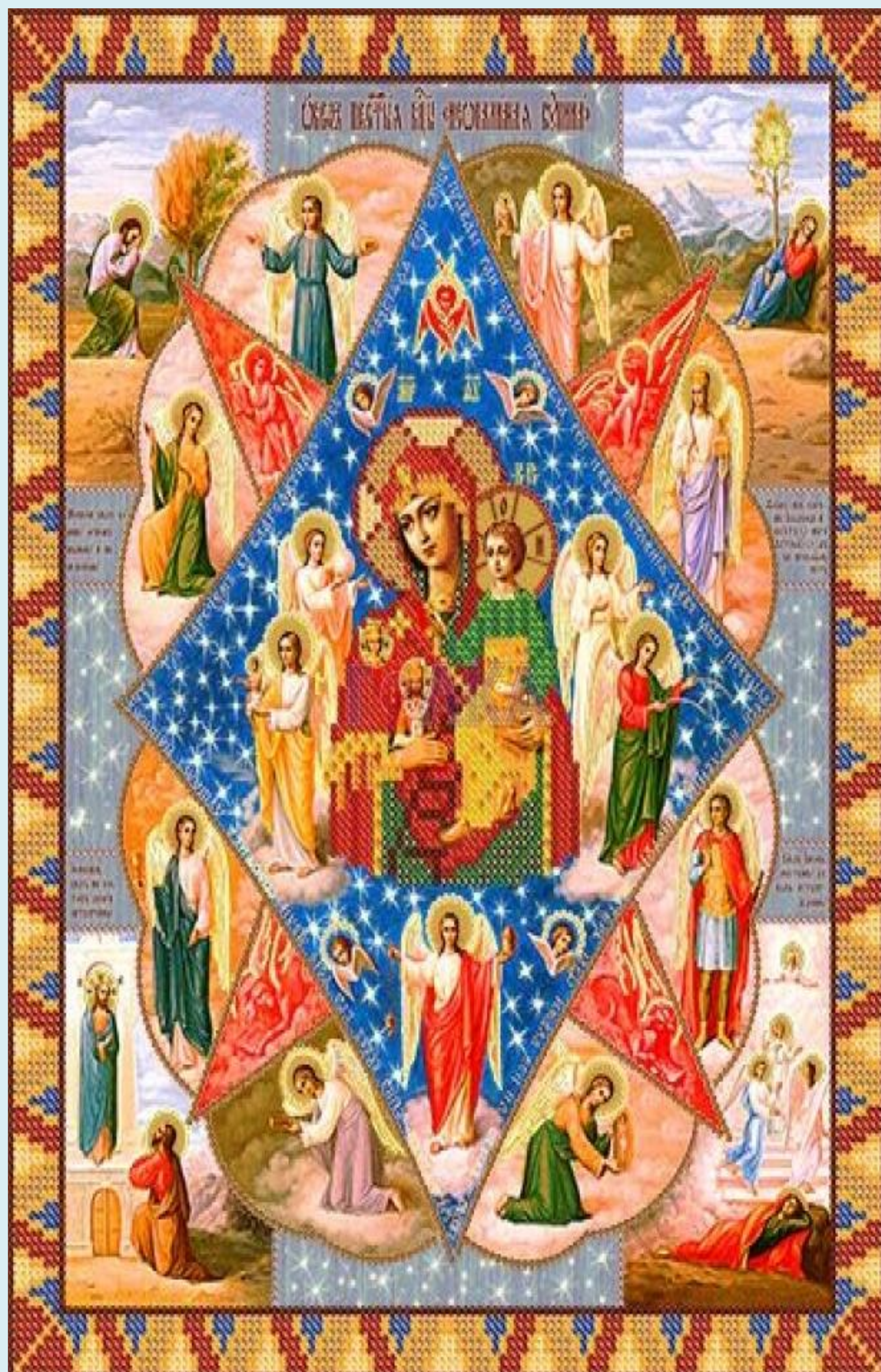

Марічка

ОБРАЗЪ ПРЕСТЯ БЦЫ НЕОПАЛИМАЯ КУПИНА
МР ѲУ
IC XC

ОБРАЗЪ ПРЕСТЫЯ БЦЫ
НЕОПАЛИМАЯ КУПИНА
katylina-7563.livemaster.ru

dmir.ru

maldiviana.livemaster.ru

ОБРАЗ ПРЕСВЯТОЙ БОГОРОДИЦЫ НЕОПАЛИМАЯ КУПИНА

НЕОПАЛИМАЯ КУПИНА

ѠБРАЗЪ ПРЕСТЫ́Я БЦЫ НЕѠПАЛИ́МАЯ КУПИНА

Неѡпалимаѧ Кꙋпина Пр Бцꙋ

Ѡбразъ престыя бцы «неопалимая купина»
Моисей виде купину огнемъ палиму и не згараему
Жезлъ изъ корене Иессеова и цветъ ѿ него Христосъ ѿ дѣвы прозябль есть
Иезекииль видѣ на востоцѣ двери затворенны
Виде Iаковъ лѣствицу въ высь утвержденну

НЕОПАЛИМАЯ КУПИНА
IC XC
МР ѲУ

АРИАДНА
Рукоделие

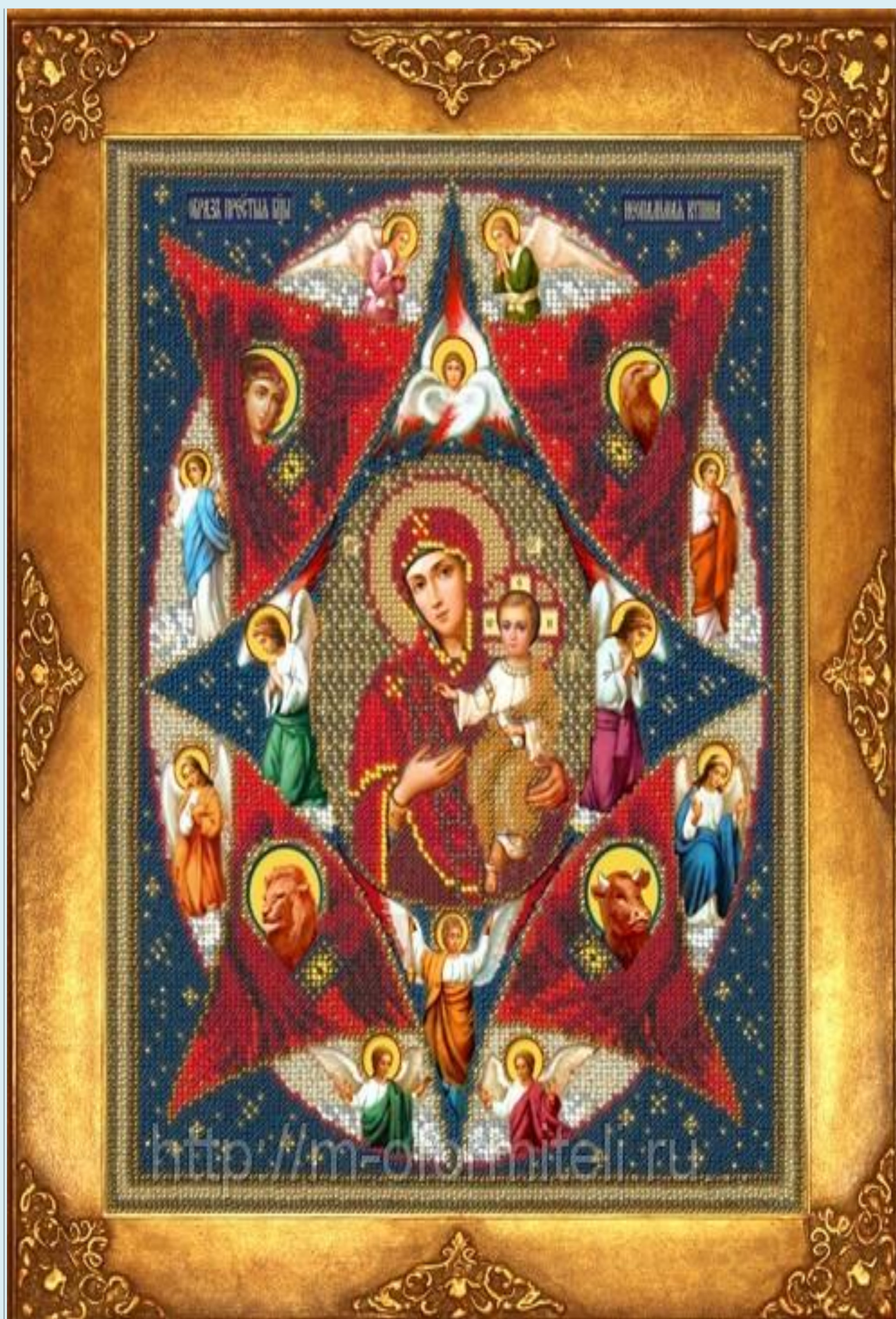

МР ѲУ
ІС ХС

Главикона.ру

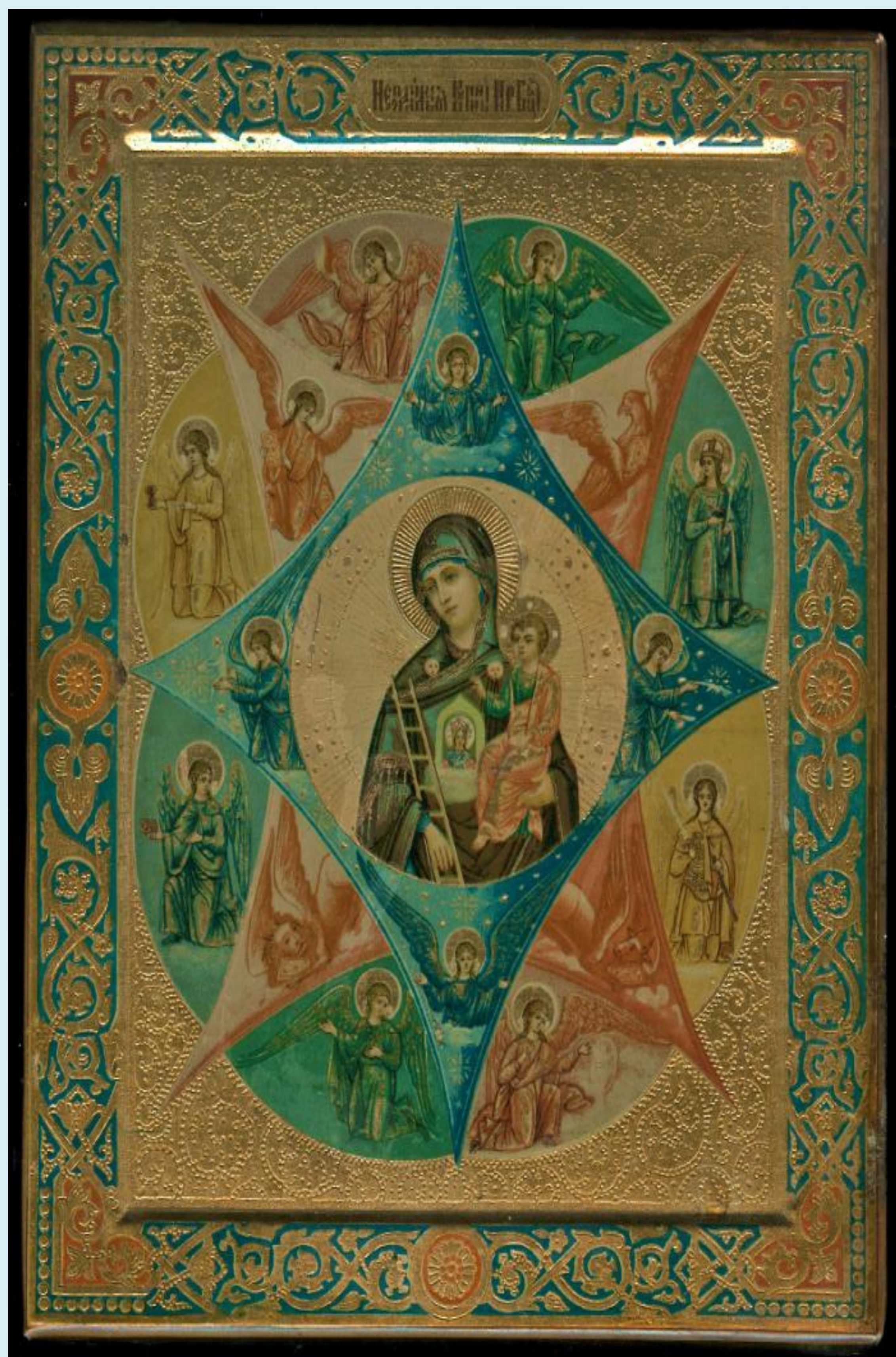

igolochka.com.ua

Образъ Пресвятыя Богородицы Неопалимая Купина.

ОБРАЗЪ ПРЕСТЫА БЦЫ НЕОПАЛИМАА КУПИНА

Образъ
МР

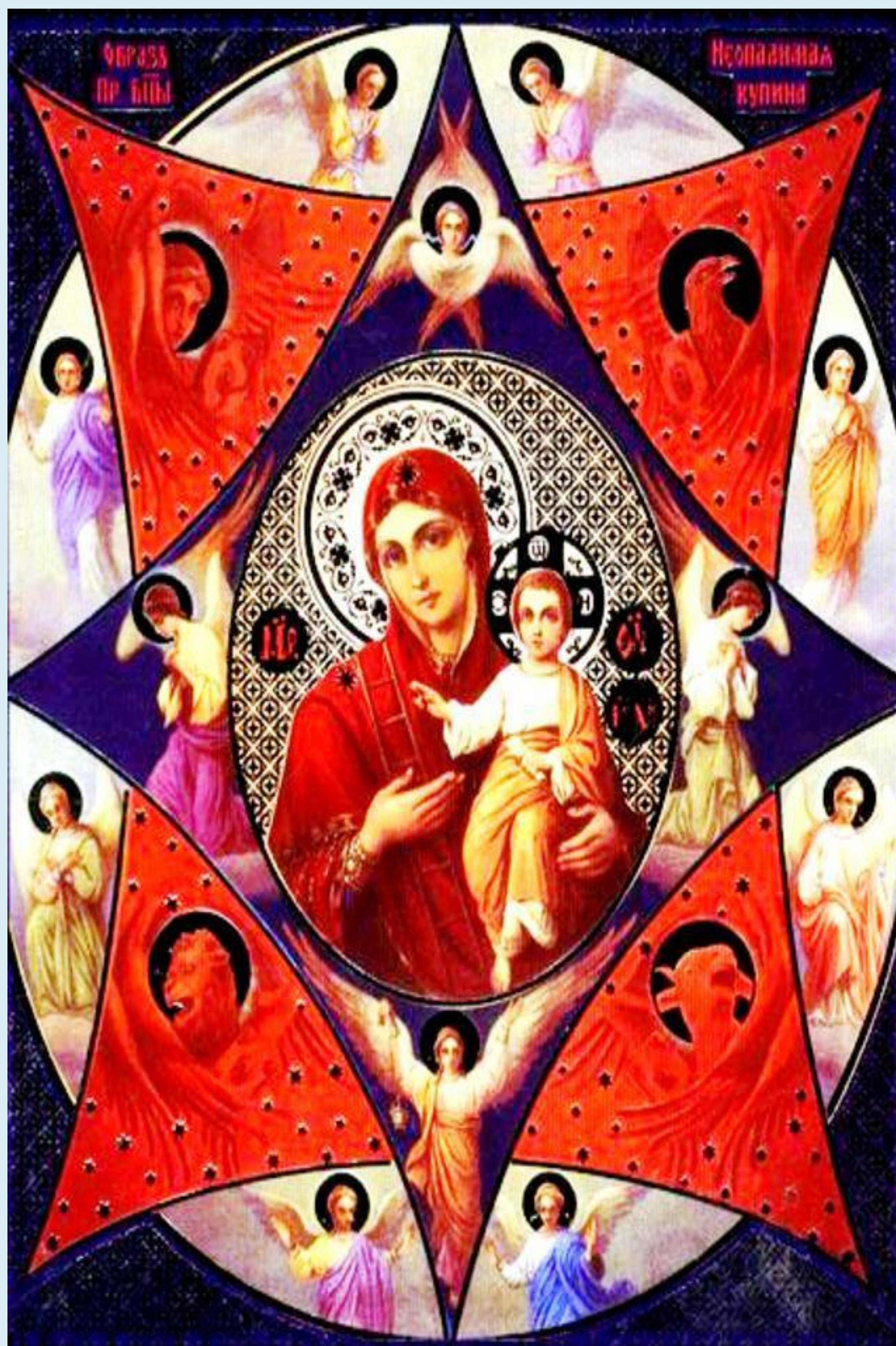

ОБРАЗЪ
ПР. БЦЫ
НЕОПАЛИМАѦ
КУПИНА
Arts.In.UA

Образъ
Пр. Бцы
Неопалимая
купина
МР ѲУ
ІС ХС

Образъ Пр Бцы
Неопалимая купина

НЕОПАЛIМАЯ КУПIНА

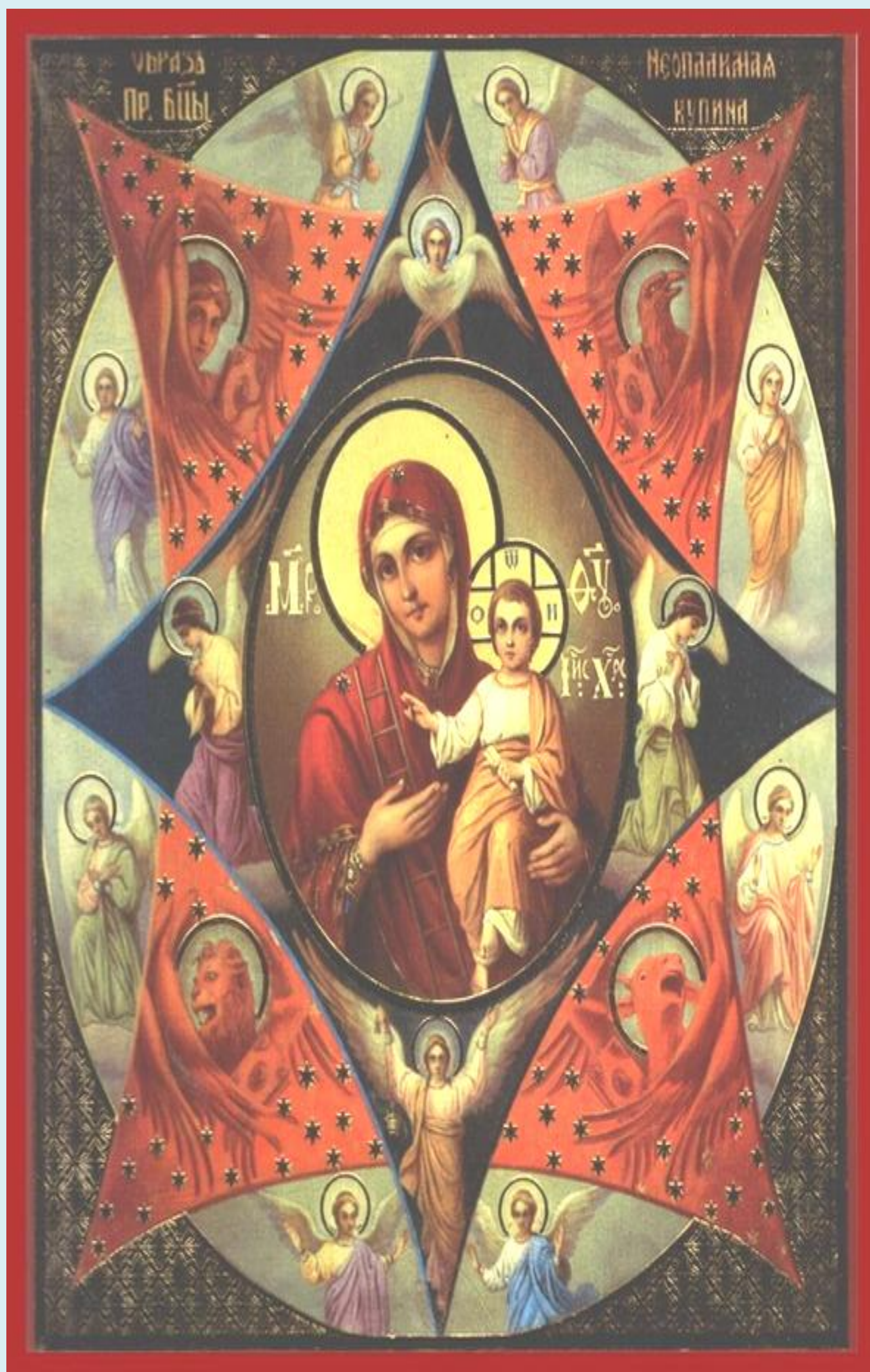

Св. Арх.
Гаврiилъ
Св. Арх.
Мiхаилъ
МР
ΘУ
IC ХС
Св. Арх.
Селафiилъ
Св. Арх.
Варахiилъ

МР ѲУ
IC XC
Об. Пр. Бцы. Неопалимыя
Купины.

Икону Твою всечестную в залог благо-
воления Твоего верным даровала еси, Вла-
дычице, покрывающи и сохраняющи ею от
огненнаго запаления на Тя уповающия. О,
Мати Царя Христа Бога, буди и нам, греш-
ным, Прибежище спасения в нечаянных
бедах и Ходатаица вечныя жизни.

ИКОННЫЙ ДВОР
ikonniy-dvor.com

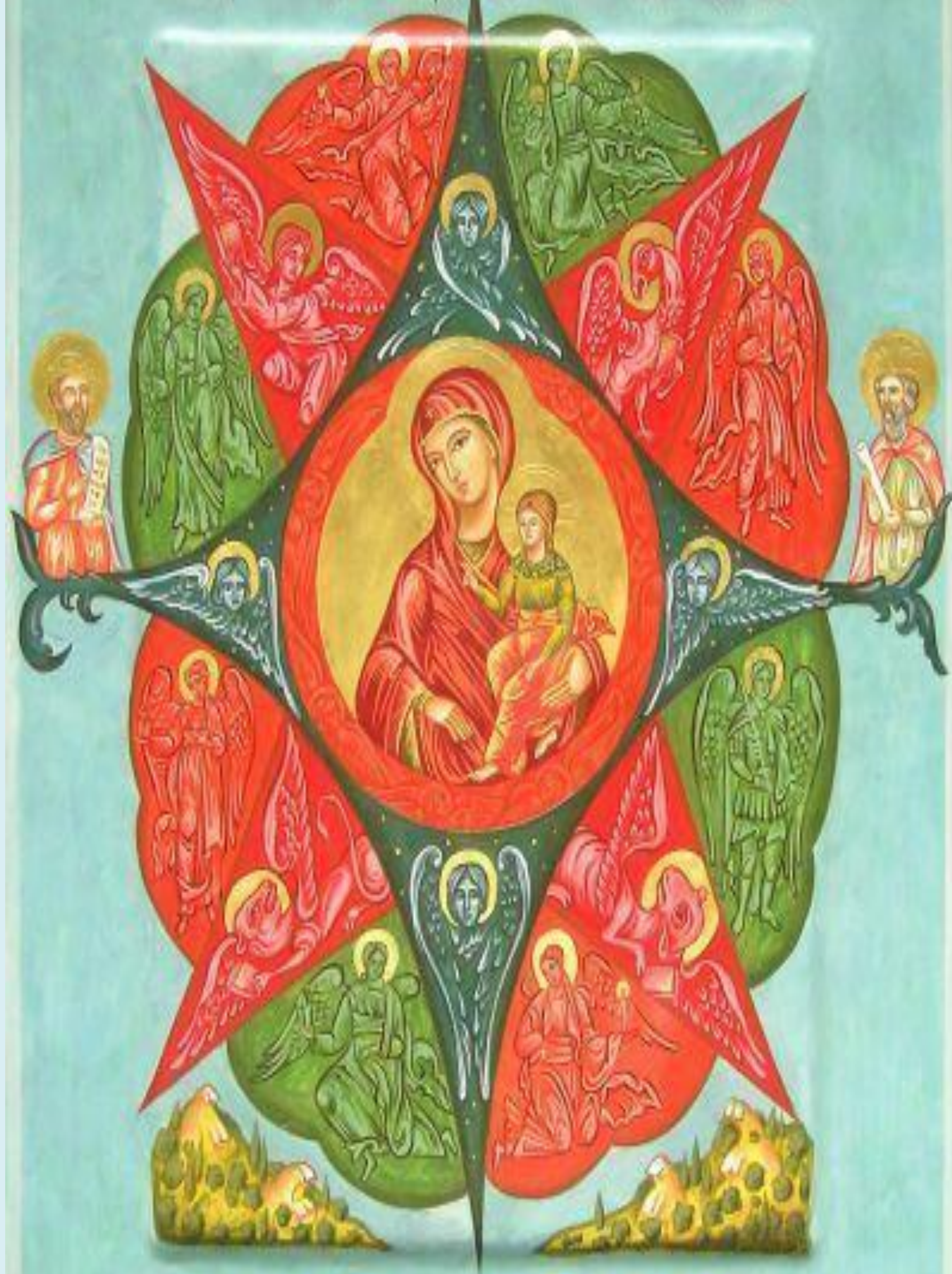

Образъ
Пр. Бцы
Неопалимая
купина
МР ѲУ
IC XC

Прт҃ Бцы҃. Неопалимаѧ Купина

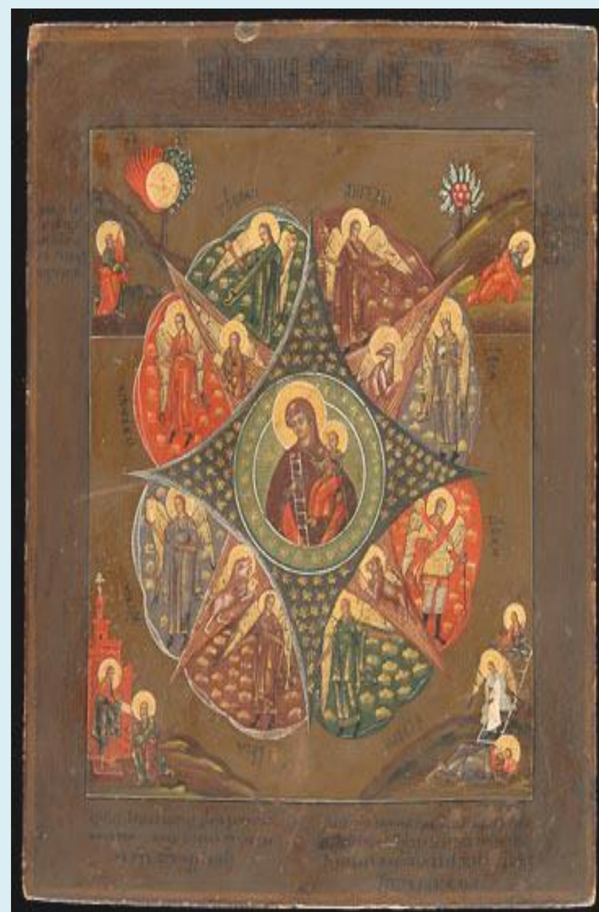

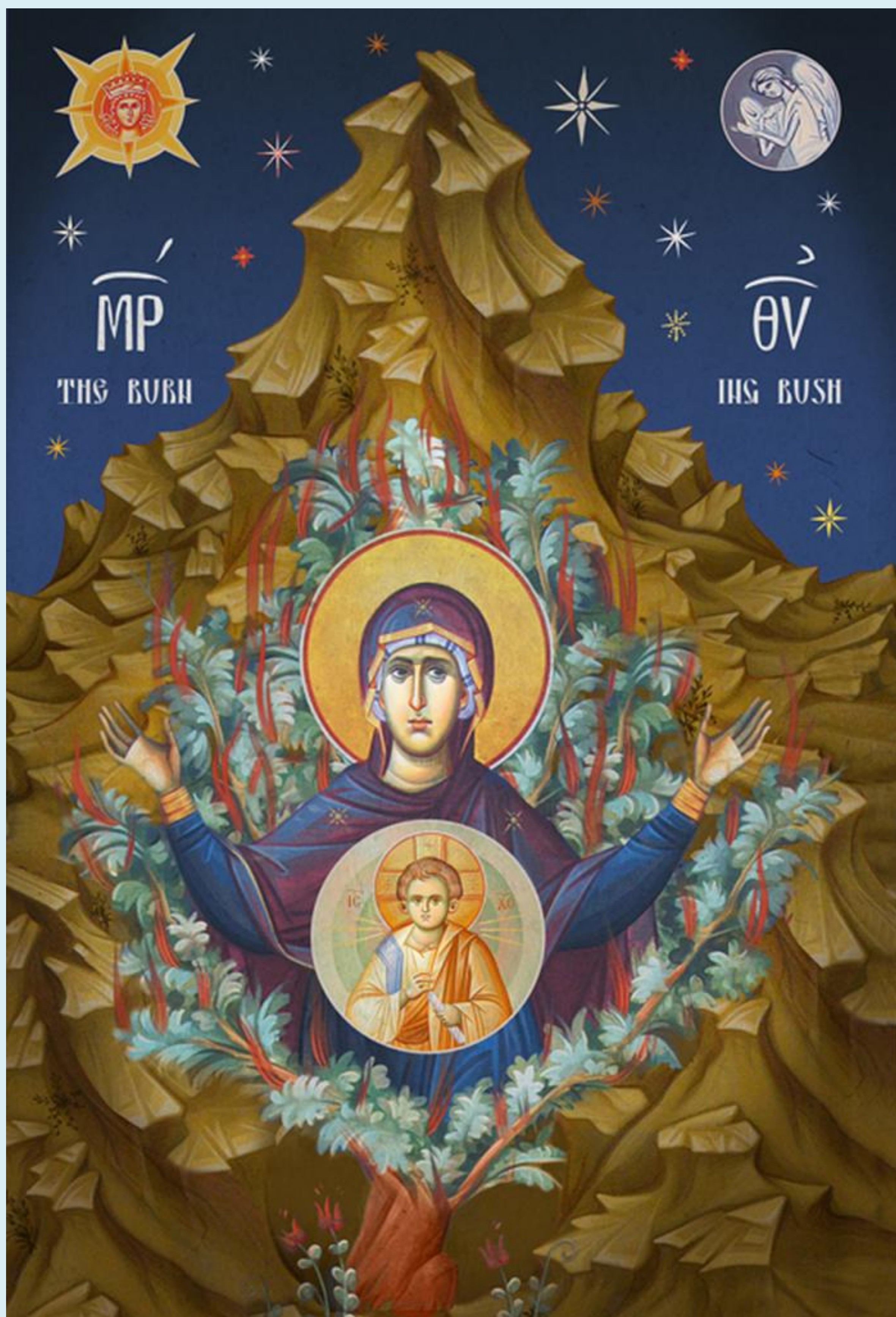

RUGUL APRINS

ΜΡ
ΘΥ
Ἡ Φλεγομένη
Βάτος

ΜΡ
ΘΥ
THE BURN
ING BUSH

CUVIOSUL
MĂRTU-
RISITOR
SOFIAN
BOGHIU

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârşită rugăciune!